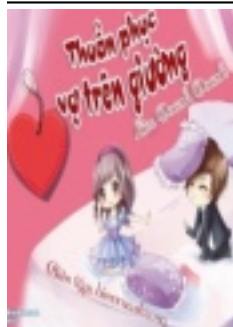

Thuần Phục Vợ Trên Giường

Contents

Thuần Phục Vợ Trên Giường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	57
11. Chương 11: Ngoại Truyện	62

Thuần Phục Vợ Trên Giường

Giới thiệu

Đưa ông chồng đang bùng bùng lửa dục lên giường, đắp chăn bông, trong sáng nói chuyện phiếm – là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-phuc-vo-tren-giuong>

1. Chương 1

Mây mù dày đặc che khuất tầm mắt, phía trước chỉ nhìn thấy sương trắng. Giang Noãn Đông không biết mình đã đi trong sương mù bao lâu, vẫn không tìm được đường ra, xung quanh trống trải, yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng trong lòng cô lại bình tĩnh đến không ngờ, bước từng bước nhẹ nhàng, cả người cũng thư thái không có chút gánh nặng, đã lâu rồi cô cảm thấy nhẹ nhõm như vậy.

Thế này gọi là chết sao? Nếu biết trước chết sẽ nhẹ nhàng tự tại thế này, thì có phải cô nên chết sớm hơn rồi.

Không sai, cô đã chết.

Cô không nhớ rõ vào lúc nào, khi cô đang hồn siêu phách lạc bước ở đầu đường, một chiếc xe màu đỏ đột nhiên cua vào, cô căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, chiếc xe đã như ngọn lửa với tốc độ cao lao vào, hất tung mình lên, rồi cô không cảm thấy có chút đau đớn nào nữa, cả người nhẹ nhàng lơ lửng trong không khí.

Những hình ảnh trước mắt như những thước phim quay chậm, cô có cảm giác mình đang từ từ hạ xuống mặt đất.

Bịch! Thân thể cô nặng nề bị quăng xuống đất, đột nhiên đau đớn, từ tim phổi lan tới tứ chi, nhưng cũng rất nhanh chóng cô lại không cảm thấy đau nữa.

Những hình ảnh cuối cùng nhìn thấy trước khi mắt khép lại, Giang Noãn Đông nhìn thấy ngồi trong chiếc xe thể thao màu đỏ đụng vào mình là một cô gái rất đẹp, mặc dù vẻ mặt kinh hoàng nhưng vẫn nhìn ra đó là một mỹ nhân.

Giang Noãn Đông nằm trên mặt đất, rất muốn nói với cô gái xinh đẹp đó một lời xin lỗi, mình hù cô ấy, rất muốn an ủi cô ấy rằng không sao, cô có chết cũng không liên quan, dù sao trước giờ cô vẫn một mình, bất luận sống hay chết cũng chẳng liên quan.

Mí mắt mỗi lúc một nặng, mỗi lúc một nặng hơn, Giang Noãn Đông dần dần không thấy rõ rồi không thấy gì nữa.

Nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng người đi đường, tiếng la hét, tiếng xe cứu thương, âm thanh mỗi lúc một nhỏ, mỗi lúc một xa...

Cô... Cô đâm chết người.

Mặc dù lúc nhìn thấy cô gái kia, Bạch Thủy Ương đã ngay lập tức đạp phanh, nhưng vì tốc độ quá nhanh nên vẫn đâm phải.

Cô gái kia rất gầy, thậm chí có vẻ thiếu dinh dưỡng, cô trở mắt nhìn thân thể gầy guộc của cô gái bay lên, rồi nặng nề rơi xuống đất, dòng máu đỏ tươi từ trán cô tuôn ra, tràn mặt đất.

Bạch Thủy Ương cảm thấy cô gái bị đụng phải nhìn mình, mình đâu muốn thế, mình muốn tự sát mà thôi, bởi vì con đường này rất ít khi có người đi đường, cho nên mới phóng nhanh như vậy.

Cô biết là mình uống nhiều thuốc ngủ, thần trí không minh mẫn lắm nhưng thực sự cô không cố ý, cô chỉ muốn tự sát thôi chứ không muốn hại chết người khác.

Lưu Thanh Tuyền đã đi rồi, một mình cô sống trên cõi đời này cũng không có ý nghĩa gì, cô chỉ muốn một mình lẳng lặng ra đi, đuổi theo anh đến nơi mà anh đến, nhưng cô không ngờ lại đụng phải người khác.

Xin lỗi, thật xin lỗi... Thuốc ngủ dần dần phát tác trong cơ thể Bạch Thủy Ương, cô vô cùng áy náy nhìn cô gái mình đụng phải, cô lục lọi túi quần, dựa vào trí nhớ nhấn xuống di động một dãy số, lúc này chỉ có thể dựa vào anh, nhất định phải cứu cô gái kia, cô không muốn hại chết bất kỳ ai.

“Cứu cô ấy, cứu cô ấy, nhất định phải cứu cô ấy...”

Mắt Bạch Thủy Ương từ từ khép lại, cô đang nghĩ, Thanh Tuyền anh ở đâu? Sao không mang em đi với?

Trong phòng bệnh cao cấp, các bác sĩ mặc đồng phục trắng cùng y tá ra ra vào vào, nhưng vẫn không thể đánh tan được không khí nặng nề trong phòng, mấy bác sĩ trung niên thảo luận với nhau một hồi lâu rồi thống nhất ý kiến, thận trọng cử một người giải thích với người thân đang đứng cạnh.

“Bạch tiên sinh, Bạch phu nhân, Thảm tiên sinh, Thảm phu nhân thân thể cũng không có gì đáng ngại, chỉ có điều trước vụ tai nạn, Thảm phu nhân uống quá nhiều thuốc ngủ, chúng tôi đã rửa ruột cho Thảm phu nhân, chỉ cần chờ thuốc hết tác dụng, cô ấy sẽ tỉnh lại”. Y tá trưởng xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, không

tự chủ nuốt nước bọt, không phải anh chưa từng gặp chuyện tương tự hay nhát gan, mà mấy người trong phòng này khí thế quá đáng sợ, rõ ràng giữa mùa hè, mà không khí trong phòng như giữa đông giá rét.

Bạch Tín Hùng gật đầu với vị bác sĩ này, nháy mắt ra hiệu cho quản gia đưa các bác sĩ ra ngoài.

Phòng bệnh rộng ít người càng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng máy móc kêu tíc tíc.

“Tương Tường, xin lỗi con, tại ta không dạy được con gái mới có thể...” Bạch Tín Hùng hơn 50 tuổi nhưng trước nay rất chăm sóc cơ thể, nhưng lần tai nạn này của Bạch Thủy Ương là một đả kích nghiêm trọng đối với ông, bên thái dương cũng lộ ra những sợi tóc bạc, giọng ông bắt đầu nhìn người thanh niên trẻ tuổi xuất sắc trước mặt với vẻ áy náy.

Bạch Tín Hùng tay trắng dựng nghiệp, lăn lộn trên thương trường hai ba mươi năm, không ai có thể khiến ông khuất phục, nhưng lần này thật là thất sách.

Hai năm trước, ông biết rõ trong lòng con gái mình có đối tượng, nhưng ông không thích tên tiểu tử nghèo hai bàn tay trắng đó nên đã ép Bạch Thủy Ương lấy người ông chọn, Thẩm Tương Tường, mặc dù trước khi cưới cô phản đối kịch liệt, nhưng sau khi cưới cả con gái lẫn con rể đều không thấy nói gì, chỉ có điều họ thực sự không giống vợ chồng.

Lần này Bạch Thủy Ương uống nhiều thuốc ngủ như vậy, lại còn phóng xe tốc độ cao chắc chắn là muốn tìm đến cái chết, lại cố tình ở chỗ đó...

Chỗ Bạch Thủy Ương bị tai nạn gần với nơi xảy ra vụ tai nạn nghiêm trọng ba tháng trước đây, lúc ấy người mất mạng chính là Lưu Thanh Tuyền, người đàn ông mà Bạch Thủy Ương yêu nhất, ai sáng suốt đều có thể nhận ra Bạch Thủy Ương cố tình tự tử, đội cái nón xanh to như vậy (mọc sừng), mặt mũi Thẩm Tương Tường biết để chỗ nào?

Đây cũng chính là nguyên nhân Bạch Tín Hùng cảm thấy áy náy đối với người thanh niên mình chọn, ngay cả người mẹ đang không ngừng lau nước mắt đứng bên cạnh cũng đau lòng nhìn Thẩm Tương Tường, mặc dù con gái và cậu thanh niên này kết hôn hai năm cũng không quá quấn quýt lắm, nhưng Thẩm Tương Tường vẫn rất hiếu thuận với họ, thậm chí còn chăm sóc họ hơn cả cô con gái ruột thịt, nhưng con gái mình lại lần nữa gây chuyện tổn thương đến cậu ấy như thế.

“Tương Tường, xin con đừng so đo với Thủy Ương, con bé...” Vừa nói đến đây bà Bạch lại rớt nước mắt.

“Cha, mẹ, con biết rồi, hai người cũng đã mệt mỏi cả ngày nên về nghỉ ngơi trước đi, con ở lại đây được rồi.” Thẩm Tương Tường biết họ định nói gì, cũng đau lòng cho hai ông bà sau một đêm mà như già đi chục tuổi.

Anh là một cô nhi không cha không mẹ, nếu không phải năm đó nhờ ơn Bạch Tín Hùng thì cũng sẽ không có ngày hôm nay, mặc dù năm đó đồng ý kết hôn với Bạch Thủy Ương chủ yếu là để báo ơn, nhưng dù sao cũng là con đường anh chọn, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, anh cũng phải chịu trách nhiệm chứ không thể đổ tội cho hai người mà anh vẫn luôn yêu thương này.

Bạch Tín Hùng vui mừng nhìn Thẩm Tương Tường, con mắt của ông quả không sai, Thẩm Tương Tường thật sự là người tốt, muốn trách chỉ có thể trách con gái mình không có phúc, lại không cần một người đàn ông tốt như vậy, một lòng chung tình với cái người chỉ biết có vẽ tranh Lưu Thanh Tuyền.

Sau khi quản gia quay lại, Thẩm Tương Tường để ông đưa hai người về nhà, còn dặn dò họ ăn uống nghỉ ngơi cho tốt, trong bệnh viện nếu có chuyện gì anh sẽ thông báo cho họ ngay, lúc đó hai người mới lưu luyến rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Tương Tường cùng Bạch Thủy Ương nằm trên giường, Thẩm Tương Tường ngồi bên cạnh xử lý xong công việc rồi mới đến bên cạnh, nhìn vợ đang nằm trên giường bệnh.

Anh luôn cho rằng vợ mình rất đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã động tâm, cho nên mới đồng ý đề nghị của Bạch Tín Hùng kết hôn với cô, nhưng kết hôn đã hai năm, bọn chỉ vẫn chỉ như người xa lạ sống chung một nhà.

Thẩm Tương Tường nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Thủy Ương, nhớ lại buổi chiều khi đang trong buổi họp hội đồng quản trị quan trọng thì điện thoại đổ chuông, vốn định ngắt máy thì thấy cuộc gọi đến từ cô vợ đã kết hôn hai năm lần đầu tiên gọi ỉn.

Anh nhận điện thoại, đầu kia truyền đến tiếng nói yếu ớt.

“Cứu cô ấy, cứu cô ấy, nhất định phải cứu cô ấy...”

Thẩm Tương Tường không biết “cô ấy” trong lời Bạch Thủy Ương là ai, nhưng anh có dự cảm không lành, anh trước tiên báo cảnh sát, sau khi tới hiện trường, anh mới biết “cô ấy” mà Bạch Thủy Ương nói là một người khác, tình trạng so với Bạch Thủy Ương nghiêm trọng hơn nhiều, hiện đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt chưa biết sống chết ra sao.

Thẩm Tương Tường mặc dù không hiểu Bạch Thủy Ương nhiều lắm, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Thủy Ương khẩn cầu anh.

Phía trước là luồng sáng trắng xóa, Giang Noãn Đông từ từ đi đến gần nơi đó, càng đến gần càng cảm thấy có một lực hút mãnh liệt, thứ ánh sáng này như một vòng xoáy khổng lồ cuốn lấy cô. Thứ ánh sáng mãnh liệt khiến cô không thể mở mắt, khắp nơi đều trắng toát.

Lúc cô đi ra khỏi đám sương mù, cô cảm thấy mình lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng không hề có chút sức nặng nào.

Cô hình như ở trong một phòng bệnh, đúng, là một phòng bệnh, hơn nữa còn là loại cao cấp..., thiết bị sang trọng Giang Noãn Đông chỉ nhìn thấy qua TV.

Một người phụ nữ xinh đẹp nằm trên giường bệnh, cho dù sắc mặt xám ngoét vẫn không thể che giấu được vẻ mỹ lệ của cô.

Là cô ấy... Người phụ nữ đã đâm phải mình.

Khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta khó quên, cho dù chỉ là cái liếc mắt trước khi chết, Giang Noãn Đông vẫn nhanh chóng nhớ lại, cho dù là đồng tính, Giang Noãn Đông cũng bị kinh ngạc với nét đẹp của cô ấy.

Cô gái xinh đẹp kia vì sao lại yếu ớt nằm trên giường bệnh như vậy? Đôi mắt cô ấy khép chặt, Giang Noãn Đông không thể nhìn được, thở dài tiếc nuối, nếu cô ấy mở mắt ra, không biết là còn đẹp đến cỡ nào.

Giang Noãn Đông ở giữa không trung nhìn thấy những nhân viên cứu hộ đang bận rộn, cùng với đôi vợ chồng trung niên vẫn luôn ở bên cạnh cô gái xinh đẹp đó, hẳn đó là cha mẹ của cô ấy.

Cô nhìn thấy người phụ nữ lặng lẽ rơi lệ, nhìn thấy người đàn ông uy nghiêm buông tiếng thở dài, bọn họ nhất định rất yêu con gái mình.

Giang Noãn Đông chăm chú nhìn gương mặt sầu khổ của đôi vợ chồng trung niên, nếu cô có bố mẹ như vậy, cô nhất định sẽ... Cô không biết mình sẽ thế nào, bởi vì cô không có cha mẹ, cô không biết cảm giác được cha mẹ yêu thương là như thế nào.

Lúc tối, lại có người đi đến phòng bệnh, đó là Thẩm Tương Tường.

Rõ ràng không có thực thể, nhưng Giang Noãn Đông có cảm giác mặt mình nóng đỏ lên, cô không ngờ sau khi chết lại có thể được gặp lại anh.

Lần gần nhất gặp anh đã là 6 năm về trước, sáu năm qua cô chỉ có chút xú tin tức của anh qua TV và tạp chí, nhưng cũng đủ khiến cô thỏa mãn.

Hai năm trước lúc anh kết hôn, đối tượng là một thiên kim tiểu thư cao quý, cô không có cảm giác vỡ mộng, cô luôn cho rằng anh chỉ là khách qua đường trong cuộc đời cô, vội vàng và không bao giờ có cơ hội gặp lại, cô chỉ là người đi đường anh không hề biết, cầu nguyện anh có một cuộc sống thuận lợi, vui vẻ mà thôi.

Không ngờ lần này gặp lại ở cự ly gần như thế, cô từ từ khống chế thân thể phiêu đảng của mình đến trước anh, nếu cô sẽ hôn bay phách tán, trước khi rời đi cô chỉ có mong muốn duy nhất là được nhìn anh cho đã.

Anh xuất hiện ở đây, thế thì người phụ nữ nằm trên giường bệnh chính là vợ anh?

Giang Noãn Đông cố gắng nghĩ lại, lúc họ kết hôn, trên báo có ảnh cưới, nhưng cô không nhìn, không muốn ghen tị với người phụ nữ may mắn có thể gả cho anh.

Không ngờ vợ anh lại là một người đẹp như vậy.

Giang Noãn Đông không biết mình sẽ sống trong hình thái này bao lâu, ban ngày cô nhàm chán bay tới bay lui trong bệnh viện, buổi tối khi Thắm Tương Tường tới, cô sẽ ngoan ngoãn trở lại phòng bệnh, đến gần, cảm thụ hơi thở của anh.

Trong lòng Giang Noãn Đông đã vô cùng thỏa mãn.

“Cô thích anh ấy?” Một giọng nói từ phía sau cô truyền đến.

Ai? Giang Noãn Đông nhanh chóng quay đầu lại, trong phòng rõ ràng không có người nào khác, sao lại có giọng nói? Cho dù bây giờ cô là ma cũng bị hù đấy.

“Cô thích anh ấy.” Lần này không còn là câu nghi vấn nữa mà khẳng định.

Giang Noãn Đông theo tiếng nói nhìn lại là cô gái xinh đẹp nằm trên giường.

Cô ấy có thể nhìn thấy mình? Giang Noãn Đông trợn mắt khó tin, ngây ngẩn cả người, cô lơ lửng giữa không trung, thân thể ở trạng thái trong suốt, lại đang cùng cô gái trên giường nhìn nhau.

Đôi mắt của cô ấy thật đẹp, đen láy lại hàm chứa ánh sáng.

“Chăm sóc anh ấy thật tốt” Bạch Thủy Ương mỉm cười với cô, mặc dù vẫn còn yếu ớt lại chậm rãi đưa tay về phía Giang Noãn Đông, ngón tay mảnh khảnh giơ về phía cô, giống như đang chào hỏi.

Bàn tay cô ấy giống như mang theo lực hút khiến người khác khó khống chế, Giang Noãn Đông cảm giác cơ thể nhẹ nhàng của mình đang bị hấp dẫn, từ từ đến gần giường bệnh, càng đến gần càng không thể tránh đi, trong phút chốc tay chạm vào tay Bạch Thủy Ương, lực hút như lốc xoáy, nháy mắt cô bị lôi vào một đường hầm tăm tối.

Ngày thứ ba sau tai nạn, Thắm Tương Tường vẫn như mọi ngày đến phòng bệnh sau khi kết thúc công việc, chào hỏi vợ chồng Bạch Tín Hùng bên cạnh, dặn dò họ về nhà nghỉ ngơi, sau đó ở phòng bệnh làm nốt những công việc chưa hoàn thành.

Trong ánh trăng mờ, Bạch Thủy Ương từ từ mở hai mắt, đập vào mắt cô là trần nhà màu trắng.

Đây là đâu? Cô vẫn nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, tại sao mình lại ở đây?

Thân thể cứng ngắc, Bạch Thủy Ương tốn rất nhiều công sức mới nghiêng được đầu sang một bên nhìn, như thể không muốn làm ảnh hưởng đến cô, bên cạnh chỉ mở một chiếc đèn nhỏ, dưới ánh đèn là người đàn ông cao lớn ngồi trên sofa, ánh sáng mờ mờ phản chiếu một bên khuôn mặt anh tuấn của anh, nhìn kiểu gì cũng thấy rất đẹp.

Ở trên người anh, cô như tìm được một chút cảm giác quen thuộc giữa căn phòng xa lạ này, đột nhiên cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Cảm giác bị nhìn chăm chú, Thắm Tương Tường nhìn lại phía giường bệnh, không ngờ đụng phải ánh mắt cô.

Cô ấy đã tỉnh rồi? Thắm Tương Tường không ngờ Bạch Thủy Ương sẽ tỉnh lại vào lúc này, ngây ngẩn cả người.

Bạch Thủy Ương không rõ dáng vẻ của mình lúc này thế nào, ánh mắt của Thắm Tương Tường khiến cho cô cảm thấy xấu hổ, như thể cô có gì đó kỳ quái, cô không biết phải đáp lại thế nào, đành ngượng ngùng cười với anh.

Thắm Tương Tường hoàn toàn ngây dại.

Bạch Thủy Ương có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn nhỏ dài, cằm nhọn, mặt mày như hoa đào, thớ da sau cơn hôn mê dài có phần tái nhợt, nhưng da dẻ mịn màng, trắng nõn như sắp bầm ra nước.

Phần lớn thời gian khuôn mặt Bạch Thủy Ương đều được trang điểm cẩn thận, xinh đẹp diễm lệ, còn nụ cười của cô lúc này dịu dàng, ngượng ngùng như một bông hoa sen, nụ cười thanh thuần pha chút xấu hổ của cô mạnh mẽ chạm đến lòng Thắm Tương Tường.

Tay trượt xuống, giấy tờ của Thẩm Tương Tường rơi vãi đầy mặt đất, anh cúi xuống nhặt lên, che dấu vẻ lúng túng trên mặt.

Đáng chết, anh lại có thể bị xao động bởi nụ cười của cô, biết rất rõ ràng trong lòng cô có người đàn ông khác.

Nghĩ đến đây Thẩm Tương Tường lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một khiến người khác không nhìn ra được tâm tình.

Anh vừa nhấn cái nút ở đầu giường vừa nói với cô: “Em tỉnh rồi?”

Giọng nói đàn ông trầm thấp, giàu từ tính, khuôn mặt vừa đẹp trai lại quen thuộc nhưng trong đầu cô trống rỗng, không nghĩ được cái gì.

Cô chăm chú nhìn khuôn mặt phái nam trước mắt, mình hẳn là biết anh ta?

Cô tròng mắt, mấp máy môi “Anh là ai?”

Thẩm Tương Tường khựng lại, vô hồn ngồi xuống mép ghế gần giường, im lặng chờ các bác sĩ đến.

Bác sĩ vừa đến nơi, Thẩm Tương Tường nói nhỏ với họ: “Cô ấy mất trí nhớ”

Các bác sĩ thận trọng gật đầu với Thẩm Tương Tường, sau đó lúc cô còn chưa kịp phản ứng, bọn họ làm các loại kiểm tra cô từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, hỏi cô đủ câu hỏi như cô là ai, tên là gì, bao nhiêu tuổi, cha mẹ là ai?

Nhưng đầu óc cô trống rỗng, không trả lời được câu nào, mỗi khi không trả lời được, ánh mắt cô lại liếc về phía Thẩm Tương Tường đang đứng bên cạnh, thấy Thẩm Tương Tường vẫn còn ở đây đã cảm thấy rất an tâm, cô giống như hoàn toàn xa lạ với thế giới này, chỉ có anh là thứ duy nhất quen thuộc. Lần đầu tiên thức tỉnh sau một giấc ngủ dài, cô vẫn cảm thấy hết sức mệt mỏi, lúc các bác sĩ kiểm tra xong đang báo lại tình hình với người đàn ông lạnh lùng bên cạnh, mí mắt cô lại bắt đầu nặng.

“Thẩm tiên sinh, có thể vụ tai nạn đã gây áp lực quá lớn cho Thẩm phu nhân, gây nên hiện tượng này, theo tâm lý, cô ấy tự phong bế trí nhớ bản thân để đảm bảo an toàn ỉnh”

Tai nạn, cô bị tai nạn? Lòng cô có chút nhói đau.

Thẩm phu nhân là đang chỉ cô sao?

Bạch Thủy Ương lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại, vừa mở mắt thấy một đôi vợ chồng lớn tuổi, tiên sinh có vẻ nghiêm túc, nhưng trên mặt người thiếu phụ tràn đầy lo lắng, thấy cô từ từ mở mắt ra, trên mặt họ thể hiện rõ sự vui sướng.

“Thủy Ương, con tỉnh rồi, thật tốt quá, cuối cùng con đã tỉnh, là mẹ đây” Mặc dù lúc tới có nghe Thẩm Tương Tường và bác sĩ nhắc qua chuyện con gái bị mất trí nhớ, nhưng bà Bạch vẫn chưa tin nổi cô con gái mình mang thai mười tháng, nuôi dưỡng hai mấy năm có thể cứ thế quên mình.

Thủy Ương, là tên cô sao?

Bạch Thủy Ương nhìn người phụ nữ đang kích động không biết phải làm sao cho phải, muốn an ủi nhưng lại không biết phải nói gì, cô bất lực cứ nhìn qua nhìn lại hai người.

Nhìn vẻ mặt xa lạ của con gái, Bạch Tín Hùng lặng lẽ thở dài, an ủi vợ “Đừng xúc động, con gái vừa mới tỉnh lại, mình cứ bình tĩnh, nói từ từ, có lẽ con bé sẽ nhớ ra.”

Bạch Thủy Ương cảm kích nhìn Bạch Tín Hùng, cười biết ơn ông, mặc dù không biết ông là ai, nhưng cô cảm thấy hai người này chắc không phải người xấu, bởi ánh mắt họ nhìn cô rất đối hiền từ.

Cứ như vậy, sau khi được trấn an, bà Bạch ngồi bên cạnh nói với Bạch Thủy Ương rất nhiều, rất nhiều chuyện.

Cô biết mình tên là Bạch Thủy Ương, mặc dù cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng bọn họ khẳng định đây là tên cô.

Người đàn ông nghiêm túc kia là cha cô, còn người phụ nữ này là mẹ cô, còn người đàn ông đẹp trai tối hôm qua chính là chồng cô Thẩm Tương Tường.

Thẩm Tương Tường, Thẩm Tương Tường... cô hết lần này đến lần khác gọi thầm cái tên này.

Bạch Thủy Ương sau vụ tai nạn mất đi trí nhớ, thế nhưng khi cô hỏi mình vì sao bị tai nạn, cô cảm giác không khí trong phòng như bất động, trên mặt cha mẹ cô có phần cứng ngắc, không ai trả lời.

Sau bữa cơm chiều, người đàn ông cho cô cảm giác quen thuộc khác thường hôm qua lại tới, cô thấy anh gọi ba mẹ, còn lễ phép đề nghị họ về nghỉ ngơi, sau đó ở lại phòng bệnh chăm sóc cô.

Thẩm Tương Tường chăm sóc là ngồi làm việc của anh, cứ mỗi nửa giờ hỏi cô một lần có đói không, có khát không.

Bạch Thủy Ương nằm chán nằm trên giường nhìn trần nhà toàn màu trắng, hận chẳng thấy gì khác, vì ban ngày ngủ nhiều quá, buổi tối không ngủ được nữa.

Cô nhìn đông, nhìn tây, ánh mắt cuối cùng vẫn đặt lên người đàn ông đang ngồi bên kia.

Thẩm Tương Tường nhanh nhạy nhận ra tầm mắt của cô, quay lại hỏi “Có đói bụng không, hay là muốn uống nước?”

Lại là hai câu này, cô bắt đầu dè dặt môi, chẳng lẽ anh ta không định nói những thứ khác sao?

Cuối cùng vẫn là cô không nhận được phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng: “Tôi thật sự tên là Bạch Thủy Ương sao?”

Thẩm Tương Tường lúc này cũng không thêm ngắt lên, chỉ cúi đầu ừ một tiếng, coi như trả lời.

Cô cũng không có cảm giác thiếu thú vị, ngược lại như được khích lệ bắt đầu nói chuyện phiếm với Thẩm Tương Tường, “Tôi cảm giác tên mình không phải như thế, dù sao cũng cảm thấy không quen chút nào, nếu bây giờ có người gọi tôi như vậy, nhất định tôi không nghĩ họ đang nói với tôi”

Biết Thẩm Tương Tường có nghe mình nói chuyện, cô cúi đầu mân mê ngón tay mình có chút uất ức, tự nhiên bị ụp ột thứ tên tuổi hoàn toàn xa lạ, nhưng cô lại chẳng nhớ gì, đến quyền phản bác cũng không có.

“Thủy Ương”

“Hử?” Cô ngẩng đầu về phía Thẩm Tương Tường.

Anh hơi mỉm cười liếc cô một cái, như thể cười nhạo lời nói vừa rồi của cô, em xem đi, em biết tên mình là gì đấy thôi.

Cô đỏ bừng cả mặt, trong nháy mắt cảm giác người đàn ông lạnh lùng này đang xỏ lá mình, “Anh... Anh thì không tính, dù sao cũng không tính anh”.

Bất kể anh gọi cô là gì, cô đều có phản ứng, trong lòng cô nghĩ thế.

Cũng may Thẩm Tương Tường không tiếp tục tra cứu đề tài này, vẫn im lặng nghe cô thủ thỉ, cầu nhàu biểu đạt trong lòng đang sợ hãi.

“Mặc dù cha mẹ đối với tôi rất thân thiết, nhưng tôi lại không nhìn thấy bất kỳ điểm gì quen thuộc ở bọn họ, anh nói xem có phải tôi rất bất hiểu không, không đừng quên sạch bố mẹ còn để họ phải lo lắng, họ nói tôi bị tai nạn xe nên mất trí nhớ, nhưng tôi hỏi họ vì sao bị tai nạn thì họ lại không chịu nói cho tôi biết.” Cô làu bàu như oán hận, không chú ý những lời này làm cho Thẩm Tương Tường cứng đờ.

“Thế còn em? Em có biết nguyên nhân mình bị tai nạn không?” Thẩm Tương Tường vẫn chăm chú nhìn tài liệu không ngắt mặt lên, chỉ đột nhiên nói chen vào.

Cô cau mày suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, “Thôi, bọn họ không muốn nói cho tôi biết có lẽ không muốn tôi nhớ lại việc không vui về này, nếu tôi quên rồi, chắc nguyên nhân cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, đã không vui về lại không quan trọng, tôi phải nhớ làm gì cho khổ chứ? Tôi cảm thấy như bây giờ cũng tốt, mặc dù nhìn cái gì cũng thấy xa lạ nhưng lại có cảm giác mới mẻ, có thể biết đến thế giới lần thứ hai, tôi rất vui mừng”.

Cô phụ trách nói, Thẩm Tương Tường phụ trách nghe, có lúc anh cũng hỏi vài câu, hai người cứ như thế hàn huyên rất lâu.

Cuối cùng cô không chịu đựng được nữa, bắt đầu ngáp, Thẩm Tương Tường lúc này mới đặt giấy tờ xuống, đến kéo chăn cho cô, “Ngủ đi, ngày mai còn phải kiểm tra”

Cô vừa dụi mắt vừa gật đầu, mơ mơ màng màng bắt lấy tay anh, ngây ngốc cười “Nhưng mà với anh, tôi cảm thấy rất quen thuộc” Nói xong, Bạch Thủy Ương an tâm chìm vào giấc ngủ.

Rất quen thuộc với anh? Bạch Thủy Ương kết hôn với anh hai năm, nhưng với người chồng chưa từng nói chuyện quá mười câu lại cảm thấy quen thuộc? Thẩm Tương Tường cảm thấy hết sức buồn cười.

Ánh mắt anh nhìn xuống tay mình, trên đó như còn mang theo hơi ấm vừa rồi cô để lại, nóng rực, tuyền vào trong tim.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười ngây thơ như vậy trên mặt Bạch Thủy Ương, trước đây cô luôn điềm lệ, tự tin, có chủ kiến, là điển hình của phụ nữ thời đại mới, đối với anh vì việc hôn nhân càng coi thường, nhưng tối nay Bạch Thủy Ương như biến thành một thiếu nữ mười mấy tuổi, ngây ngốc lại có phần đáng yêu.

Thẩm Tương Tường lẳng lặng nhìn gương mặt đang ngủ say của Bạch Thủy Ương, đột nhiên cảm thấy không nhìn thấu cô gái này, chẳng phải cô yêu Lưu Thanh Tuyền đến không thể thoát ra được, thậm chí bỏ qua cả sinh mạng tuổi trẻ của mình để đi theo hắn sao? Tự nhiên bây giờ dễ dàng bảo mất trí nhớ là mất trí nhớ, bảo quên là quên, còn nói quen thuộc với anh cảm thấy rất xa lạ.

Nếu bây giờ trước mặt Thẩm Tương Tường có cái gương, anh nhất định sẽ nhìn thấy một người đàn ông tức giận, một người đàn ông tức giận với bản thân, bị trêu ghẹo mà sinh ra tức giận với chính mình.

Bạch Thủy Ương, rốt cuộc em xem tôi là ai?

2. Chương 2

Trừ trên trán bị thương, trên người Bạch Thủy Ương không có bất kỳ vết thương nào khác, sau khi tỉnh lại cô sẽ nhanh chóng hồi phục sức khỏe.

Cuộc sống ở bệnh viện rất nhẹ nhàng nhưng nhàm chán, mỗi ngày ăn rồi ngủ, bác sĩ cứ đúng giờ đến hỏi cô vài câu đơn giản, thậm chí đến đứa trẻ ba tuổi cũng có thể trả lời.

Cô chỉ mất trí nhớ, không phải là đầu óc tối dạ đâu...

Trừ mỗi ngày cha mẹ tới thăm nói chuyện phiếm với mình, Bạch Thủy Ương ngày nào cũng đi dạo trong vườn hoa, cảm thụ sự ấm áp của ánh sáng mặt trời chiếu lên người, thật quá nhàm chán đi, những ngày nhẹ nhàng như vậy hình như cô đã quá lâu rồi chưa từng có.

Mỗi ngày Bạch Thủy Ương mong đợi nhất chính là thời gian trước khi đi ngủ, kể từ khi cô tỉnh lại có thể tự làm được mọi thứ, Thẩm Tương Tường không thường xuyên tới như trước nữa, bà Bạch nói anh đang bận việc công ty, nhưng bất kể Thẩm Tương Tường có bận thế nào, mỗi ngày trước khi đi ngủ Bạch Thủy Ương cũng sẽ nhìn thấy anh, ple cavat chỉnh tề, cầm cặp tài liệu màu đen, mái tóc chải cẩn thận tỉ mỉ là trang phục tượng trưng cho anh.

Anh sẽ ngồi bên giường, xem giấy tờ của anh, cô nói những chuyện trong bệnh viện, kể cả nói chuyện trời đất gì thì người đàn ông này cũng nghiêm túc đến đáng sợ.

Không biết vì sao, Bạch Thủy Ương cảm thấy anh chắc không phải có dáng vẻ như thế, nhưng không phải như thế thì là thế nào đây?

Bạch Thủy Ương lau khô khuôn mặt ướt nhep, treo khăn mặt lên rồi quay về phía gương bắt đầu công việc chăm sóc da, lần đầu tiên nhìn thấy hết bình này lọ khác, cô há hốc cả mồm, nhiều như thế, một mình cô làm sao mà dùng hết?

Nhưng bà Bạch lại nói đây chỉ là một phần những thứ cô vẫn thường dùng, ở nhà còn nhiều hơn.

Nhiều hơn? Cô không thể tưởng tượng nổi như thế thì sẽ thành bộ dạng gì, không phải cũng chỉ là mặt người thôi sao.

Soi gương một hồi, nhìn thế nào cũng cảm thấy khuôn mặt trong gương xinh đẹp đến quá mức, rõ ràng đã hai mươi tám tuổi rồi, nhưng da dẻ lại trắng nõn như tuyết, đừng nói đến nếp nhăn, ngay cả một cái lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, thế nhưng khuôn mặt xinh đẹp khác thường này lại vô cùng xa lạ, như không hề biết nhau, thật quá hồ đồ, đến mặt mũi mình cũng quên mất.

Lại nhìn xuống đồng chai lọ kia bất đắc dĩ than thở, làm mỹ nữ thật không dễ dàng, chấp nhận cảm bồi lên khuôn mặt tinh hoa.

“Sao thế? Bị chính bộ dạng của mình mê hoặc à?” Giọng Thẩm Tương Tường trầm thấp hàm chứa chút ít mỉa mai xuất hiện sau lưng.

Trong lúc cô soi gương mê mẩn với dung nhan của mình thì anh đã đến.

Bạch Thủy Ương giật mình, qua gương nhìn trừng trừng khuôn mặt anh, mà anh cũng không hề né tránh nhìn thẳng vào mắt cô, trong không khí bắt đầu tản mát ra nhiều đốm lửa.

Hình như hôm nay anh tới hơi sớm.

Hai gò má trắng nõn nhuộm một màu đỏ ửng, rõ ràng cô phải ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, lại bị nhìn thấu đến mức ngượng ngùng, đành tiếp tục nghiêng đầu bôi kem lên cổ, tránh ánh mắt của Thẩm Tương Tường.

Những câu chuyện còn lại liên quan đến những tin tức Bạch Thủy Ương nghe được từ người bệnh chung phòng, hay hoa gì đã nở trong vườn hoa bệnh viện, cây nào bắt đầu rơi lá.

Mi mắt Bạch Thủy Ương ngày càng nặng, ánh mắt đã sớm mơ hồ không có tiêu cự, Thẩm Tương Tường sửa lại chăn giúp cô rồi nói: “Ngày mai thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất viện, xế chiều anh sẽ đón em, chúng ta về nhà”.

“Vâng...” Bạch Thủy Ương lầu bầu, cọ cọ đầu vào tấm chăn, thoải mái nhắm mắt lại.

Về nhà thật tốt, trong giấc mộng Bạch Thủy Ương nở nụ cười rục rịch.

Thẩm Tương Tường quan sát tất cả, lại không nhìn được so sánh với một Bạch Thủy Ương mỹ lệ cao ngạo trước khi xảy ra tai nạn, rất ít nói chuyện với người khác, trừ Lưu Thanh Tuyền cô không muốn dành cho bất kỳ ai một nụ cười thân thiện.

Cô bây giờ lại hoàn toàn khác, như thể nói không hết chuyện với anh, nhiều lần buồn ngủ đến mức mi mắt đánh nhau vẫn không nở đi ngủ, vẫn muốn tiếp tục cùng anh trò chuyện, y tá cũng nói cô là một bệnh nhân rất dễ gần, hay cười mà không hề làm trái lời bác sĩ.

Sau một vụ tai nạn, lần đầu tiên mất trí nhớ lại thay đổi lớn như thế được sao?

Sáng sớm hôm sau, Bạch Thủy Ương thu thập xong đồ đạc của mình chờ Thẩm Tương Tường tới đón về nhà, cả ngày này mỗi giây phút trôi qua đều vô cùng chậm chạp.

Ba giờ chiều, xe của Thẩm Tương Tường xuất hiện ở cổng bệnh viện, đứng mãi ở trên tầng Bạch Thủy Ương vọt xuống như tên rời cung, nhưng xuống đến xe lại không phải người cô chờ đợi.

“Phu nhân, tiên sinh có một cuộc họp ở công ty, dặn tôi đến đón phu nhân về nhà trước.” Tài xế họ Vương, trước kia làm việc ở nhà họ Bạch, sau khi Bạch Thủy Ương đi lấy chồng thì ông đi theo cô đến nhà họ Thẩm.

“Cảm ơn chú Vương”, Bạch Thủy Ương đưa hành lý cho tài xế, mọi hơi sức như bị rút sạch, phút chốc chẳng còn sức sống.

Cô ngồi trên xe lơ đãng nhìn khung cảnh bên ngoài.

Ra khỏi bệnh viện, những cảnh vật hoàn toàn xa lạ cứ lần lượt trôi qua trước mắt Bạch Thủy Ương, không biết qua bao lâu, xe hơi màu đen tiến vào cửa khu nhà cao cấp, xe từ từ chậm lại, qua cửa sổ Bạch Thủy Ương thấy bảo vệ gạt đầu với cô, như thể cô rất thường xuyên ra vào chỗ này.

Sân tennis, sân bóng rổ, hồ bơi, mọi thứ đều khiến Bạch Thủy Ương không rời mắt, nỗi buồn bực vì Thẩm Tương Tường không đến nháy mắt vì khung cảnh mới lạ này mà tan thành mây khói.

Sau khi xuống xe, được tài xế dẫn đường, Bạch Thủy Ương cuối cùng cũng thuận lợi đi lên thang máy.

Thì ra cô ở tầng mười sáu.

“Phu nhân, đây là mật mã”. Căn hộ của Thẩm Tương Tường có mật mã ở cửa chính, chỉ cần ấn mật mã vào bàn phím bên cạnh là cửa tự động mở.

Nhận tờ giấy anh đưa trong tay chú Vương, con số trên đó như có ma lực hấp dẫn bàn tay cô.

Đây là nhà Thẩm Tương Tường, liệu trong đó có cất giấu bí mật gì của anh không? Tim cô đập kịch liệt.

Cô thận trọng ấn mật mã lên bàn phím, đình một tiếng, cửa chậm rãi mở ra.

Giống như cánh cửa thần kỳ của Doreamon, sau khi mở ra bên kia là một thế giới khác.

Gần như trong giây phút chú Vương ra về đóng cửa lại, Bạch Thủy Ương vừa rồi còn đoan trang ngồi trên ghế salon ở phòng khách hưng phấn nhảy lên, bản thân cô cũng không biết vì sao, chỉ biết tất cả các tế bào trên thân thể đều kêu gào, kêu rằng đây là nhà của Thẩm Tương Tường.

Loại hưng phấn này từ đáy lòng đi lên, từ chỗ sâu nhất trong tâm trí đi ra.

Cô đi ngẩn ngía tất cả phòng ốc như đi thăm viện bảo tàng, phòng khách, phòng bếp, thư phòng, phòng ngủ... Cô dừng lại ở chỗ đối mặt với hai cánh cửa phòng, hai cửa đều đóng chặt, nên xem bên trái hay bên phải trước?

Bạch Thủy Ương đang do dự đứng ở hành lang thì chuông cửa vang lên, nhìn qua mắt mèo, phát hiện là mẹ, cô vội vàng mở cửa.

“Sao mẹ lại tới đây? Không phải mẹ nói buổi chiều hội phụ nữ thường bận rộn sao?” Qua mấy ngày gấp gáp, Bạch Thủy Ương đã tiếp nhận những người xung quanh mình.

Bà Bạch là một quý phụ điển hình, ngoài một cuộc họp phụ nữ ở ngoài, bà còn tham gia một hội phụ nữ trừ danh trong thành.

Sau khi kết thúc cuộc tụ họp, bà Bạch trái lo phải nghĩ vẫn thấy lo lắng cho con gái, nên chạy tới “Không sao, chuyện đó cũng xong rồi, vú Trần nấu canh, mẹ tiện thể mang tới cho con”.

“Cảm ơn mẹ” Bạch Thủy Ương nhận lấy canh, hạnh phúc ôm chặt mẹ, như một đứa bé con tựa lên bả vai bà Bạch.

“Đứa nhỏ này có cái gì mà cảm ơn, con đó, bất kể là bao lâu, vĩnh viễn vẫn là bé con của mẹ.” Bà Bạch len lén lau nước ở khóe mắt, bảo bối này của bà tính tình kiên cường, kể từ khi trưởng thành không dính cha mẹ, Bạch Thủy Ương bây giờ tuy không nhớ chuyện ngày trước nhưng như thế cũng không tồi, rất tốt.”

“Thủy Ương, nghe mẹ nói này, Tương Tường là một người đàn ông tốt, bất luận với con hay với chúng ta đều rất được, trước đây các con ở cùng không tốt lắm, mẹ hi vọng lần này các con sẽ thông cảm với nhau, tiếp nhận lẫn nhau, các con là vợ chồng, là vợ chồng sẽ ở với nhau cả đời.”

Bên trong phòng, mẹ con đang thâm tình đồng thời bên ngoài Thẩm Tương Tường vừa kết thúc cuộc họp về bất ngờ nhìn thấy một người.

“Cha, sao cha lại ở đây? Thủy Ương không mở cửa cho cha ạ?” Một giờ trước chú Vương đã báo cho anh là đã đưa Bạch Thủy Ương an toàn về nhà, chẳng lẽ cô lại ra ngoài? Lòng Thẩm Tương Tường nặng nề.

“Mẹ con trong đó, cha ở đây chờ con”. Lời của Bạch Tín Hùng khiến không khí xung quanh đông cứng trở nên vô cùng nặng nề.

Hai người đàn ông bộ dạng nghiêm túc như nhau đi tới cuối hành lang, từ tầng 16 nhìn xuống, mọi thứ bên dưới đều trở nên nhỏ bé.

“Tương Tương, con còn nhớ năm đó vì sao các con kết hôn không?” Bạch Tín Hùng liếc nhìn cấp dưới mà mình rất vừa ý này, ông tận mắt thấy Thẩm Tương Tương lớn lên cho tới tận bây giờ đều tự mình gánh vác mọi thứ, thậm chí từ khó khăn vượt đến thành công, năm đó ông thật sự không có nhìn lầm.

“Nhớ ạ, là cha đề nghị, Thủy Ương là một cô gái xinh đẹp, con không có lý do gì từ chối.” Ở điểm này, Thẩm Tương Tương chưa từng nói dối Bạch Tín Hùng.

Năm đó anh thật sự từng vì vẻ ngoài của Bạch Thủy Ương mà say đắm, nhưng đêm tân hôn đó, người vợ mới vừa thề nguyện cùng anh trên giáo đường đến áo cưới cũng không thay ra, đã nói cho anh biết người cô thích là người khác, đồng ý kết hôn với anh chỉ là hành động theo cảm tính, bây giờ người đó hối hận cầu xin cô ở lại bên hắn, và nàng giữa đêm tân hôn quyết định đi gặp người tình cũ của mình.

Cũng đêm tân hôn, vợ anh hung hăng quăng cho anh một cái tát

Thẩm Tương Tương nhanh chóng hiểu ra, với cuộc hôn nhân này, mình trong mắt Bạch Thủy Ương chẳng qua chỉ là một công cụ, dùng để bức hiếp người đàn ông khác.

Vợ chồng Bạch Tín Hùng có ơn đối với anh, mặc dù đã biết sự thật vì sao Bạch Thủy Ương đồng ý kết hôn, Thẩm Tương Tương vẫn cố tình giấu giếm, nhưng bọn họ dù sao cũng ít nhiều nhìn ra được, đừng nói lần này Bạch Thủy Ương trắng trợn chết vì tình.

“Cha biết rõ, hai năm qua các con không hề hạnh phúc, nhưng cha vẫn tin tưởng con là một người đàn ông tốt, người chồng tốt, Thủy Ương không theo con đó là vì nó không có phúc.” Bạch Tín Hùng và Thẩm Tương Tương nhìn nhau, khí thế, ánh mắt không hề vì rời khỏi thương trường có yếu ớt đi.

Hai năm qua, Bạch Thủy Ương thật có lỗi với Thẩm Tương Tương, nhưng Thẩm Tương Tương chưa từng có bất kỳ scandal nào truyền ra, không phải đàn ông nào cũng làm được như vậy.

Thẩm Tương Tương cười yếu ớt không trả lời Bạch Tín Hùng.

“Thật ra thì năm đó đề nghị kết hôn không phải là ta mà là Thủy Ương”.

Lời nói của Bạch Tín Hùng khiến Thẩm Tương Tương khẽ nhủ mày, nhưng anh cũng không nói gì.

“Thủy Ương đề nghị là có dụng ý khác, nhưng năm đó đàn ông bên cạnh Thủy Ương không phải chỉ có một mình con, nhưng nó lại nhắc đến con đầu tiên, ta và mẹ Thủy Ương đều nghĩ rằng Thủy Ương cũng thích con, không ngờ...”

Đúng vậy, chẳng ai nghĩ một Bạch Thủy Ương tự tin xinh đẹp như vậy lại chạy không thoát khỏi ả tình, thậm chí thiếu chút nữa thì bỏ mạng.

“Nhưng lần này Thủy Ương không còn giống trước kia, không chỉ chúng ta thấy như thế mà ta tin là con cũng thấy, con bé không còn là Thủy Ương trước đây nữa rồi, nó không nhớ bất kỳ chuyện gì, nhưng lại tỏ ra thân mật quen thuộc với một mình con, ta hi vọng các con có thể lần nữa thử sống với nhau, nếu vẫn không được thì đành ly hôn vậy.”

Đây là lần đầu tiên sau hai năm kết hôn, Thẩm Tương Tương nghe thấy Bạch Tín Hùng nhắc đến ly hôn, chứng tỏ vụ tai nạn của Bạch Thủy Ương đã tác động không nhỏ đến một người cố chấp như ông.

“Tương Tương, có được không?” Bạch Tín Hùng hết sức hi vọng Thẩm Tương Tương và Bạch Thủy Ương bây giờ thử chung sống xem có thật sự trở thành vợ chồng không.

Bạch Thủy Ương hiện giờ... Hiện lên nhiều nhất trong đầu Thẩm Tương Tương là khuôn mặt rạng rỡ cùng nụ cười ngượng ngùng âm áp, có chút ngốc nghếch, lại có chút đáng yêu, Bạch Thủy Ương như vậy so với Bạch Thủy Ương trước kia càng thêm mê người.

“Vâng” Thẩm Tương Tương gật đầu đồng ý.

Bạch Tín Hùng hài lòng gật đầu, người đàn ông như Thẩm Tương Tương không cần nói quá nhiều, chỉ một câu trả lời đơn giản cũng đã nói lên rất nhiều rồi.

Hai người đàn ông cũng không nói gì thêm cho đến khi bà Bạch từ trong đi ra trao đổi ánh mắt với Bạch Tín Hùng, gần 30 năm làm vợ chồng đủ để họ hiểu nhau thế nào.

“Tương Tương, Thủy Ương giao cho con”. Mặc dù bây giờ Bạch Tín Hùng chỉ là nhấc lại nhưng so với lần trước càng thêm nghiêm túc.

Sau khi vợ chồng Bạch Tín Hùng rời đi, Thẩm Tương Tương mở cửa vào nhà.

“Anh về rồi” Vừa mở cửa, một bóng người nhanh chóng vọt tới, rồi làm một động tác phanh gấp, Thẩm Tương Tương thiếu chút nữa cho là Bạch Thủy Ương sẽ cứ thế mà nhào lên người anh.

Chỉ là thấy cô quyết định dừng lại, trong lòng anh lại có chút thất vọng.

Bạch Thủy Ương mặc một chiếc váy liền màu vàng đậm, chân không đứng ngược hướng ánh sáng, vài tia sáng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt cô, đèn phía sau phòng khách chưa bật, chỉ có đèn bàn bên cạnh sofa đang thấp sáng, cũng là màu vàng ấm áp.

“Anh đã về”

Lần đầu tiên được đón chờ như thế, lần đầu tiên bước vào cửa có người tươi cười chào đón như vậy, lần đầu tiên có người một tay cầm giúp anh cặp tài liệu, một tay treo áo khoác lên cho anh, những cái lần đầu tiên này khiến anh nghĩ rằng Bạch Thủy Ương là giả.

Bạch Thủy Ương lấy dép trong phòng cho Thẩm Tương Tương thay, sau khi ngồi vào ghế salon phòng khách thì cô không biết phải làm sao nữa.

Cô chưa từng biết làm vợ ai bao giờ, đành phải xem trên TV làm thế nào thì bắt chước, vậy tiếp theo phải làm thế nào? Cô ngồi trong phòng khách nhìn quanh, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi, hai gò má phồng hồng.

TV ở phòng khách đang phát một bộ phim Nhật, người vợ đang mặc tạp dề bê thức ăn ra bàn, đúng rồi, ăn cơm, phải ăn cơm chứ, nhưng cô không nấu cơm.

Tầm mắt hai người đều rơi lên TV, Bạch Thủy Ương có chút lúng túng, vội trộm nhìn Thẩm Tương Tương, lại đụng phải ánh mắt anh.

Bạch Thủy Ương bây giờ không còn như Bạch Thủy Ương trước kia nữa, con bé không nhớ bất cứ chuyện gì, nhưng lại cảm thấy thân mật quen thuộc với một mình con, ta hi vọng các con có thể thử chung sống thêm lần nữa.

Lời của Bạch Tín Hùng luẩn quẩn trong đầu Thẩm Tương Tương, nhìn chớp mũi Bạch Thủy Ương đỏ mồ hôi, cô như vậy như có ma lực không ai cưỡng lại được.

Thử một lần nữa, có lẽ lần này sẽ khác.

Cặp mắt đen thâm trầm của Thẩm Tương Tương như mang theo lực hút vô tận, Bạch Thủy Ương có cảm giác mình sắp bị hút vào đến nơi, cô đột nhiên đứng lên khỏi ghế salon, đỏ mặt tránh né.

“Em... Em đi nấu cơm.”

Lúc Bạch Thủy Ương quay lưng đi, Thẩm Tương Tương nở nụ cười, đúng là một cô gái xinh đẹp vội vã, lần đầu tiên bị mê muội vì dáng vẻ bề ngoài, lần thứ hai lại bị mê muội bởi tính tình chưa hề biểu hiện ở nhà của cô, hai lần quỳ dưới chân một người phụ nữ, Thẩm Tương Tương tự giấu mình, không biết phải làm gì nhưng cũng không ghét.

Phòng bếp được thiết kế mở, ngồi ở phòng khách có thể quan sát được, nhìn Bạch Thủy Ương mặc một chiếc tạp dề kẻ caro màu lam, lấy từ trong tủ lạnh ra khá nhiều thực phẩm.

Cô do dự một hồi, nhìn đồng thực phẩm cau mày, có phần luống cuống lại mong đợi hỏi Thẩm Tương Tương “Trước đây em có biết nấu ăn không?”

Có, nhất định là có đi, cô rất nỗ lực muốn làm một người vợ tốt của anh đó.

“Không biết” về mặt Thẩm Tương Tương thản nhiên phun ra hai chữ.

Đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước như vậy sao có thể rửa rau nấu canh, thế chẳng khác gì đầm rỗng hang hổ.

Không biết... Vậy bây giờ phải làm sao?

Bạch Thủy Ương lúng túng đứng trong phòng bếp nhìn nồi niêu bát đĩa cau mày, hôm nay mới là ngày đầu tiên, mơ ước làm vợ của cô cứ thế mà tan vỡ sao?

Thẩm Tương Tường cởi cúc tay áo, xắn lên đến khuỷu, cởi tạp dề trên người Bạch Thủy Ương mặc vào người nói “Để anh làm cho”

Bạch Thủy Ương cứ ngây ngốc nhường vị trí đầu bếp, nhìn Thẩm Tương Tường lấy gạo nấu cơm, vừa rửa rau vừa đặt chảo lên bếp cho nóng, động tác đầu vào đấy lại rất thành thạo, tuyệt không giống với mẫu đàn ông chỉ biết ra lệnh trong phòng làm việc.

“Trước đây ở nhà chúng ta toàn anh nấu ăn sao?” Bạch Thủy Ương đứng trước bồn rửa rau đồng thời nhìn Thẩm Tương Tường thái thức ăn.

Mặc dù cô không nhớ rõ, nhưng mẹ Bạch có nói cho cô biết Thẩm Tương Tường không có người giúp việc, chỉ thuê công ty dọn dẹp mỗi tuần một lần.

Thẩm Tương Tường nhú nhú mày không trả lời, anh không muốn nói với cô rằng đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn họ sử dụng phòng bếp, nhưng anh thích từ “chúng ta” mà cô dùng.

Bạch Thủy Ương ngó anh một cái rồi nói tiếp “Dù sao em cũng không có việc, ban ngày cũng không có gì để làm, hay em đi học nấu ăn nhé”

“Tùy em, em thích là được” Thẩm Tương Tường mặc dù mặt không có vẻ gì nhưng trong lòng lại bắt đầu mong đợi, Bạch đại tiểu thư tự mình làm thức ăn, đây là lợi ích mà Lưu Thanh Tuyền cũng không hề được hưởng thụ qua.

Những thực phẩm nhiều màu sắc sinh động được cắt nhỏ, bỏ vào nồi phát ra tiếng lục đục, phòng bếp vốn rộng rãi nhưng vì hai người đứng có vẻ bị thu hẹp lại, người rửa rau người nấu nướng, bọn họ như đôi vợ chồng già đã kết hôn nhiều năm.

Nước lạnh ngấm qua đầu ngón tay Bạch Thủy Ương vì đáy lòng ấm nóng và giảm bớt.

Trong lúc chờ thức ăn chín, Bạch Thủy Ương hỏi: “Vì sao chúng ta lại kết hôn? Vì ba mẹ sao?” Từ sau khi tỉnh lại, hiểu được quan hệ giữa hai người, đây là vấn đề cứ luẩn quẩn trong đáy lòng cô.

Tay Thẩm Tương Tường dừng một chút, Bạch Thủy Ương quay lưng lại phía anh không nhìn thấy, chỉ nghe anh nói khẽ: “Đúng, hai năm, trước anh chỉ là trợ lý của ba, ông mời anh đến nhà ăn cơm, lần đầu tiên gặp mặt, em là một cô công chúa khó với tới, rất đẹp cũng rất xa xôi, hai tháng sau ba nói hi vọng chúng ta kết hôn với nhau, hơn nữa em cũng đồng ý, lúc ấy anh cũng chưa yêu ai, ba lại có ơn nghĩa với anh, nên anh không muốn làm trái ý ông, cho nên chúng ta kết hôn.”

Những lời Thẩm Tương Tường nói đều là thật, cũng may là trước đến giờ anh vẫn một lòng chung thủy với Bạch Thủy Ương, còn Bạch Thủy Ương chỉ đơn giản là muốn lợi dụng anh mà thôi.

Quả nhiên là như vậy... Bạch Thủy Ương cũng đã nghe được phiên bản này qua y tá ở bệnh viện, nhưng từ miệng Thẩm Tương Tường nói ra đặc biệt cảm thấy tổn thương, trong lòng đau đớn, mặc dù biết đây là sự thật, nhưng trong lòng phụ nữ vẫn luôn có ảo tưởng về sự lãng mạn trong tình yêu.

“Còn muốn biết gì nữa không?” Thẩm Tương Tường hỏi.

Thế từ khi kết hôn thì sao, cuộc sống hôn nhân thế nào? Còn nữa anh có yêu cô không?

Trong lòng Bạch Thủy Ương đầy dấu chấm hỏi, nhưng không có dũng khí hỏi, sợ sẽ nhận được những câu trả lời, trực tiếp nhất, đau lòng nhất từ miệng Thẩm Tương Tường, cô lắc đầu không muốn hỏi nữa.

Trong phòng bếp chỉ còn lại tiếng phì phì của nồi nước đang sôi.

Tay nghề của Thẩm Tương Tường rất khá, Bạch Thủy Ương không biết người đàn ông có thói quen ngồi trên cao ở nơi làm việc này từng có kinh nghiệm du học nước ngoài bốn năm.

Bốn năm đó đã hoàn toàn thay đổi một vài phương diện nào đó của Thẩm Tương Tường.

Vì đề tài vừa rồi, không khí giữa hai người có phần trầm lắng, Bạch Thủy Ương không thích như thế, rõ ràng ở trong cùng một phòng, ngồi ở cùng một bàn ăn, rõ ràng là vợ chồng sao lại lạnh lùng như vậy?

Cô gấp một miếng sườn xào chua ngọt vào bát Thắm Tương Tương, phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người, Thắm Tương Tương nhìn cô đang ngồi phía đối diện.

Bạch Thủy Ương nở nụ cười rực rỡ “Anh nấu ăn ngon quá, ăn nhiều một chút”

Biết vì lệnh của cha mẹ mà kết hôn nhưng vợ lại cười với anh dịu dàng như vậy, có một sức cuốn hút mãnh liệt khiến khóe miệng Thắm Tương Tương cứng ngắc.

Có sự khích lệ của Bạch Thủy Ương, đáy lòng anh âm thầm vui vẻ.

Đây là người vợ khác xa trước kia, người vợ muốn chủ động nói chuyện trời đất, người vợ có nụ cười ấm áp, người vợ xem anh như trời, thay đổi như vậy là ông trời cho họ một sự khởi đầu mới sao?

Lần này Thắm Tương Tương không muốn tiếp tục im lặng nữa.

Sau khi ăn xong Bạch Thủy Ương chủ động dọn dẹp bát đĩa, Thắm Tương Tương mặc dù có phần lo lắng không biết Bạch đại tiểu thư có khả năng làm việc nhà hay không, nhưng cũng không ngăn cản.

Lúc Bạch Thủy Ương rửa bát, anh đứng ở hành lang chỗ vừa rồi Bạch Thủy Ương bắn khoăn không biết mở cửa bên nào trước, khóa trái cánh cửa bên trái, rút chìa khóa, căn phòng này lần đầu tiên anh vào là sau khi Bạch Thủy Ương bị tai nạn, nếu có thể anh hi vọng không bao giờ phải bước vào đó.

Mở cửa phòng bên phải ra, đây là căn phòng anh và Bạch Thủy Ương đặc biệt chuẩn bị để giấu giếm vợ chồng Bạch Tín Hùng, phía bên trái là tủ quần áo của anh, bên phải là của cô, trên bàn trang điểm để kem dưỡng da của cô, trên giường là chiếc gối đôi, trong phòng tắm ngoài dao cạo râu của anh còn có sữa tắm, sữa rửa mặt của cô.

Thắm Tương Tương không thích gian phòng này, sau khi cưới bình thường anh đều ngủ ở công ty hoặc trong phòng khách.

Đây vốn chỉ là căn phòng để diễn trò cho bố mẹ xem, hôm nay muốn nghênh đón công dụng mới

3. Chương 3

Bạch Thủy Ương thu dọn phòng bếp thuận lợi đến kỳ lạ, nhìn phòng bếp sạch sẽ đến từng chi tiết thật thỏa mãn, hóa ra khả năng làm việc nhà của cô cũng không kém.

Trong phòng khách không còn thấy bóng dáng Thắm Tương Tương, cô đi về phòng ngủ, có một cánh cửa mở, bên trong trang trí đơn giản tao nhã, màu sắc hài hòa, mặc dù căn phòng xa lạ nhưng Bạch Thủy Ương thích, vì đây là phòng của anh và cô.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng, sống lưng Bạch Thủy Ương cứng đờ, ánh mắt không tự chủ liếc về phía phòng tắm.

Cửa mở ra, Thắm Tương Tương quấn một chiếc khăn quanh eo, vừa lau tóc vừa đi ra, lồng ngực cường tráng, bắp cánh tay hoàn mỹ, đôi chân thon dài lộ ra ngoài.

Cho dù mất trí nhớ, nhưng vợ anh cũng không quên thưởng thức cơ thể đàn ông, từ vẻ mặt mê man của Bạch Thủy Ương, Thắm Tương Tương nhanh chóng đưa ra kết luận này.

Đẹp quá, thì ra đàn ông cũng có thể đẹp như vậy.

Bạch Thủy Ương biết dáng dấp Thắm Tương Tương rất đẹp, nhưng không ngờ cơ thể luôn bị tây trang che phủ lại có những đường cong tràn cường tráng như vậy, cô không tự chủ được nuốt nước miếng, ai có người đàn ông thế này hẳn phải hạnh phúc phát điên đi, không đúng, người đàn ông này là của cô sao? Lúc này cô hạnh phúc đến sắp ngất mất, ha ha, ha ha...

Bạch Thủy Ương hoàn toàn không ý thức được nụ cười trộm của mình phát ra tiếng.

Thẩm Tương Tường không thể làm gì lắc đầu, nhìn cô vợ mỹ lệ của mình đang suy nghĩ viển vông, tốt bụng đưa khăn đến trước cằm cô nhắc nhở “Coi chừng nước miếng”

Nghe tiếng trêu chọc của anh Bạch Thủy Ương phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt ửng hồng, tay chân luống cuống, không biết nhìn đi đâu đành chạy vào phòng tắm, đóng chặt cửa ngăn lại ánh mắt trêu chọc kia.

Phù phù, Bạch Thủy Ương dựa vào cửa phòng tắm hít từng hơi, vỗ vỗ lên gò má nóng ran, “Bạch Thủy Ương mày đang làm cái gì vậy? Chưa từng nhìn qua đàn ông sao? Sao có thể háo sắc như thế, anh chẳng qua là chân dài một chút, bộ ngực hơi cường tráng, màu sắc có chút dễ nhìn, đường cong có phần hoàn mỹ, mày lại có thể ngây dại chỉ thiếu chảy nước miếng như vậy.”

Bạch Thủy Ương vừa không ngừng trách cứ bản thân vừa không tự chủ được hỏi tưởng về người đàn ông mát mẻ vừa rồi, từ lòng bàn chân xông thẳng lên mặt một luồng điện nóng ran, cô đứng dưới vòi hoa sen mặc cho nước chảy từ trên đầu xuống, muốn cuốn trôi hết những xao động trong lòng.

Không biết ở trong phòng tắm bao lâu, cho đến khi tay chân đều sun lại mới lưu luyến lau khô người, sau đó lại phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, cô không có lấy quần áo để đi tắm.

Cô cũng không có dùng khí quần mỗi cái khăn tắm đi ra ngoài.

Lúc này Thẩm Tương Tường tựa vào đầu giường lật xem tạp chí kinh tế, vài sợi tóc vương xuống trán, đôi mắt hẹp dài híp lại khiến người ta không đoán được ý đồ gì, chỉ mình anh biết trang này anh đã đọc đến mười phút nhưng không có chữ nào lọt vào đầu.

Anh đang bị tiếng nước chảy không ngừng trong phòng tắm chi phối hoàn toàn.

Kẹt... Cửa phòng tắm hé ra một khe nhỏ, giữa khe cửa lộ ra một đôi mắt đen láy có phần ngượng ngùng, lúng túng.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt Bạch Thủy Ương.

“Áo ngủ... Em quên lấy áo ngủ” Bạch Thủy Ương núp sau cánh cửa, tay nắm chặt tay cầm, cười vô cùng ngượng ngùng, trên mặt không biết do hơi nước trong phòng tắm hay vì xấu hổ mà phấp phồng.

Thẩm Tương Tường nhìn cô mấy giây, xuống giường mở tủ treo quần áo bên phải gỡ xuống một chiếc áo ngủ, lại lấy trong ngăn kéo một cái quần lót, đi tới trước cửa phòng tắm thò tay qua khe cửa đưa cho cô.

“Cảm ơn” Bạch Thủy Ương nhận quần áo xong nhanh chóng sập cửa lại.

Bị cánh cửa phòng tắm sập ngay trước mặt, Thẩm Tương Tường không ngờ không thấy tức giận, nãy giờ vốn lạnh lùng không có tinh thần, khoe miệng đang nhếch lên một đường cong trước nay chưa thấy.

Anh chưa từng nghĩ vợ mình lại là một cô nhóc mơ màng như vậy.

Đáng chết đáng chết đáng chết! Bạch Thủy Ương sao mày lại làm ra chuyện trắng trợn như thế.

Bạch Thủy Ương vừa thay áo vừa hối hận, vội vội vàng vàng mặc quần lót và áo ngủ, trước khi ra ngoài liếc qua gương một cái, không phải chứ, sao có thể ra ngoài như thế này?

Áo ngủ trên người Bạch Thủy Ương là chiếc váy liền đậm màu có đai, nói là váy nhưng còn cách đầu gối 10cm, trông không khác mấy bộ quần áo của con nít, quần lót màu đen bên trong như ẩn như hiện, không chỉ phía dưới, đằng trước cũng thế, lần đầu tiên tắm sau khi tỉnh lại phát hiện vóc dáng mình rất khá, chân dài, eo thon, bộ ngực lớn, cỡ áo lót gần D, không mặc áo lót cũng rất cao nhon.

Bộ váy ngủ bằng lụa chỉ ôm được một nửa bộ ngực, che đi cái đỉnh mềm mại, những phần da thịt trắng nõn khác đều lộ ra hết, cùng màu đậm của chiếc áo ngủ tạo nên sự chênh lệch rõ ràng, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

A, trời ạ, sao lại có loại quần áo như thế này chứ.

Lần này Bạch Thủy Ương không có đủ dũng khí nhờ Thẩm Tương Tường lấy cho cô cái áo ngủ khác, một tay ôm ngực, một tay kéo váy, cô đi ra khỏi phòng tắm với một loại tư thế vô cùng kỳ quái, sau đó đến bên giường kéo chăn ra, sau đó trùm chăn kín người.

“Ngủ ngon” Quay sang nói với Thẩm Tương Tường vẫn đang đọc tạp chí, Bạch Thủy Ương xoay người sang hướng khác nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Ngủ ngon” Thẩm Tương Tường gấp tạp chí lại sau đó tắt đèn nằm xuống, trong bóng tối mắt anh lại tỉnh như sáo, bộ áo ngủ không che được mấy cơ thể mỹ lệ của Bạch Thủy Ương vừa ồi đã chi phối đầu óc anh, trực tiếp truyền đến chỗ kín.

Trong đầu sói xám đang tính toán làm thế nào ăn được cô bé quàng khăn đỏ vào bụng nhanh nhất.

Mà cô bé quàng khăn đỏ ngủ bên kia hoàn toàn không biết mình đang trở thành con mồi mục tiêu của ai đó, thân thể cứng ngắc không cho phép bản thân lộn xộn, do thói quen ăn uống nghỉ ngơi trong bệnh viện khá ổn định, chẳng qua bao lâu, mí mắt Bạch Thủy Ương đã khép lại, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Cảm thấy thân thể bên kia đã dần dần buông lỏng, Thẩm Tương Tường đưa tay qua ôm thân thể phái nữ mềm mại vào lồng ngực mình, cách một lớp quần áo rất mỏng, nhiệt độ da thịt vẫn truyền qua nhau.

Bạch Thủy Ương, lần này anh sẽ không buông tay.

.....
Mặc dù trước kia Bạch Thủy Ương là vợ Thẩm Tương Tường, nhưng cô chưa bao giờ thể hiện vai trò bà chủ trong nhà, cô là công chúa xinh đẹp của xã hội thượng lưu, là đối tượng để người ta theo đuổi, sao có thể ở nhà rửa rau nấu cơm, giặt quần áo đợi đàn ông về, đó là những thứ người giúp việc làm.

Bây giờ Bạch Thủy Ương từ miệng người khác cũng hiểu rõ ràng về mình trước kia, nhưng cô không thích, nếu cô là vợ Thẩm Tương Tường, người đàn ông của cô ở bên ngoài cực khổ phấn đấu, cô có nghĩa vụ làm xong việc nhà, tỉ như chọn thức ăn mua bỏ vào tủ lạnh, bổ sung những đồ dùng còn thiếu trong nhà, hay chuẩn bị những bữa ăn sớm muộn cho Thẩm Tương Tường, cô cảm thấy đây là những việc một người vợ phải làm.

Bạch Thủy Ương còn phải làm một chuyện khác là đi siêu thị mua đồ nhét đầy vào tủ lạnh trống rỗng.

Bạch Thủy Ương cảm thấy đồ hôm nay mua thế là đủ rồi, nhưng cô phát hiện Thẩm Tương Tường hình như có sở thích nhét đầy tủ lạnh, đồ gì cũ vứt đi lại mua nhồi vào cho đầy, điều này khiến Bạch Thủy Ương vô cùng sửng sốt, có tiền cũng không thể phung phí như thế chứ.

Ở siêu thị có đủ loại nhãn hiệu, cô chọn loại nào khá rẻ lại thích ăn, thậm chí chờ đến khi giảm giá để đi mua, cô biết những chuyện này không cần thiết, nhưng cô thích, kiểu như cô bớt phung phí một chút thì Thẩm Tương Tường sẽ không phải khổ cực làm thêm giờ mỗi ngày như thế.

Trừ việc đến lớp học nấu ăn và đi mua thực phẩm, những lúc khác Bạch Thủy Ương đều ngồi ở nhà chờ đợi.

Cô không thích lên net, mặc dù có xem TV nhưng cũng chỉ vài chương trình yêu thích, cũng không ham hồ mấy loại phim truyền hình mỹ nam mỹ nữ đầy tràn của Hàn hay Nhật.

Cô sẽ ngồi trong thư phòng của Thẩm Tương Tường đọc sách, nhưng chỉ đọc tiểu thuyết...

Quá nhiều thời gian rảnh rỗi khiến Bạch Thủy Ương cảm thấy nhàm chán, muốn làm một cái gì đó.

Cô cũng từng nghĩ ra ngoài làm việc, nhưng không biết mình có thể làm cái gì cũng không có dũng khí nói với Thẩm Tương Tường, cảm giác là anh nhất định sẽ không đồng ý, cuois cùng cô thuyết phục Thẩm Tương Tường đừng thuê công ty vệ sinh nữa, chẳng lẽ cô cũng ở nhà, lau dọn mọi thứ bóng loáng.

Bạch Thủy Ương mặc dù không nhớ nhưng cũng cảm thấy mình chắc là không có bạn bè gì, dù sao lúc nằm viện ngoài cha mẹ và Thẩm Tương Tường cũng chẳng có ai đến thăm cô, mặc dù có lúc cảm thấy cô đơn, nhưng mỗi khi nghĩ đến căn nhà này là nơi chung sống của cô và anh thì trong lòng Bạch Thủy Ương lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Thẩm Tương Tường không ngờ Bạch Thủy Ương lại có thể hòa nhập nhanh chóng với cuộc sống của một bà nội trợ như vậy, không có những buổi trà chiều đắt giá, không có cuộc sống sành ca về đêm, Bạch Thủy Ương cứ đơn giản mà nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống của anh.

Ngày thứ hai, Thẩm Tương Tường phát hiện bộ áo ngủ hấp dẫn trên người vợ anh không thấy đâu, thay vào đó là một chiếc váy liền với hình con khỉ miệng rộng to đùng, anh nhú mày nhưng không hoi, chỉ tiếc cho phúc lợi buổi tối của mình.

Ngày thứ ba, Bạch Thủy Ương dùng một giọng điệu van xin nói với anh rằng cô muốn đi học nấu nướng, anh bảo trợ lý liên lạc mấy thầy dạy nổi tiếng, cuối cùng chọn một người phụ nữ bốn mươi tuổi.

Lúc anh đồng ý cho cô đi học, cô vui mừng suýt nhảy căng lên, in một nụ hôn lên khóe miệng anh, hành động thân mật mềm mại này kích thích nửa thân dưới của anh, nhưng tác nhân gây họa lại xấu hổ trốn vào phòng.

Anh đưa thẻ tín dụng cho Bạch Thủy Ương, cô do dự một lúc mới nhận, anh cho là cô nhất định sẽ đến những cửa hàng cao cấp, mua những sản phẩm mới nhất giải đen cho vụ tai nạn, nhưng hóa đơn anh nhận được không phải siêu thị thì là tiệm sách, những khoản tiêu pha khác không hề có, hơn nữa số tiền chi tiêu còn chẳng bằng một cái túi trước kia của cô.

Thẩm Tương Tường còn không ngờ tài nấu nướng của Bạch Thủy Ương lại tiến bộ như vậy, anh không hề biết thân là Bạch đại tiểu thư, Bạch Thủy Ương lại có thiên phú về nấu nướng như vậy, đi học nấu ăn hai ngày cô đã làm hoàn chỉnh ba món ăn một món canh, hoàn mỹ giành vị trí đầu bếp của anh, biến anh thành người rửa bát sau bữa.

Mỗi ngày về nhà có người quan tâm chào đón, hỏi anh hôm nay có mệt không?

Thay bộ tây trang gò bó ngồi vào bàn là có thức ăn nóng hổi.

Trên kệ phòng tắm gấp chỉnh tề quần áo anh thay ra đã được giặt giũ.

Lúc anh ở trong thư phòng, sẽ có người rón rén nhón chân mang trà vào, nhìn anh cau mày, cô sẽ nói cà phê uống nhiều không tốt, uống trà cũng hay.

Thẩm Tương Tường không đoán được tâm tư Bạch Thủy Ương, anh lo sợ cuộc sống hoàn mỹ tựa như quả bóng hơi ảo, đâm một cái nổ tung, nhưng một câu cảm ơn, một lời khen ngon của anh có thể khiến cô gái này vui mừng đến cặp mắt đều cong lên, cô thật sự để anh trong lòng đi.

Bạch Thủy Ương cuối cùng cũng không còn lạ một người xa lạ chung một mái nhà với anh nữa, mà là một cô gái xem lời anh nói như trời, anh thích sự thay đổi này.

Nếu Bạch Thủy Ương có thể mặc đầm áo ngủ hấp dẫn đang bị cất trong tủ kia, anh sẽ thích hơn.

Người đàn ông này đã rục rịch động lòng rồi.

Sau một bữa trưa ngày chủ nhật, sói xám bị đè nén đã lâu cuối cùng cũng lộ ra nanh vuốt tà ác. Gần đây Bạch Thủy Ương chủ yếu học món Tây, chủ yếu là bánh ngọt và trà chiều.

Rõ ràng phải là những thứ quen thuộc với một thiên kim tiểu thư, không ngờ Bạch Thủy Ương lại vô cùng xa lạ, điều này cũng khiến cô có hứng thú đặc biệt với khóa này.

Giáo viên nói Hồng trà pha thế nào, bánh nướng ra sao, mật ong tỉ lệ bao nhiêu, phải đúng thì mới ra có được một bữa ăn hoàn hảo.

Bạch Thủy Ương đã sớm phát hiện trong nhà có mấy bộ dụng cụ uống trà tinh xảo, rất muốn thử, bình thường cũng chỉ có mình cô ở nhà cho nên cứ có cảm giác thiếu hụt, không hứng thú làm gì.

Đêm trước hôm chủ nhật, Thẩm Tương Tường nói với cô cuối tuần này anh không đi đánh Golf với khách hàng, cũng không có xã giao gì khác, có thể ở nhà cả ngày chủ nhật, Bạch Thủy Ương hưng phấn đến gần mất ngủ, cũng bắt đầu tìm cách chuẩn bị một bữa trà chiều hoàn mỹ.

Ngày hôm sau hai người đều ngủ dậy muộn, nhưng không ai cảm thấy có vấn đề gì, bữa sáng bữa trưa tùy tiện ăn luôn một thể.

Chủ nhật nắng đẹp, đã cuối thu, những ngày còn có nắng vàng ấm áp trở nên thưa thớt.

Không có gió, ánh mặt trời vương trên ban công, sau bữa trưa là khoảng thời gian an nhàn, nhà bọn họ có một ban công khá rộng, kê một chiếc bàn tròn và hai ghế dài, mảnh đất trống đằng sau còn trưng bày một ít hoa cỏ, là từ khi Bạch Thủy Ương trở về trồng thêm.

Bạch Thủy Ương mang một bình hồng trà đặt lên chiếc bàn ở ban công, một chiếc bánh nướng mềm xốp, một đĩa mật ong vừa đủ lượng cho hai người vì vừa ăn cơm trưa xong, chỉ có điều phải đầy đủ như thế đơn giản để Bạch Thủy Ương cảm thấy vui vẻ thôi.

Trong ánh mắt mong đợi của Bạch Thủy Ương, Thẩm Tương Tường không đành lòng ngồi yên đọc tiểu thuyết trinh thám, mặc dù cảm thấy trà chiều này nọ là việc làm ngớ ngẩn của đám phụ nữ, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt cô lại cảm thấy ngớ ngẩn một tí hình như cũng không phải không tốt.

Ánh nắng ấm áp, hồng trà ấm áp và cả nụ cười ấm áp của Bạch Thủy Ương làm trái tim anh cảm thấy thư thái.

Bạch Thủy Ương hài lòng nhìn Thẩm Tương Tường ngồi xuống, cô vẫn còn món chính, hôm này là lần đầu tiên cô nướng bánh ngọt không có sự chỉ dẫn của giáo viên, đã sắp đến lúc ra lò, cô ở trong phòng bếp chuẩn bị bơ cùng sốt hoa quả, từ góc độ của cô nhìn được một góc ban công, thấy bóng lưng thon dài của Thẩm Tương Tường cảm thấy yên tâm lạ.

Lò nướng kêu “đỉnh” một tiếng, cô đeo găng tay lấy bánh ngọt ra, hình dạng còn nguyên, tốt quá.

Bạch Thủy Ương tự khích lệ bản thân, phết bơ lên bánh ngọt, sau đó thận trọng nặn kem tươi và xếp trái cây lên, cuối cùng tạo thành một chiếc bánh kem hoa quả tương đối đẹp, tất cả rất thuận lợi.

Cô bê bánh ngọt ra ban công, cắt một mảnh nhỏ cho Thẩm Tương Tường.

“Đây là lần đầu tiên em làm, anh nếm thử xem”. Ánh mặt trời chiếu lên gò má cô có chút nóng, tóc dài không quấn lại chỉ dùng dây chun buộc đuôi ngựa thấp, gió thổi vài sợi lông phát trên má có chút nhột.

“Cảm ơn” Thẩm Tương Tường nhận lấy bánh ngọt, thuận tiện vén vài sợi tóc bị thổi loạn của Bạch Thủy Ương ra sau tai, đầu ngón tay chạm vào da thịt cô.

Mặt Bạch Thủy Ương càng đỏ hơn, cầm lấy miếng bánh ngọt của mình cắt nhỏ ra để trấn định, ánh mắt lại không tự chủ liếc về phía Thẩm Tương Tường.

“Thế nào? Có ngon không?” Cô có chút hồi hộp.

Thẩm Tương Tường gật đầu “Ngon lắm, bánh rất mềm, bơ không quá ngọt, rất ngon”

Lúc này Bạch Thủy Ương mới yên tâm cười, có được lời khen của anh, cho dù không ăn, trong lòng cô cũng cảm thấy ngọt ngào.

Nhìn thấy Bạch Thủy Ương nở nụ cười, Thẩm Tương Tường cảm thấy lời nói dối của mình rất đáng giá, thật ra anh rất ghét đồ ngọt, mặc dù Bạch Thủy Ương đã giảm độ ngọt, nhưng với đàn ông thì đây chỉ là thứ phụ nữ mới thích.

Nhưng nếu làm cho cô vui vẻ, anh không ngại nói dối nhiều hơn, ai bảo cô là vợ anh chứ.

Bơ trắng mềm dính trên khóe miệng cô, Thẩm Tương Tường nghiêng đầu nhìn thấy Bạch Thủy Ương dùng đầu lưỡi liếm, vụng về như một đứa trẻ 5,6 tuổi, còn Bạch Thủy Ương tưởng Thẩm Tương Tường đang đọc sách, căn bản không biết anh đang nhìn trộm mình, khi cô phát hiện ra, bóng dáng to lớn của anh đã chồm tới, che ánh mặt trời trước người cô, khóe miệng bị một thứ gì đó mềm mại hơn che phủ.

Giữa trưa ngày thu, ánh mặt trời ấm áp, Thẩm Tương Tường lần đầu tiên hôn hít Bạch Thủy Ương, nếu không tính nụ hôn qua loa ở nhà thờ, đây chính là nụ hôn đầu tiên; nếu không tính vô số nụ hôn với người đàn ông khác Bạch Thủy Ương bỏ lỡ trong trí nhớ, cái này chính xác cũng là lần đầu tiên.

Thẩm Tương Tường hôn môi Bạch Thủy Ương, phát hiện môi cô vẫn hé mở y như lúc ăn bánh ngọt, đầu lưỡi anh không cần tốn công sức xông vào giữa, treu chọc, lấy lòng cô, tiến một bước công thành chiếm đất, trao đổi nước miếng trong miệng nhau.

Bạch Thủy Ương gần như bị đôi môi Thẩm Tương Tường nháy mắt đặt lên làm cho giật mình, hô hấp gần như bị ngừng.

Đây chính là hôn sao? Cánh môi hai người dính chặt, có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương, thân mật xâm nhập vào miệng đối phương cảm nhận nhiệt độ, hôn như vậy làm người ta rất thẹn thùng.

Bạch Thủy Ương dần tỉnh táo lại từ trong nụ hôn, xấu hổ khiến cô muốn lùi lại đằng sau, nhưng Thẩm Tương Tường đã đoán trước động tác của cô, đè bàn tay lên gáy khiến cô không còn đường lùi.

Lưỡi của anh rút khỏi miệng cô, lúc cô vừa thở phào nhẹ nhõm anh lại liếm mút lên đôi môi, thậm chí vào lúc cô phân tâm anh còn dùng răng cắn lên môi dưới của cô.

Toàn thân Bạch Thủy Ương như nhũn ra, không biết rời khỏi ghế từ lúc nào ngồi lên hai chân anh, độ cao thích hợp để hôn môi.

Anh lại tiếp tục xâm nhập, lần lượt rút lui, giống như cố ý đùa giỡn cô.

Cô xấu hổ nhắm chặt hai mắt, lại ngoài ý muốn cảm nhận rõ đôi môi anh chuyển động, hôn lên mắt, lên mặt, rơi ở chóp mũi cô, trên má, vào cằm lại lên đôi môi mới một hồi cọ sát.

“Thật ngọt thật mềm” giọng Thẩm Tương Tường thì thảo, luẩn quẩn thật lâu bên tai Bạch Thủy Ương.

Đôi môi Thẩm Tương Tường thoáng rời đi, Bạch Thủy Ương đang cho là cuối cùng cũng kết thúc thì đôi môi nóng rực lại lần nữa đặt lên, lần này động tác của anh mãnh liệt nóng bỏng, nếu vừa rồi là Thẩm Tương Tường an ủi cô thì lần này anh như mãnh thú trấn áp.

Anh gần như thô lỗ ngậm đôi môi cô không thả, không biết bao nhiêu lần liếm mút, hận không thể nuốt chửng, sau đó thăm dò càn quét, không chỉ hôn, lần này còn vuốt ve

Động tác của Thẩm Tương Tường nhanh chóng vượt xa tưởng tượng của Bạch Thủy Ương.

Chiếc váy cotton vốn muốn mặc cho thoải mái đã bị vén ngang hông, chiếc quần lót bằng lụa màu trắng lộ ra dưới ánh mặt trời, hai tay anh từ hông trượt lên, vuốt ve bộ ngực mềm mại của Bạch Thủy Ương, nắn bóp thành hình dạng mà anh thích.

“Nơi này anh rất thích” Thẩm Tương Tường rời khỏi môi trên Bạch Thủy Ương, mũi kề mũi, môi dán lên môi, trong quần áo của Bạch Thủy Ương bàn tay anh không chút khách khí thưởng thức sự mềm mại.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ nhỏ nhoi vốn không thể nghe thấy, nhưng khoảng cách hai người gần đến hơi thở cũng nghe thấy huông hồ tiếng rên.

Cô xấu hổ không biết làm sao, tóm lấy bàn tay đang luồn trong quần áo, “Đừng...”

Tất cả những điều này đối với cô đều quá xa lạ, xảy ra quá nhanh, giữa hai chân cô có cảm giác lạ là, tìm đập thành thịch.

Cơ hội Thẩm Tương Tường cho cô thử dục đã kết thúc, nụ hôn của anh từ cằm cô đi xuống, để lại trên cổ trắng ngần của cô một ấn ký màu hồng, anh muốn trên người cô in lại dấu ấn của anh.

Dưới quần áo, bàn tay anh đã mở nút áo sau lưng, không có áo lót ngăn cản, bàn tay anh trực tiếp dán lên hai vú cô, ngón giữa vuốt ve đỉnh phần hồng, cảm giác nó dựng đứng lên mới buông tay.

“Tương Tường...” Bạch Thủy Ương túm lấy áo sơ mi của anh ngẩng cao đầu, ánh mặt trời chiếu vào mắt khiến cô không mở ra được, chỉ biết rên rỉ gọi tên anh.

Lời khẩn cầu thân mật như thế không khác gì thuốc kích thích, Thẩm Tương Tường bỏ qua cho cái cổ đã chỉ chít các nốt đỏ, cách một lớp áo, ăn ý với bàn tay ở dưới, hôn lên đôi vú mềm mại của Bạch Thủy Ương, vải vóc lưu lại dấu vết ướt nhẹp.

“Đừng...đừng, Tương Tường, cầu xin anh” Bạch Thủy Ương kẹp chặt hai chân, ôm lấy cổ anh khẩn cầu.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh cũng thỏa mãn rời khỏi ngực Bạch Thủy Ương, chạm trán vào trán cô hỏi: “Thích không?”

Lúc này khoe mắt Thẩm Tương Tường đỏ lên, đang đè nén dục vọng, con ngươi đen sâu thẳm như muốn nhấn chìm người khác.

“Ừm... thích” Bạch Thủy Ương vừa mím môi vừa nhìn góc áo sơ mi của anh, không dám nói không thích, sợ anh lại làm lại lần nữa, nhưng nụ hôn thân mật như vậy đúng như anh nói, rất ngọt, rất thích.

Có được lời khẳng định của cô, Thẩm Tương Tường mới giúp Bạch Thủy Ương sửa sang lại váy áo, để cô nằm trên người mình cùng ngã xuống ghế.

Bạch Thủy Ương dịch chuyển cái mông lại bị anh đè lại.

“Đừng lộn xộn” Nhắm mắt lại Thẩm Tương Tường thì thoả.

Cô chỉ mất trí nhớ chứ không phải mất trí, dưới cặp mông có thứ gì ngẩng cao nóng rực cô vẫn hiểu rõ.

Nhắm hai mắt, đỏ mặt núp vào lồng ngực anh, hưởng thụ ánh mắt trời ấm áp, hai người cùng chìm vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Từ sau lần tiếp xúc thân mật ở ban công, Thẩm Tương Tường thường xuyên làm ra những hành động thân mật, ví dụ như đứng ở cửa, phải đợi Bạch Thủy Ương chủ động hôn lên mặt mình rồi mới đi, nếu Bạch Thủy Ương quên mất, anh sẽ cứ đứng ở đó, nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực, chờ cô tự nhớ ra.

Không chỉ lúc ra khỏi cửa, mà lúc về cũng thế, nếu Bạch Thủy Ương không làm, anh cứ đứng ngoài cửa không vào.

Đây cũng chỉ là những hành động thường gặp giữa vợ chồng hay người yêu, nhưng có đôi khi lại làm cho Bạch Thủy Ương không chống đỡ được.

Tỷ như lúc cô đang nấu cơm, Thẩm Tương Tường lại đột nhiên xuất hiện ở phía sau quay người cô lại, hôn thật sâu, không chút khách khí xâm nhập môi lưỡi cô, đến hơi thở của cô cũng chiếm đoạt hết.

Tỷ như lúc cô đưa trà vào thư phòng, Thẩm Tương Tường lại đột nhiên ôm lấy cô, đặt lên bàn làm việc, xoa nắn mông cô, hôn môi cô, mút lên những dấu ấn đã nhạt màu, hại cô gần đây không dám mặc những thứ quần áo quá hấp dẫn, khiến Bạch Thủy Ương căng thẳng nhất là trước khi ngủ.

Bất kể cô ngủ sớm hay muộn, chỉ cần tắt đèn là Thẩm Tương Tường ôm cô vào lòng, lật áo ngủ lên vuốt ve từng tác da thịt, cho đến khi cô không thở nổi, hốt hển cầu xin không biết bao lần, Thẩm Tương Tường mới buông ra, thủ thỉ “Ngủ đi”.

Mỗi ngày hầu như đều giày vò một lần, mặc dù bị giày vò, nhưng trong lòng Bạch Thủy Ương lại vô cùng ngọt ngào.

Bất luận thân mật đến mức nào, hai người có trần truồng ôm nhau, nhưng Thẩm Tương Tường vẫn không phá vỡ phòng tuyến cuối cùng.

Năm giờ chiều hôm đó, cách giờ tan sở nửa giờ, cửa phòng Thẩm Tương Tường bị đẩy ram một người đàn ông cao gầy đẹp trai bước vào.

Thư ký Thẩm Tương Tường đi theo phía sau với gương mặt bị làm khó “Tổng giám đốc Thẩm, Lâm tiên sinh không để tôi thông báo đã tự mình xông vào”.

“Không sao, cô ra ngoài đi.” Thẩm Tương Tường phát tay với thư ký để cô đóng cửa vào đi ra.

Lâm tiên sinh tên đầy đủ là Lâm Tử Lâm, là tam thiếu gia của tập đoàn Lâm Thị, vô công rồi nghề, quanh năm “đuổi bướm hái hoa”, một người đàn ông như vậy cũng là tri kỷ của Thẩm Tương Tường.

“Nghe nói Thắm tiên sinh của chúng ta gần đây cứ tan tầm là mất tăm, có phải rơi vào bẫy mềm nào không?” Lâm Tử Lâm tự tại như đang ở nhà mình, ngón tay kẹp một điếu thuốc, hai chân thon dài gác lên bàn trà, nhìn Thắm Tương Tường trêu trọc.

Hai người đàn ông tính khí trái ngược không ai nghĩ lại có giao tình với nhau, những năm trước gia cảnh Thắm Tương Tường cũng không tệ đi học trường Tiểu học Quý tộc, Lâm Tử Lâm là bạn cùng lớp.

Sau đó trong nhà Thắm Tương Tường xảy ra một số chuyện, may được sự giúp đỡ của Bạch Tín Hùng đi du học, không ngờ lại học cùng lớp với Lâm Tử Lâm, ở nơi tha hương, Lâm Tử Lâm dành tất cả nhiệt tình cho người bạn học này.

Lâm Tử Lâm tuy lêu lổng nhưng cũng thuận lợi hoàn thành việc học.

Thân là tam thiếu gia, Lâm Tử Lâm không cần tiếp quản gia nghiệp, còn Thắm Tương Tường quay về nước thuận nước đẩy thuyền vào Bạch Thị đi từ mặt đất đi lên, hai năm trước trở thành chồng của Bạch đại tiểu thư, bây giờ là Tổng giám đốc Bạch Thị, Lâm Tử Lâm và Thắm Tương Tường cùng nhau trải qua quãng thời gian như vậy, anh hiểu Thắm Tương Tường, cũng như Thắm Tương Tường hiểu Lâm Tử Lâm không thật sự lỏng lẻo như anh vẫn thể hiện.

Mỗi người đều tự do lựa chọn cách sống ình, Lâm Tử Lâm không có lý do gì hỏi nhiều.

“Cái tên này chui từ nhà cô nào ra đấy?” Thắm Tương Tường phản kích lại, trước mặt bàn bệ anh không cần phải che giấu bản chất của mình.

“Lúc đi ra quên nhìn mặt cô kia, có thể là Lily hoặc không thì Luck, cậu biết thừa, mình làm sao mà nhớ nổi tên các cô nàng “. Lâm Tử Lâm cau mày làm như đang thực sự nghiêm túc nhớ lại.

“Đừng nói mình nữa, cậu nói chút đi, nghe nói vợ cậu đợt trước bị tai nạn, lúc đó mình ở nước ngoài, vừa về nước thì cô ấy ra viện, nên không vào thăm được”

Lâm Tử Lâm cười cười châm chọc, rít một hơi thật sâu rồi thả ra khói trắng, năm đó Thắm Tương Tường muốn kết hôn với Bạch Thủy Ương anh phản đối kịch liệt, không phải Bạch Tín Hùng bỏ tiền cho hắn ra nước ngoài học, số tiền này mấy năm về làm việc Thắm Tương Tường đã sớm trả sạch, có cần thiết phải đánh đổi hạnh phúc cả đời mình như thế không? Bạch đại tiểu thư tình sử oanh liệt, trong xã hội thượng lưu có ai không biết rõ?

Kết hôn với cô ta, khác nào Thắm Tương Tường tự đội nón xanh ình (tự cảm sùng mình)

“Đừng nói cô ấy như vậy”. Thắm Tương Tường cau mày, lần đầu tiên phản bác lại sự lăng mạ của Lâm Tử Lâm.

“Sao rồi? Đau lòng?”

“Cô ấy là vợ mình” Thắm Tương Tường không thích cách Lâm Tử Lâm khinh miệt cô.

“Chắc chắc, lâu không gặp, cậu từ khi nào biến thành ông chồng yêu thương vợ thế hả?”

Lâm Tử Lâm nhìn Thắm Tương Tường, thái độ không có vẻ nói đùa làm thẳng bạn cũ như anh hơi choáng, “Này, không thể nào, cậu cũng không phải không biết người Bạch Thủy Ương thích là Lưu Thanh Tuyền, cho dù cái tên đàn ông vô dụng đó có chết thì cô ta cũng vẫn vì tình chết theo hắn, trong lòng cô ta luôn có người khác không bỏ được.”

“Thủy Ương cô ấy bị mất trí nhớ, không còn nhớ gì chuyện trước kia nữa”

“Mất trí nhớ? Cô ta mất trí nhớ? Ha ha ha ha.” Lâm Tử Lâm sung sướng cười “Cô ta quá tốt số, tai nạn nghiêm trọng như thế mà chỉ bị mất trí nhớ, không phải bảo cô ta còn đựng chết người ta sao? Sau đó giải quyết thế nào rồi?”

“Người kia đi qua đường, Thủy Ương lái xe quá nhanh, lỗi của cả hai bên, đối phương là cô nhi nên cha đã vận dụng không ít quan hệ để bưng bít”

Mặc dù là Bạch Tín Hùng sắp xếp, nhưng người làm là Thắm Tương Tường.

Thẩm Tương Tường tìm hiểu cô gái mất mạng trong vụ tai nạn, tên là Giang Noãn Đông, còn quá trẻ lại chết như vậy, có một người em trai, bị bệnh tim nặng cùng thiếu năng trí tuệ, họ đã đưa tới bệnh viện tốt nhất.

“Hừ, người có tiền thật sướng, đâm chết người không cần chịu trách nhiệm.” Lâm Tử Lâm cười trộm, nhưng anh quên mất mình cũng nằm trong số những người có tiền đó, nếu không phải vì tiền, làm gì có nhiều người xuất hiện bên cạnh anh như tre già măng mọc như thế.

“Nghe nói kẻ cuồng công việc của chúng ta gần đây cứ đúng giờ tan sở là về, không làm thêm giờ, cũng ngày ngày về nhà, Thế nào? Kim ốc tàng kiều (Trong nhà có giữ người đẹp)?” Lâm Tử Lâm đốt điếu thuốc khác, nhìn Thẩm Tương Tường hỏi.

“Hôm nay cậu về nhà tớ đi”. Thẩm Tương Tường nói xong tiếp tục công việc, không thèm nhìn Lâm Tử Lâm nữa.

Lâm Tử Lâm cũng chỉ hút thuốc, vẽ mặt hết sức lác cắc.

Thẩm Tương Tường hiểu rõ Lâm Tử Lâm, mặc dù lúc nào cũng cầm cho ra vẻ, nhưng thật ra anh rất ít hút, hôm nay hút hết điếu này đến điếu khác, có lẽ là có chuyện gì phiền lòng thật.

Nghe tiếng cửa mở, Bạch Thủy Ương mặc tạp dề lập tức từ trong bếp chạy ra cất đôi giày vừa được cởi.

Cửa mở ra cái, cô nhận lấy cặp tài liệu cùng áo khoác của Thẩm Tương Tường, nhón chân thơm nhẹ lên má Thẩm Tương Tường, ngọt ngào cười nói “Anh về rồi, mệt không.”

Cho đến khi Thẩm Tương Tường nghiêng người, Bạch Thủy Ương mới nhìn thấy phía sau còn có người, cô lập tức đỏ mặt, trước mặt người khác mà thân mật với anh thế, thật xấu hổ quá.

Thẩm Tương Tường lại nói rất thản nhiên: “Anh về rồi, đây là Lâm Tử Lâm, bạn anh, buổi tối sẽ ở lại ăn cơm”

Bạch Thủy Ương lập tức cầm một đôi dép lê khác đưa cho Lâm Tử Lâm, cô lúng túng xoa xoa tay “Em đi xem canh đã chín chưa, rồi làm thêm vài món” Vừa nói xong như một làn khói chạy biến vào bếp.

Lâm Tử Lâm sững sờ, người này... Cô gái này thật sự là Bạch Thủy Ương sao? Mặc dù không có trang điểm đậm như trước đây, nhưng đường nét này, diện mạo này chính xác là Bạch Thủy Ương, sao cảm giác như biến thành người khác thế nhỉ?

Cho đến lúc ngồi vào phòng khách, Lâm Tử Lâm vẫn làm ra vẻ không thể tin nổi cố tìm ra dấu vết gì trên mặt Thẩm Tương Tường và Bạch Thủy Ương.

Lâm Tử Lâm thì thào hỏi: “Cô ấy thực sự là Bạch Thủy Ương, không phải chị em sinh đôi chứ?”

“Mình rất chắc chắn là mẹ vợ mình chỉ sinh một cô con gái là Thủy Ương” Thẩm Tương Tường mở TV chuyển sang kênh tin tức, để tiếng TV át tiếng nói chuyện của bọn họ.

Bạch Thủy Ương bưng hai ly trà đặt trước mặt họ, trên mặt vẫn còn nở nụ cười ngượng ngùng, Thẩm Tương Tường lần đầu tiên đưa bạn về nhà, cô không thể không giữ mặt mũi cho anh.

Lâm Tử Lâm không tin nổi trọn cả mắt, chiếc váy trắng công sở, chiếc tạp dề màu xanh dương, những cái này không thể nào xuất hiện trên người Bạch Thủy Ương được, còn gì là sơn móng tay tinh xảo của cô? Lại còn biết nấu cơm...

Bởi vì thêm một người, Bạch Thủy Ương tạm thời ngừng chậm trễ, một lúc sau mới sắp thức ăn lên bàn.

Dọn xong bát đĩa mới nói: “Ăn cơm thôi”

Thẩm Tương Tường như lão gia ngồi vào bàn, nhận bát canh Bạch Thủy Ương đưa cho.

Bạch Thủy Ương có phần căng thẳng nhìn Thẩm Tương Tường, “Lần đầu tiên em nấu canh gà với táo, cảm giác canh này phụ nữ thích uống hơn, sợ anh không thích, nhưng em cứ thử, may là cũng không chua, hơn nữa cũng thơm.”

Thẩm Tương Tường cúi đầu nhấp một hớp, từ từ phun ra hai chữ “Ngon lắm”

Trên mặt Bạch Thủy Ương lập tức nở ra một nụ cười hạnh phúc, múc thêm một bát cho Lâm Tử Lâm, “Lâm tiên sinh cũng dùng thử đi”

Lâm Tử Lâm nhận lấy canh, mặc dù là cháo nhưng rất loãng, cũng không có cái vị dầu mỡ của gà, anh uống một ngụm cảm thấy không tệ, uống thêm ngụm nữa, thật rất ngon, liên tiếp uống ba bốn ngụm.

“Thêm một bát nữa đi” Lâm Tử Lâm rất cổ vũ uống một hơi xong luôn.

Thẩm Tương Tường tóm lấy tay Bạch Thủy Ương đang đưa ra nhận “Cậu ta có tay, để tự làm đi”. Trong miệng mặc dù nói vậy nhưng lại đưa bát của mình cho Bạch Thủy Ương “Thêm một bát nữa”.

Lâm Tử Lâm lập tức kháng nghị, nhưng đôi vợ chồng kia không ai thèm để ý đến anh, rõ ràng là làm thức ăn cho năm người, lại bị hai người đàn ông này thi nhau ăn hết.

Cơm nước xong, hai người đàn ông với hai cái bụng to mỗi người một ly trà ngồi trên ghế salon trong thư phòng nói chuyện phiếm.

“Không ngờ trình độ vợ cậu lại tốt như vậy, đàn ông có vợ thật là sướng, hay mình cũng phải kiếm một cô về nấu cơm cho nhỉ.” Lâm Tử Lâm thở dài.

“Cậu hả? Thôi đi, đừng làm hại phụ nữ” Thẩm Tương Tường phản kích.

“Thẩm Tương Tường” Lâm Tử Lâm dừng một chút “Cậu không lo lắng sao? Nếu Bạch Thủy Ương khôi phục trí nhớ, lại trở về cái bộ dạng trước kia, thì cậu định làm gì?”

Bọn họ là bạn bè hai mươi mấy năm, Lâm Tử Lâm nhìn ra sự hăng hực trong mắt Thẩm Tương Tường.

“Để tính sau” Thẩm Tương Tường nói xong mím môi không nói thêm gì nữa.

Nếu thật sự khôi phục trí nhớ thì sao? Anh cũng không biết phải làm gì, chờ đến lúc đó hẵng hay.

Thẩm Tương Tường gần đây đang suy nghĩ một việc, anh hình như không hiểu rõ vợ mình, trước kia Bạch Thủy Ương thích dạo phố, thích hàng hiệu, thích những thứ sành điệu đắt tiền.

“Đi dạo phố làm gì? Có mỗi mình em, trong tủ nhiều quần áo đến mấy năm không mặc xong, mua làm gì cho lãng phí?”

Trước kia Bạch Thủy Ương thích tụ tập với những cô gọi là thiên kim tiểu thư, khoe khoang châu báu, khoe khoang đàn ông.

Đi một lần xong Bạch Thủy Ương năn nỉ: “Tương Tường, sau này em có thể không cần tham gia mấy cái loại tụ hội tiểu thư đó không? Họ nói những thứ em không hiểu gì, một mình ở đó ăn uống đến căng cả bụng, nhưng toàn thứ đắt tiền như thế không ăn thật tiếc, còn nữa em có nhất thiết phải đeo cái dây chuyền nặng trĩu kia không, ghêo hết cả cổ”.

Nhìn ánh mắt long lanh của Bạch Thủy Ương, Thẩm Tương Tường không thể từ chối nổi.

Nếu cô không thích mấy hình thức sang trọng đó, thì sẽ làm mấy thứ mà tình nhân hay làm.

Lần đầu hẹn hò xem phim, Thẩm Tương Tường mang theo bả vai áo ướm nhẹ nhàng thả bước ra khỏi rạp, Bạch Thủy Ương ôm cánh tay anh hỏi lỗi “Tương Tường, em thật sự không cố ý, nhưng trong rạp chiếu bóng tối om, em ngủ quên mất, không phải em cố ý chảy nước miếng ra áo anh, anh...”

Còn chưa nói hết môi cô đã bị chặn lại, vừa rồi trong rạp chiếu phim Thẩm Tương Tường đã muốn làm như vậy, nhưng một cô gái ngu ngốc lại lấn ra ngủ.

Đây là ở giữa đường, bao nhiêu người qua lại, Bạch Thủy Ương từ chối mấy cái, cuối cùng vẫn chấp nhận nụ hôn của anh, sau lần đó hai người không còn ra rạp xem phim nữa.

Cho dù là thuê DVD về, cuối cùng vẫn là hai người ở phòng khách vừa bón cho nhau ăn, vừa trao đổi những nụ hôn, chẳng ai để ý phim chiếu gì.

Có lúc Thẩm Tương Tường còn cảm thấy thất bại, Bạch Thủy Ương hoàn toàn trở thành một người vợ tốt của anh, còn anh thì hình như chưa làm được gì cho cô vui.

“Em có thích cái gì hoặc đặc biệt muốn cái gì không?”

Bạch Thủy Ương cau mày nghĩ thật lâu, cuối cùng nói “Gấu bông, chính là loại thật to, nhiều hình dáng khác nhau, ôm vừa mềm vừa ấm ấy”

Gấu bông? Cái danh từ này gần hai mươi năm rồi Thẩm Tương Tường chưa nghe thấy.

Ngày hôm sau vừa tan việc Thẩm Tương Tường lái xe thẳng ra trung tâm thương mại, đi qua đi lại ở khu dành cho thiếu nhi, cuối cùng chọn một con thỏ bông.

Một người đàn ông tây trang thẳng thớm, một con thỏ trắng xinh xắn, Thẩm Tương Tường dĩ nhiên biết trông mình kỳ quái thế nào, nhưng khi anh cầm thỏ về nhà, nhìn thấy vẻ mặt vui mừng hơn hở của Bạch Thủy Ương, cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Song đến tối Bạch Thủy Ương ôm con thỏ đáng chết kia ngủ chung, không thèm ôm anh, anh nhìn con thỏ phát điên, hận không thể ném thẳng vào thùng rác. Hôm sau, sau khi Thẩm Tương Tường đi làm, Bạch Thủy Ương sửa sang lại giường đệm, đặt con thỏ ở giữa giường, lúc đang ra ngoài thu dọn phòng khách thì chuông cửa vang lên, mở ra là nhân viên giao hàng của trung tâm thương mại.

“Xin hỏi có phải tiểu thư Bạch Thủy Ương không ạ? Xin mời ký nhận”

“Tôi không mua gì cả”

“Là một vị tên Thẩm Tương Tường tiên sinh hôm qua đặt ở chỗ chúng tôi, nói đưa đến địa chỉ này, người ký nhận là tên cô”

Bạch Thủy Ương ký tên nhận xong, người giao hàng mang bỏ năm cái thùng vào.

Sau khi người giao hàng đi, Bạch Thủy Ương mở từng cái thùng ra.

Trời ạ, bên trong là thú bông, các loại, chó mèo gấu to nhỏ các loại... Tối qua Thẩm Tương Tường chỉ cần cảm thấy không tệ lắm là mua, nhiều đến mức xếp đủ tất cả xó nhà.

Thẩm Tương Tường ở công ty đang họp, phòng họp yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, ai cũng cảm thấy lo lắng.

Là kẻ không có mặt nào đi họp không chuyển sang chế độ rung? Đang lúc mọi người ngỡ ngàng, Thẩm Tương Tường ung dung lấy điện thoại trong túi áo ra nghe.

Bên kia Bạch Thủy Ương căn bản không biết không khí bên này đang nặng nề thế nào “Chồng à, em yêu anh, yêu anh chết mất”

Cô gái hạnh phúc xấu hổ vừa nói xong lập tức cúp điện thoại, trái ôm phải ấp đóng gấu bông, nằm dưới đất cười rạo rờ.

Đây là lần đầu tiên Bạch Thủy Ương không gọi tên mà gọi anh là chồng, cảm giác rất tốt.

Dĩ nhiên buổi tối về Thẩm Tương Tường được hưởng thụ sự chào đón trước nay chưa từng có, Bạch Thủy Ương bất ngờ thay cái áo ngủ hoạt hình, mặc chiếc áo ngủ kẻ sọc gọi trong tủ.

Nhưng cho dù vậy Thẩm Tương Tường vẫn kìm nén xúc động, chỉ hôn, vuốt ve, sau đó vào phòng tắm hít thỏ xua tan dục vọng mới trở lại giường, ôm cô cùng ngủ.

Hôm sau, sau khi tiễn Thẩm Tương Tường đi làm, lúc Bạch Thủy Ương dọn dẹp phòng tắm nhìn lại mình một lượt, gương mặt xinh đẹp, không nếp nhăn, không có tàn nhang, đường cong lả lướt, vóc người có lỗi có lỗm, không có vấn đề gì.

Hạ thân nóng rực của Thẩm Tương Tường cô cũng từng cảm nhận thấy, cho thấy bên kia không có vấn đề, vậy tại sao lại như vậy chứ?

Rõ ràng trong nhà chỉ có một mình, cô vẫn cẩn thận, lén lén lút lút đi vào thư phòng mở máy tính ra, lên nét tìm hiểu nguyên nhân vì sao vợ chồng không sinh hoạt tình dục.

Nguyên nhân thứ nhất, người phụ nữ bị lãnh cảm.

Không thể nào, cô rõ ràng có động tĩnh, có đáp lại mà, bây giờ cô cũng đưa lưỡi vào trong miệng anh, lúc anh vuốt ve sờ soạng, cô cũng nhiệt tình đáp lại.

Nguyên nhân thứ hai, đàn ông không có khả năng

Cái này càng không thể, Bạch Thủy Ương gạch một cái dứt khoát, cái kia của Thẩm Tương Tường to lớn cỡ nào cô cũng không phải không biết, lúc giúp anh kỳ lưng cô cũng nhìn thấy rồi.

Nguyên nhân thứ ba, đôi phương có người khác

Có người khác? Chưa từng có suy nghĩ này lướt qua đầu, buổi tối anh đều về nhà không ra ngoài, vậy chỉ có thể là ban ngày, ban ngày anh đều ở công ty, chẳng lẽ là người ở công ty?

Vấn đề rối rắm này cứ luẩn quẩn trong đầu Bạch Thủy Ương, trái lo phải nghĩ không tìm được nguyên nhân, chẳng lẽ Thẩm Tương Tường thực sự có điều gì bí mật? Cô đột nhiên nghĩ đến cửa gian phòng không cách nào mở ra được, Thẩm Tương Tường có bí mật không thể nói với cô.

Mọi hiểu lầm cứ như quả bóng tuyết, càng nghĩ càng ly kỳ, mọi suy đoán đều hiện lên trong đầu Bạch Thủy Ương.

Lần đầu tiên Bạch Thủy Ương không muốn ở nhà chờ đợi, mua xong thực phẩm và đồ dùng cần thiết, cô chọn một quán café để đến chứ không về nhà, nhìn người đi đường qua lại ngoài cửa sổ, tự hỏi về vấn đề của mình, nhưng cô cứ như lạc vào mê cung không tìm ra lối thoát.

Cô mân mê con thú bông gắn trên điện thoại, là một con chó nhỏ đáng yêu, là con thú bông nhỏ nhất Thẩm Tương Tường tặng cô, buộc vào điện thoại vừa đẹp mang theo bên người.

“Chị dâu một mình ở đây chờ ai thế?” Một bóng dáng ngồi xuống trước mặt cô với bộ mặt lắc ca lắc cắc.

“Lâm... Lâm tiên sinh, chào anh” Bạch Thủy Ương giật mình co về phía sau.

“Chị dâu không phải đang đợi em chứ?” Lâm Tử Lâm xuất chiêu nụ cười thường dùng với phụ nữ.

“Không phải, tôi đi một mình, một lát nữa phải về rồi”. Bạch Thủy Ương giải thích.

Lâm Tử Lâm liếc nhìn cái túi bên cạnh Bạch Thủy Ương, bên trong đầy đồ, không có vẻ giống đi hẹn hò với đàn ông, xem ra hẳn nghĩ quá nhiều rồi.

“Vừa rồi nhìn chị dâu có vẻ rất phiền não, có vấn đề gì sao? Nói ra thử xem, biết đâu tôi có thể giải quyết giúp cho?” Lâm Tử Lâm vừa nói vừa không quên ném cho cô nhân viên phục vụ trẻ tuổi một cái liếc mắt đưa tình khiến cho cô gáy đỏ bừng cả mặt.

Bạch Thủy Ương nhìn thấy tất cả, kinh ngạc hỏi: “Lâm tiên sinh có vẻ rất am hiểu phụ nữ nhỉ”

“Chị dâu đừng khách khí, gọi tôi là Tử Lâm là được rồi, tôi không chỉ hiểu rõ phụ nữ mà cả đàn ông nữa.” Lâm Tử Lâm vừa nói vừa phóng tia lửa điện về phía vị khách sau lưng Bạch Thủy Ương.

Bạch Thủy Ương nhìn lại phía sau đã thấy một thanh niên trắng trẻo đang đỏ mặt cúi đầu.

Trời ạ, người đàn ông này ngang nhiên nam nữ đều xoi.

“Tử... Tử Lâm, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Chị dâu cứ nói đi, tôi chuyện gì cũng nói được”

“Tôi có một người bạn, cô ấy kết hôn rồi, nhưng chồng cô ấy và cô ấy vẫn không xảy ra chuyện đó” Bạch Thủy Ương ấp úng nói.

Lâm Tử Lâm hiểu rõ gật đầu, bạn, hả? Bạn? ha ha ha, cuối cùng anh cũng biết một chuyện có thể nhạo báng Thẩm Tương Tường rồi.

“Chuyện đó là chuyện gì?” Lâm Tử Lâm cố tình tỏ ra không hiểu.

“Chính là...” Bạch Thủy Ương đỏ mặt không biết phải giải thích thế nào.

“Là gì? Chị dâu nói rõ một chút, tôi nghe không hiểu”

“Là quan hệ đó”

“À, là quan hệ à, tôi hiểu” Lâm Tử Lâm cố ý nói to một chút.

Bạch Thủy Ương sợ đến mức ngó quanh một lượt “Xuyt xuyt, anh nói bé một chút, tôi... Tôi chỉ muốn hỏi hộ người bạn đó, tại sao rõ ràng là vợ chồng, nhưng đối phương lại không muốn quan hệ cùng cô ấy?”

“Chị dâu, cái này phải phân tích trên nhiều phương diện, thứ nhất là chồng của bạn chị chức năng có đầy đủ không? Thứ hai biểu hiện trên giường của bạn chị có phải lạnh nhạt quá không khiến ông chồng không có hứng? Thứ ba chồng của bạn chị có ám ảnh gì đó về tình dục, không sao làm được?”

“Vậy... Vậy nếu là điểm thứ ba thì phải làm gì?” Bạch Thủy Ương lại đi hai giả thuyết, điều thứ ba Lâm Tử Lâm nói cô không tìm thấy trên mạng.

“Trong xã hội bây giờ, áp lực của đàn ông lớn hơn của phụ nữ rất nhiều, loại áp lực này thường xuyên ảnh hưởng đến quan hệ của vợ chồng, tỷ như người phụ nữ đã từng cự tuyệt hoặc phản kháng, cũng sẽ khiến cho người đàn ông cảm thấy mình thất bại, không được người phụ nữ đó thích, lâu dần tạo thành một tật trong khả năng tình dục của đàn ông, ví dụ có người thích y tá, thích giáo viên, thích tiếp viên hàng không, là do nghiện gái mặc đồng phục... Mọi người đều có một di chứng nghề nghiệp. Chị dâu, chị thử nghĩ xem, một người khi còn bé đã từng bị giáo viên đánh, nếu lớn lên có thể dè giáo viên ở dưới mà giày xéo, có phải rất dễ dàng thỏa mãn không?” Lâm Tử Lâm hùng hồn phát biểu những lý lẽ của mình, truyền thụ cho Bạch Thủy Ương thứ tư tưởng sai lầm.

“Ừm”, hình như cũng có phần đúng, Bạch Thủy Ương gật đầu.

“Cho nên chị dâu, chị phải nói cho bạn chị, với người đàn ông như vậy phải vô cùng cẩn thận, tuyệt đối không nên làm trái ý anh ta, nếu không sẽ thành rắc muối lên vết thương của anh ta, còn phải chú ý thay đổi địa điểm và tư thế yêu, tìm phương thức khiến người đàn ông dễ dàng hưng phấn nhất, như vậy mới có thể lập công được.”

Lâm Tử Lâm nói rất rõ quan điểm, cuối cùng còn không quên nói một câu: “Chị dâu, tôi đã có rất nhiều bạn gái, loại chuyện thể này tìm tôi phân tích là đúng nhất rồi, tuyệt đối không thể sai được”.

5. Chương 5

Đầu tiên không được từ chối, không được phản kháng, tuyệt đối không được ra vẻ có chút xiu nào không vui.

Thứ hai phải tạo sự mới mẻ kích thích cảm giác, tuyệt đối không để cho anh thấy cảm thấy mình lạnh lùng, không thú vị.

Sau hai tiếng nghe Lâm Tử Lâm truyền bá, con thỏ trắng Bạch Thủy Ương đã hoàn toàn bị sói xám tẩy não.

Hai yêu cầu này chẳng phải yêu cầu phái nữ chủ động, tự thay đổi cách thức quyến rũ đàn ông, ở phương diện này Bạch Thủy Ương không có bất kỳ kinh nghiệm nào, nhưng cảm ơn tiền bộ khoa học kỹ thuật, cả một núi văn hóa kinh nghiệm, Bạch Thủy Ương nghiên cứu đến tận chiều muộn, suýt thì quên cả nấu cơm.

Bạch Thủy Ương ngâm mình trong phòng tắm không ngừng hồi tưởng về hai bộ phim tình yêu, xây dựng một loạt chiến thuật trong lòng mới đứng dậy mặc quần áo, chiếc áo ngủ mỏng tanh chỉ che được vài chỗ trên cơ thể khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, gần như chạy trốn lao lên giường, không được... Cô mặc bộ trang phục này là muốn quyến rũ Thẩm Tương Tường, lại trốn lên giường nhanh như thế, thì anh nhìn thấy được cái gì.

Vừa đi tới mép giường, Bạch Thủy Ương khựng lại, quay ngoắt ra chỗ khác, uống một cốc nước to, ổn định nhịp tim rồi mới thong thả bước đến giường, từ từ lên giường đắp chăn, không giống kiểu trùm kín như mọi ngày, chỉ đắp một góc chặn ngang bụng.

Thẩm Tương Tường đang đọc tạp chí mấy lần liếc Bạch Thủy Ương với con mắt quái dị, cô gái này lúc ăn cơm tối còn như mất hồn, liên tục đỏ mặt bây giờ lại nghĩ gì mà khác hẳn thế này?

“Thủy Ương, gần đây em muốn tìm cái gì sao?” Thẩm Tương Tường hỏi chẳng lẽ cô thích thứ đắt giá gì?

“Không có, nhà mình có nhiều thứ bông quá rồi, em cảm thấy đủ rồi”. Bạch Thủy Ương nằm nghiêng, một tay chống đầu, một tay căng thẳng túm ga giường, hồi tưởng lại động tác Lâm Tử Lâm làm với nữ phục vụ, chuyển động con người, mở to mắt, chớp chớp đá lông nheo với Thẩm Tương Tường.

“Thủy Ương, mắt em bị làm sao à? Hay đèn sáng quá? Vậy chúng ta đi ngủ sớm một chút.” Thẩm Tương Tường tắt đèn đầu giường nằm xuống, kéo chăn lên cho Bạch Thủy Ương “Gần đây trời trở lạnh rồi, mặc dù bật điều hòa nóng nhưng cũng đắp chăn kín một chút”

Trong chớp mắt Bạch Thủy Ương bị quấn thành một cái kén, trong bóng tối cô tức giận chu môi lên, tác chiến liên tiếp thất bại, cô lại phải tính cách khác rồi.

Cô cọ xát vào Thẩm Tương Tường bên cạnh, đầu dựa lên bờ vai anh, ôm lấy cánh tay anh, đôi vú mềm mại dán chặt lên đó, bóng tối tạo thành vũ trang quan trọng nhất của cô.

Đôi con người trong trẻo của cô không ngừng chuyển động, thầm nhẩm lại những điều đã học, điểm nhạy cảm là bên tai, gáy, đầu vú, đùi trong, vị trí thuận lợi nhất của cô lúc này là tai và gáy rồi.

Thẩm Tương Tường cảm thấy Bạch Thủy Ương có chút khác thường, chẳng lẽ do mệt mỏi quá? Trong lòng anh cũng suy đoán đủ thứ, lẳng lặng ôm Bạch Thủy Ương ngủ, nếu ngày mai vẫn còn như vậy, chắc anh phải tìm cô nói chuyện một chút.

Vành tai bị ướt nhẹp, hình như có cái gì đang liếm anh...

Cổ cũng thế, chẳng lẽ Bạch Thủy Ương nằm mơ ăn uống gì rồi xem anh là thức ăn?

Thẩm Tương Tường đổi tư thế ôm Bạch Thủy Ương sát vào ngực, vòm ngực trần dán chặt vào lưng cô, cánh tay cường tráng vắt qua eo.

Bạch Thủy Ương nhỏ nhắn bỗng chốc bị đổi tư thế, cô còn chưa thành công mà, không phục uốn éo chuyển động.

“Thủy Ương, đừng lộn xộn” Anh dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ con.

Trong lòng Bạch Thủy Ương cảm thấy có chút thất bại, những điểm mẫn cảm trên người anh lúc này cô không sờ tới được, trong ghi chép của cô lợi thế của phụ nữ là ngực lớn, eo thon, chân dài, thật may, những thứ này cô đều có, eo đã bị ôm rồi, Thẩm Tương Tường không có phản ứng gì, chân dài lúc trước cũng đã phô bày trước mặt anh rồi, bây giờ chỉ còn lại ...

Cô ngừng thở, cầm lấy tay anh đặt lên ngực mình, còn khe phát ra tiếng ngáy giả vờ ngủ.

Tốt lắm tốt lắm, Bạch Thủy Ương mày diễn tốt lắm, mày ngủ thiếp đi, không biết gì, chỉ chờ người đàn ông này biến thành sói giày xéo mày... mày chẳng phản kháng gì cả.

Đúng lúc Bạch Thủy Ương đang hả hê, Thẩm Tương Tường lại cảm giác không ổn lắm, mặc dù thứ mềm mại trong lòng bàn tay khiến người ta lưu luyến, nhưng gần đây trời lạnh quá, anh cũng không muốn mỗi ngày phải đi tắm nước lạnh.

Nghe tiếng ngáy của Bạch Thủy Ương, anh rón rén buông cô ra lùi về phía sau, để cô xa ngực về cũng để mình tỉnh táo lại.

Đêm yên tĩnh đến thê lương.

Tiếng thút thít từ bên kia truyền ra, giống như tiếng khóc.

“Thủy Ương, Thủy Ương em sao thế? Gặp ác mộng à?” Thẩm Tương Tường dịch về bên kia giường bị Bạch Thủy Ương đẩy ra, đầu ngón tay anh chạm phải thứ nước lạnh lẽo.

Anh sợ quá lập tức đứng dậy bật đèn, dùng bao nhiêu công sức mới moi được cô bé đang chôn ở trong chăn ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngập nước mắt vô cùng đau lòng.

“Thủy Ương, Thủy Ương, đừng khóc, ai bắt nạt em à, nói với anh, anh sẽ bắt nạt lại giúp em.” Anh ôm chặt cô vào ngực, đây là lần đầu tiên anh thấy Bạch Thủy Ương khóc đến đau lòng như thế.

“Huh u hu h...” Bạch Thủy Ương khóc không thể kiềm chế nổi, vì đã bị phát hiện nên chẳng còn gì phải kiềm chế gào lên khóc, “Đều tại anh, huh u... Anh bắt nạt em...”

“Anh?” Thắm Tương Tường trở nên hồ đồ, anh bắt nạt cô khi nào? Anh rõ ràng yêu thương cô còn không kịp.

“Đều là anh, huh u, ...đều là anh...”

“Được được được, đều tại anh, anh sai rồi, Thủy Ương đừng khóc”

Lúc này Bạch Thủy Ương giống như một đứa nhóc ăn vạ khóc thút thít, anh dụ dỗ an ủi, tiếng khóc nhỏ dần.

“Bây giờ em noi cho anh biết, anh là đầu sỏ gây nên chuyện gì khiến em khóc đau lòng như vậy?”

Nắm khăn giấy, viền mắt đỏ hoe, dù sao bộ dạng xấu xí như vậy cũng bị anh nhìn thấy rồi, Bạch Thủy Ương do dự một chút nói thẳng “Em quyến rũ anh, nhưng cái tên cộc gỗ anh chẳng có phản ứng gì cả!”

“Quyến rũ?” Thắm Tương Tường không hiểu nói “Em quyến rũ anh bao giờ?”

Bạch Thủy Ương tức giận trừng mắt nổi giận: “Em ăn mặc khêu gợi đi ngủ không phải là quyến rũ anh à? Em liếm tai liếm cổ anh, trên mạng nói đó là những điểm nhạy cảm của đàn ông, đó chẳng phải là quyến rũ à? Em... em còn đặt tay anh lên đó, lên ngực em, không phải quyến rũ sao? Nhưng anh chẳng có phản ứng gì, còn đẩy em ra.”

Trong lòng Bạch Thủy Ương bị đả kích nghiêm trọng.

“Chẳng lẽ em không hấp dẫn tí nào sao? Ngực em không đủ lớn à? Anh sờ đi sờ đi, rõ ràng rất lo, một tay em không nắm hết được ngực mình.”

Cô tức giận cầm tay anh, đặt lên ngực mình, lúc này sự xấu hổ đã bị tức giận thiêu đốt sạch.

Thắm Tương Tường ôm Bạch Thủy Ương vào lòng, không để cô trông thấy bộ mặt đỏ khóc đỏ cười của anh nếu không nhất định sẽ càng thêm tức giận.

Thì ra tối nay cô kỳ dị như vậy là muốn quyến rũ anh, không biết vì sao, Thắm Tương Tường lại có cảm giác mắc lỗi với con gái mới lớn trong nhà.

“Rất lớn, Thủy Ương của anh rất đầy đặn, anh biết”. Cảm xúc mềm mại mịn màng trong lòng bàn tay truyền đến, anh bế cô lên đùi, để cho cô trực tiếp cảm nhận trạng thái Cương cứng của mình “Thế này em còn cảm thấy quyến rũ anh bị thất bại sao?”

“Nhưng mà, nhưng tại sao? Tại sao anh không...” Thật là nóng cứng quá, phía dưới của anh cương cứng lên đều là vì cô?

“Thủy Ương ngoan của anh.” Thắm Tương Tường vùi mặt trên vai cô, ngửi mùi hương thơm ngát trên tóc cô, đầu ngón tay nghịch ngợm vôn về đuôi tóc cô, “Bây giờ em chưa phải là Bạch Thủy Ương hoàn chỉnh, em quên trước đây mình thế nào, nếu anh thừa dịp em không hiểu rõ xảy ra quan hệ với em, nếu em biết trước kia... Thủy Ương, nếu em nhớ lại chuyện trước kia, em sẽ hối hận.”

Em quên trước kia em yêu người đàn ông khác như thế nào, quên em cảm hận anh ra sao, quên... Thủy Ương, anh không muốn sau này em cũng cảm hận anh.

Giọng Thắm Tương Tường đè nén quá nhiều tình cảm, do Thủy Ương không hiểu rõ lắm chuyện lúc trước, cô chỉ biết, bây giờ cô yêu Thắm Tương Tường, rất yêu anh, yêu đến mức muốn đem mọi thứ dâng hiến cho anh.

“Không biết, em sẽ không hối hận.” Bạch Thủy Ương kiên định nói, cô từ chỗ đang ngồi một bên chuyển thành dạng hai chân ngồi lên người anh, ánh đèn chiếu lên thân thể có lỗi có lỗm, cô cầm tay anh đưa vào dải đất thần bí của mình.

“Thủy Ương, em...” Thẩm Tương Tường không tin nổi nhìn Bạch Thủy Ương, thấy gương mặt cô đỏ bừng. Người vợ ngay cả khi ngủ cũng mặt áo ngủ hoạt hình, vì muốn quyến rũ anh thậm chí không thèm mặc quần lót.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Thẩm Tương Tường, Bạch Thủy Ương biết mình thành công rồi, đàn ông quả nhiên đều là động vật sắc dục.

Thẩm Tương Tường kích động nghiêng người đặt Bạch Thủy Ương xuống dưới thân “Bạch Thủy Ương, em xác định không hối hận chứ?”

Cô xấu hổ gật đầu với anh.

Anh kích động lần lượt in những nụ hôn lên mặt cô, cô ngượng ngùng nắm gấu váy ngủ, “Khoan... tắt đèn.”

“Được, tắt đèn”

Gian phòng trở lại tối om, trong không gian ngập tràn tiếng động, là âm thanh đôi môi họ chạm nhau.

Thẩm Tương Tường không biết liếm láp đôi môi đỏ mọng này bao nhiêu lần, hơi thở hỗn loạn dán vào môi cô nói: “Thủy Ương, anh muốn hôn em”

Rõ ràng đã hôn hít rất nhiều lần, những những lời này vẫn khiến hai gò má cô ửng hồng.

Thẩm Tương Tường gần như thô bạo hôn cô, quỳ rũ đầu lưỡi của cô, mút cho đôi môi cô trở nên đau đớn, nhưng cô cố tình đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế được.

Thân thể hai người như bị lò nướng thiêu, từ từ đỏ nóng lên, rõ ràng mấy tháng nay bọn họ đã thân mật như thế vô số lần, nhưng không hề giống lần này.

Thẩm Tương Tường không còn bất kỳ dè dặt nào, hoàn toàn theo dục vọng, chủ động hôn cô.

Bàn tay của anh đùa giỡn, như lửa nóng vuốt ve gương mặt, cổ, bả vai cô, không ngừng vuốt ve làm cho cô ý loạn tình mê.

Ngón tay anh dánh lên đôi vai cô, muốn hành hạ cô, dọc theo cánh tay của cô từ từ đi xuống, môi anh dọc theo bờ vai không ngừng hôn dọc xuống, khiến cho từng thớ thịt trở nên nóng bỏng.

Bạch Thủy Ương bị vuốt ve nắm chặt ga giường, đang kẹp chân lắc đầu, như thể có gì đó muốn từ giữa hai chân cô chảy ra, cảm giác này quá mức xa lạ, thân thể cô không ngừng phát run.

“Tương Tường, em tò mò quá, cảm giác thật kỳ quái...” Lần đầu tiên trở nên hỗn loạn như vậy, cô rất vô dụng cầu cứu người đàn ông trước mặt.

“Em ướt rồi” Thẩm Tương Tường cúi thấp người thì thầm bên tai cô “Bởi vì anh”

Bạch Thủy Ương xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác không dám tiếp tục nhìn khuôn mặt đẹp trai kiêu ngạo kia, cô biết bây giờ động tác nào của cô cũng có thể lấy lòng anh.

Nhưng Bạch Thủy Ương không kháng cự hướng dẫn của anh, anh cầm tay cô, để cho cô tự cảm nhận sự biến hóa trên cơ thể mình “Cảm thấy thế nào? Đây là yêu dịch của em vì anh mà chảy ra”

Đầu ngón tay cô dánh dánh dịch thể chỗ đó, sau đó bị cầm tay đưa đến chỗ ấm nóng nào đó của người kia.

“Anh...”

Thẩm Tương Tường mút đầu ngón tay cô, mang theo hơi thở mê người từ sâu trong thân thể cô.

“Tối nay sẽ không cho em ngủ, anh sẽ làm cho em biết em quyến rũ đàn ông thành công đến thế nào.”

Anh cười khí phách, lột áo ngủ của cô ra.

CẢNH BÁO: 18+

Trên người Bạch Thủy Ương không còn một mảnh vải che thân, xấu hổ đến mức ngón chân cũng co quắp.

Thắm Tương Tường vúi đầu dùng môi ngậm chặt hai núm vú hồng hồng, bú mút đến khi nó nở rộ thành bông hoa kiều diễm mới chậm rãi buông ra, ngoạm cả bầu vú cảm thụ da thịt mềm mại nhất của người phụ nữ.

Bầu vú bên kia bị bàn tay nóng bỏng của anh cầm nắm, anh thở dài: “Lớn quá, lại mềm nữa...”

Bạch Thủy Ương muốn bịt lỗ tai lại, những lời của anh khiến cô nghĩ lại mình lúc khóc lóc, oán trách bản thân không có sức quyến rũ, còn không biết xấu hổ bắt anh dùng tay vuốt ve bộ ngực.

Anh không ngừng bú mút, hôn lên thịt non trắng mịn như tuyết, làm nở ra những đóa hoa yêu kiều ở nơi chỉ mình anh nhìn thấy.

Anh chui ở khe rãnh sâu, “Chỗ này ngày mai sẽ đầy dấu ấn của anh”

Đầu lưỡi ướt nhẹp của Thắm Tương Tường luồn sâu vào khe vú, hai bàn tay cầm nắm hai bên, tràn đầy chiếm hữu: “Tất cả đều là của anh, em phải chăm sóc chúng thật tốt biết không?”

Bạch Thủy Ương đỏ mặt không lên tiếng, anh ác liệt lắc lư hai vú cô hỏi lại: “Biết chưa?”

“Ừ...” Cô cắn răng, chỉ cần vừa mở miệng là bật ra tiếng rên rỉ, chỉ có thể dùng âm mũi đáp lại, nơi đáy mắt dục triệu cuộn cuộn.

Thắm Tương Tường lấy được câu trả lời, hài lòng, từ từ rời xuống, hai chân cô bị đỡ lên, anh nằm giữa hai chân cô hôn lên đùi non chưa bao giờ lộ ra ngoài, hôn rất sâu.

“Đau...” Cô thở hổn hển, mắc cỡ muốn khép chân lại, nhưng bị anh kiềm giữ.

“Phù phù...sẽ không đau nữa” Anh thổi lên da đùi mềm mại của cô, vẫn giữ thói quen như cũ mút mát liếm láp, sau đó đặt lên những nụ hôn vụn vặt, cho đến khi hai chân cô run lên, nhũn ra.

“Có thể, đừng hôn nữa không?” Bạch Thủy Ương bắt lực khẩn cầu, trong mắt đã long lanh nước.

“Được, chúng ta không tiếp xúc nơi này nữa, hôn chỗ khác”. Hơi thở Thắm Tương Tường hướng vào chỗ sâu ướt, Bạch Thủy Ương xấu hổ đến mức không có sức tóm lại tóc anh.

“Đừng, chỗ đó bẩn...”

“Không bẩn, nước trên người Ương của anh làm sao mà bẩn được?” Anh chui vào chính giữa hai chân cô nói chuyện, hơi thở nhẹ nhàng phả lên bộ lông.

Ngón tay cô đan vào trong những sợi tóc đen của anh, rõ ràng cảm nhận thấy đầu lưỡi của anh liếm láp hai bên cánh hoa chưa từng có ai thăm viếng.

Mặt Bạch Thủy Ương gần như nóng sắp bỏng, rõ ràng không còn tí sức nào để xuất ra, nhưng sâu trong thân thể lại có thứ gì ngứa ngứa muốn phun ra, cô không ngừng giãy giụa eo.

Môi lưỡi anh hết lần này đến lần khác liếm mút cánh hoa và tiểu hạch phía trên, đầu lưỡi treu trọc tiểu hạch khiến cơ thể cô hưng phấn phát run.

“Thoải mái không, đừng sợ, cứ vui vẻ hưởng thụ” Thắm Tương Tường cuối cùng cũng rời khỏi cái bộ phận mắc cỡ đó, đôi môi vẫn còn mùi hôn cô, ngón tay thay thế cái lưỡi từ từ tiến vào khe hở nơi cánh hoa.

Khoái cảm xa lạ từ chân truyền ra tứ chi, ngón tay anh không ngừng đâm vào, gia tăng số lần, gia tăng độ sâu, dịu dàng giúp cô giãn nở.

“Cứng à, cô bé của em chặt quá... Ngoan, buông lỏng một chút, nếu không nó không vào được”

Một tay đâm thật sâu, một tay bắt lấy tay trái của cô đặt vào bộ phận đang dâng trào của mình, “Ngoan, cởi quần giúp anh”

Thật ra thì Bạch Thủy Ương chỉ cởi thất lưng cho anh, những thứ khác hoàn toàn là tự anh cởi, trên tấm thân trần truồng, thứ cứng rắn như thép bị nhét thẳng vào tay để cô cảm nhận sự nóng bỏng.

“Á...”

Thẩm Tương Tường đưa ngón tay thứ ba vào cơ thể cô, ngón cái ở lại bên ngoài thăm dò tiểu hạch bị bộ lông bao trùm, chất lỏng ướt át không ngừng bị ngón tay đưa đẩy kéo ra, dính ướt xuống ga giường.

“Tương Tường... Đừng, Đừng...” Giọng cô nức nở cầu khẩn.

Anh không ngừng lục lọi cơ thể Bạch Thủy Ương, lòng bàn tay còn giày xéo tiểu hạch nhạy cảm bên ngoài, hai mũi tấn công khiến cô thở dốc không ngừng.

“Gọi chồng, gọi chồng đi anh sẽ khiến em thoải mái” Kể từ sau lần đầu được nghe, Thẩm Tương Tường không ngờ lại thích kiểu xưng hô này, lúc cô thốt lên hết sức dịu dàng yếu ớt, chỉ mình anh có thể độc chiếm kiểu xưng hô này.

“Chồng ơi, chồng à...” Nước mắt trong suốt từ khóe mắt Bạch Thủy Ương trượt xuống, dục vọng khiến toàn thân cô mềm nhũn

“Ngoan lắm, chồng em sẽ khiến em thoải mái”

Động tác của anh ngày càng thô lỗ, càng lúc càng tăng nhanh, ngón tay không ngừng ra vào trong cơ thể cô, cảm nhận toàn thân cô căng cứng, anh không ngừng biến hóa các góc độ cùng tốc độ trên đầu.

Ra rồi, có thứ ra rồi.

Thân thể Bạch Thủy Ương nháy mắt căng thẳng, run rẩy, như nhũn ra, chất lỏng như lụa từ giữa chân chảy ra, giữa hoa huyết co rút, anh không động đậy đợi cao trào của cô từ từ rút đi mới rút ngón tay ra.

Cô phun lên tay anh?

“Bảo bối đừng sợ, không có chuyện gì, thế này là bình thường, vừa rồi chẳng phải rất thoải mái sao?” Thẩm Tương Tường nhìn thẳng vào ánh mắt cô, từ từ khích lệ: “Đừng sợ, đây là dục vọng bình thường của con người, em có, anh cũng có.”

Anh nâng cao nửa thân dưới, vuốt ve bên ngoài hoa huyết, dịch trơn dính ở đó, nơi tư mật nhất của hai người cứ thế tiếp xúc.

“Nó to quá...” Bạch Thủy Ương vừa rồi mới tự tay chạm vào thứ cường tráng của anh, lúc này anh chỉ dùng tay đã chặt thành như vậy, thân thể cô làm sao có thể dung nạp nó.

“Buông lỏng, đừng sợ, em có thể làm được mà, vợ yêu...”

Giống như Thẩm Tương Tường thích Bạch Thủy Ương gọi anh là chồng, Bạch Thủy Ương khi nghe thấy anh thân mật gọi cô là vợ, trái tim ngọt ngào rung động.

“A, đau...”

“Vợ ngoan, anh sẽ từ từ, đừng sợ, chồng sẽ không làm thương tổn em”.

Thứ to lớn của anh từng chọt một tiến vào chỗ sâu của cô, mỗi tác hoa kính cũng bị giãn dần ra, cho đến khi cô chạm vào bộ lông của anh.

Đáng chết, chặt quá.

Anh không khống chế được thở dốc “Vợ à, xin lỗi, em chịu khó nhé”

Lúc cô còn chưa kịp phản ứng, cái mông của anh đã bắt đầu ở giữa hai chân cô chuyển động, thứ cường tráng lần lượt ở trong cơ thể cô rút ra đâm vào, rút ra rồi lại đâm vào”

Đau quá...

Anh hôn lên hai vú Bạch Thủy Ương, vuốt ve sống lưng cô, hi vọng có thể làm cho sự đau đớn của cô giảm bớt, nhưng nửa người dưới đã bị dục vọng khống chế hoàn toàn không kiểm soát được tốc độ, ra sức chạy nước rút trong cơ thể nàng.

“Ừm... đau quá...”

Thẩm Tương Tường ôm lấy thân thể mềm mại của Bạch Thủy Ương, dịu dàng hôn môi cô, chặn lại từng tiếng rên rỉ.

Cùng lúc với hôn hít, lần lượt đưa vào rút ra, ngoài đau đớn, những cảm giác khác bắt đầu tràn ngập, không giống đau mà lại khiến cô bủn rủn, không giống khoái cảm nhưng khiến cô hưng phấn đến đầu ngón chân cũng co quắp.

“Bảo bối, hãy hưởng thụ đi”

Thẩm Tương Tường buông thân thể Bạch Thủy Ương ra, để cho cô tự do cảm nhận khoái cảm anh mang tới.

“Chậm một chút, chậm một chút... Chồng à...” Cái miệng không còn bị khống chế bật ra tiếng rên rỉ, hai gò má ửng đỏ.

Lúc này cô trực tiếp cảm nhận hình dáng và nhiệt độ của anh.

“Thích không?” Biết cô đã hưởng thụ vui vẻ, anh buông lỏng, từ từ cảm thụ hoa huyết chặt chẽ”.

“Thích...”

Như cô mong muốn anh chậm lại, nhưng giữa hoa huyết lại cảm thấy buồn bực, cô lại đòi hỏi “Mau... nhanh một chút...”

“Vợ à, em thật khó phục vụ nha”. Anh vừa trêu trọc, vừa tăng nhanh động tác, càng gần tới đỉnh càng nói những lời dâm loạn bên tai cô, “Vợ à, em thật giỏi... thật chặt... ướt át, anh chỉ muốn cứ ở trong cơ thể em như thế, cả đời hông ra ngoài.”

Cô hận không thể che lỗ tai mình lại, để không phải nghe những lời mắc cỡ như thế.

“A á... ưm ưm...” Trừ những tiếng rên rỉ đứt quãng, Bạch Thủy Ương không có đáp lại được bất cứ lời nào.

“Vợ à, em thật giỏi, thật lợi hại, mút anh chặt đến thế... Vợ ơi, anh sắp đến rồi, chúng mình cùng lên đỉnh nhé?”

Động tác của Thẩm Tương Tường càng lúc càng nhanh, tiếng rên rỉ của cô càng ngày càng gấp rút, khi anh khàn đục rên lên một tiếng, mầm móng nóng rực của anh phun ở chỗ sâu trong cơ thể cô.

Cao triều qua đi, Thẩm Tương Tường lật người để Bạch Thủy Ương đang ngất đi nằm lên người mình.

Anh xoa xoa thái dương ướt mồ hôi của Bạch Thủy Ương, hôn lên lỗ tai xinh xắn của cô.

Vợ à, em vất vả rồi.

Đàn ông bị đè nèn, một khi bị khơi dậy dục vọng dĩ nhiên không thể kết thúc như vậy, anh ôm cô vào phòng tắm, xả nước đầy bồn.

Khi Bạch Thủy Ương tỉnh dậy ngày hôm sau mặt trời đã lên cao, người đàn ông nằm bên cạnh đã đi làm.

Bạch Thủy Ương không nhớ nổi tối qua họ đã làm bao nhiêu lần, cô không ngừng cầu xin Thẩm Tương Tường dừng lại, anh lần nào cũng bảo đây là lần cuối cùng, nhưng sau mỗi lần cuối cùng lại có một lần khác.

Người đàn ông này sao lại khỏe thế chứ?

Cô chôn khuôn mặt nóng bừng vào chăn, dưới chăn thân thể nhẹ nhàng, sạch sẽ khoan khoái, cuối cùng lúc xong cô đã mơ hồ đi ngủ, có lẽ Thẩm Tương Tường giúp cô rửa ráy sạch sẽ, trên đầu giường còn để sẵn bữa sáng còn ấm khiến trong lòng cô ngọt như mật.

Bạch Thủy Ương sắp xếp lại giường, hai chân vừa chạm đất thiếu chút nữa ngã lăn ra, bắp đùi bủn rủn không có tí sức lực nào, cô chu mỏ lầu bầu: “Rõ ràng về mặt lạnh lùng, bộ dạng thờ ơ, thế mà lên giường lại không khống chế được, còn nói những lời tục tĩu như thế, đồ hai mặt”

Mặc dù trong miệng Bạch Thủy Ương oán giận, cắn sandwich cho hả, nhưng cặp mắt lại cong cong, ánh mắt lấp lánh.

6. Chương 6

Thẩm Tương Tường không ngờ lại bị trễ giờ làm nửa tiếng, thư ký làm việc bên cạnh anh 4 năm không khỏi hiếu kỳ về nguyên nhân muộn giờ của anh.

“Thẩm tổng, anh không được khỏe sao?” Trừ nguyên nhân này, thư ký không nghĩ ra được nguyên nhân nào khiến cấp trên nghiêm cẩn của mình bị trễ giờ làm.

“Không” Thẩm Tương Tường đưa tài liệu đã ký cho thư ký, “Sau một tiếng nữa cuộc họp thường lệ giữa các phòng bạn tiến hành bình thường, trừ những nội dung thường kỳ, tôi muốn nghe các phòng báo cáo về tình hình phát triển các dự án, cô thông báo cho các phòng chuẩn bị.”

“Vâng ạ”. Chỉ có một giờ, các trưởng phòng phải bận rộn rồi.

Thư ký của Thẩm Tương Tường ký xong tài liệu đi ra ngoài, cảm giác anh không giống trước đây, đúng rồi, lúc mới vào phòng làm việc, anh ấy còn đang cười.

Chẳng lẽ là do cuộc điện thoại lần trước sao? Ông tổng vốn ghét nhất việc gián đoạn cuộc họp lại tự nhiên nghe điện thoại giữa chừng, không biết là thần thánh phương nào mà có ma lực như vậy, có thể làm tan được tảng núi băng.

Thư ký vừa cúp điện thoại, lại nhìn thấy cái người không nên xuất hiện vào lúc này Lâm Tử Lâm, thư ký nhìn lại đồng hồ của mình, mười giờ không sai, thời gian này Lâm tiên sinh chẳng phải vẫn còn đang ngủ trên một cái giường ngào ngạt hương thơm sao, vì sao sáng sớm đã xuất hiện ở đây?

Lần này thư ký không ngăn cản, mà trực tiếp để Lâm Tử Lâm vào phòng của Thẩm Tương Tường.

“Xem ra hôm nay có người đường quan rộng mở à?” Lâm Tử Lâm đặt phịch mông xuống salon, chân dài vẫn như cũ gác lên bàn, nhưng anh thật lòng thích cái bàn này, độ cao vừa phải, hôm nào cũng phải mua một cái về nhà. “Làm sao cậu đến sớm thế? Những người phụ nữ kia chịu thả cậu à, trẻ thế đã bắt đầu yếu thận rồi?”

“Phi! Cậu mới hỏng thận ấy, cái đồ vong ân bội nghĩa này, nếu không phải hôm qua mình chỉ điểm cho bà xã cậu, thì bây giờ cậu được toàn thân thoải mái thế à?” Lâm Tử Lâm chỉ thẳng vào mặt Thẩm Tương Tường mắng.

Lời nói này cuối cùng cũng gợi lên hứng thú của Thẩm Tương Tường “Cậu gặp Thủy Ương khi nào?”

“Chiều qua, vợ cậu mất hồn ngồi trong quán café, tôi còn tưởng cô ta thuộc loại người hồng hạnh vượt tường, không ngờ một mình vợ cậu cứ dẫn đờ ngồi cả giờ đồng hồ, nếu không phải mình đến nói chuyện, không biết cô ấy sẽ ngồi đến bao giờ.”

“Sau đó thì sao?” Bạch Thủy Ương một mình ngồi ở quán café là vì cô đơn quá sao?

“Vợ cậu hỏi mình một câu, nói là cái gì vợ chồng mà vẫn không có quan hệ, cậu nói xem cô ấy chỉ ai?”

Sắc mặt Thẩm Tương Tường buồn bã, không thích Lâm Tử Lâm và Bạch Thủy Ương thảo luận vấn đề thân mật như vậy.

“Mình đã vận dụng tất cả vốn liếng giáo dục vợ cậu rất lâu, thế nào? Tối hôm qua hưởng thụ chưa?” Lâm Tử Lâm nhú mày nháy mắt, như thể vừa làm một chuyện lớn lao.

Không trách được tối qua Bạch Thủy Ương lại kỳ quái như vậy, xem ra là bị cái tên quái thai này làm ô nhiễm.

“Chừng nào mình về sẽ bảo Thủy Ương tránh xa cậu một chút, tránh học phải mấy thứ không đứng đắn đó.” Thẩm Tương Tường nói.

“Aizz, cái đồ vong ân phụ nghĩa này, qua cầu rút ván à, cậu xem lại mình đi, mắt mang gió xuân, dưới mắt còn thâm quầng, xem ra tối qua chiến đấu phi phạm rồi, thế nào? Cục thịt non Bạch Thủy Ương này mùi vị thế nào?”

Lâm Tử Lâm còn chưa nói hết, Thẩm Tương Tường đã ấn phím call ra lệnh cho thư ký bên ngoài: “Đưa Lâm tiên sinh ra ngoài.”

“Này này này, cái tên tim lang phổi chó này”

Cuộc sống vẫn như thế, thời tiết ngày càng lạnh, nhưng tình cảm giữa Thẩm Tương Tường và Bạch Thủy Ương lại tăng thêm nhiệt độ.

Người cuồng công việc chẳng thêm làm thêm giờ, mỗi ngày về ăn tối với vợ yêu, buổi tối lại có vợ làm ấm giường, những ngày này Thẩm Tương Tường vừa thông dong vừa đầy đủ, trừ việc Bạch Thủy Ương vẫn rất bảo thủ trong tình dục thì không còn gì có thể bắt bẻ được.

Bởi vì Bạch Thủy Ương không thích trang sức châu báu hay quần áo hàng hiệu, Thẩm Tương Tường thường chọn một vài món quà hợp ý, ví dụ như bồn bồn trồng hoa, Bạch Thủy Ương rất thích hoa cỏ, nhìn ban công nhà họ đầy ra là biết rồi, tỷ như trên bàn cơm khách lễ món ăn mới mà cô làm, tỷ như vào cuối cùng đưa cô đi ngoại giao, tỷ như vào buổi tối hôm không ngừng kêu vợ vợ vợ.

Có lúc Thẩm Tương Tường cũng phải hỏi cuộc sống của Bạch Thủy Ương như thế có phải nhàm chán quá không, nhưng Bạch Thủy Ương cũng không chút do dự mà nói: “Không biết nữa, mỗi ngày lượn quanh khắp nhà, em cảm thấy rất vui vẻ.”

Trong nhà có cô, có anh, cô rất vui vẻ.

Mới vừa lặn lê lau sàn nhà, Bạch Thủy Ương vắn vắn người sang trái sang phải, cúi xuống nhìn sàn nhà trơn bóng cười thỏa mãn, cuộc sống như thế này cô rất thỏa mãn.

Cô đem bình hoa đi thay nước, cánh hoa đã sắp tàn nhưng Bạch Thủy Ương vẫn không nỡ bỏ đi, đây là bó hoa đầu tiên Thẩm Tương Tường tặng cô, cô còn học xem làm sao để làm hoa khô, ép một bông vào nhật ký của mình.

Chuông cửa vang lên, Bạch Thủy Ương cất bình hoa xong ra mở cửa.

“Mẹ, mẹ đến rồi à.” Bạch Thủy Ương nhận lấy đồ trong tay mẹ để một bên, ngồi xổm xuống cất dép đã thay ra, tránh cho bà già phải khom lưng.

Bạch Thủy Ương không biết quan hệ giữa mình và mẹ trước kia thế nào, bây giờ cô và mẹ rất thân mật, mỗi tuần cô sẽ về nhà đi dạo với bà, nói vài chuyện riêng tư.

Cùng không bao lâu sau khi Bạch Thủy Ương và Thẩm Tương Tường xảy ra quan hệ, bà Bạch đã liếc mắt nhìn ra con gái có điểm khác lạ.

“Mấy ngày nữa mẹ và ba con đi du lịch nước ngoài, đến nói trước với con kéo con lại về không công.” Bà Bạch nhận ly trà hoa từ tay Bạch Thủy Ương, cười thỏa mãn. Bây giờ Bạch Thủy Ương hoàn toàn khác trước kia, nhưng thấy con gái hạnh phúc hơn bà cũng vui mừng.

“Thật à? Mẹ nhớ mua quà cho con” Bạch Thủy Ương ôm cánh tay mẹ làm nũng.

“Con cứ như đứa nhóc ấy lại còn muốn mẹ tặng quà, cùng Tương Tường ra nước ngoài một chuyến chẳng phải tốt hơn.” Bà Bạch hiền từ vỗ lên tay Bạch Thủy Ương.

“Con không cần, đi ra nước ngoài mệt chết.” Thật ra thì Bạch Thủy Ương biết Thẩm Tương Tường căn bản không có thời gian ra nước ngoài chơi với cô, chỉ tìm đại một lý do thôi.

Bà Bạch bắt đắc dĩ lắc đầu, hai mẹ con dựa vào nhau nói những chuyện của phụ nữ.

Lúc bà Bạch định đi, Bạch Thủy Ương chợt nói: “Mẹ, chờ một chút, vào đây với con”

Bạch Thủy Ương đưa mẹ vào phòng ngủ, lấy từ ngăn kéo bàn trang điểm ra một cái hộp rất đẹp “Mẹ, mẹ mở ra xem có thích không?”

Trong hộp là một chiếc ghim cài áo bằng thủy tinh.

“Dạo này con đi học làm cái này, giáo viên có dạy làm kim cài áo, dây chuyền, không phải đồ quý hiếm nhưng mẹ đừng ghét bỏ.” Bạch Thủy Ương vừa nói vừa đeo vào ẹ.

Hoa hồng màu vàng phối hợp với lá cây được tinh chế từ thủy tinh, bà Bạch vuốt ve kim cài áo, mắt ươn ướt “Thích, mẹ thích lắm.”

Lúc này Bạch Thủy Ương mới yên tâm, lại lấy ra một cái túi màu trắng trong tủ quần áo, “Mẹ, đây là áo len con đan cho ba, vốn định lần tới sang thì mang đến, bố mẹ ra nước ngoài chú ý sức khỏe, đi chơi vui vẻ nhé.”

“Được được, con gái của mẹ thật là hiểu chuyện.” Bà Bạch nhìn con gái không có một chút son phấn, khoe mắt ầm ướt, lúc ra cửa, bà Bạch nhìn cửa phòng đối diện, thấy kỳ quái hỏi: “Thủy Ương, phòng gì đây? Sao lại đóng cửa?”

“À, cứ đóng để đó thôi.” Bà Bạch có phần suy nghĩ.

Bạch Thủy Ương đưa mẹ xuống lầu, tài xế đã đứng chờ bên dưới.

Sau khi lên xe, bà Bạch nắm tay Bạch Thủy Ương nói: “Bất luận có thể nhớ ra chuyện ngày xưa hay không, con vẫn mãi mãi là con gái ngoan của mẹ.”

Người mẹ mười tháng mang nặng đẻ đau thường có những cảm giác mà người khác không cảm thấy được.

Càng ngày càng gần đến lễ Noel, thời tiết càng lạnh thêm, trên đường phố không khí ngày lễ đã có phần sôi động.

Bạch Thủy Ương vẫn như thường lệ mua đồ xon g, xách túi đứng chờ xe buýt, mặc dù Thẩm Tương Tường đề nghị mua xe mới cho cô nhưng cô không nhớ lái xe thế nào, thôi cứ đi xe buýt vừa dễ vừa tiện.

Một thiếu niên phát tờ rơi, hóa trang thành ông già Noel cười tiến lại gần.

“Tiểu thư, xin chào, chúng tôi là tình nguyện viên ở Bệnh viện trung tâm thành phố, sắp đến lễ Noel, chúng tôi định tổ chức cho các bệnh nhi một đêm dạ tiệc, nhưng chúng tôi không đủ nhân lực, tiểu thư, có thể tham gia với chúng tôi không?” Thiếu niên đưa tờ rơi cho Bạch Thủy Ương, trên tờ rơi in mấy khuôn mặt của các bạn nhỏ, mặc dù là bối cảnh bệnh viện, nhưng trên những gương mặt non nớt là nụ cười sáng lạn, lập tức lây sang Bạch Thủy Ương.

Trên tờ rơi có ghi một ít yêu cầu của tình nguyện viên, Bạch Thủy Ương dường như đều thỏa mãn.

“Tiểu thư cảm thấy thế nào? Tới tham gia với chúng tôi đi.” Thiếu niên cố ý hạ thấp giọng thuyết phục còn khoa trương làm một động tác mời chọc cho Bạch Thủy Ương cười.

“Tôi cảm thấy rất hứng thú, nhưng tôi phải về thương lượng với người nhà đã.” Bạch Thủy Ương nhận tờ rơi cười đáp lại.

“Dĩ nhiên, phụ nữ cần phải nghe theo ý kiến của chồng, nếu chồng tiểu thư không đồng ý, tôi rất vui lòng cùng tiểu thư bỏ trốn.” Thiếu niên đùa bốn chòm râu giả, dùng giọng của ông già nói, xong còn không quên nháy mắt với Bạch Thủy Ương, nhún nhảy đi về phía bên kia, đưa bóng trong tay cho những đứa trẻ ven đường.

Tình nguyện viên là một công việc tốt.

Tối hôm đó, cơm nước tắm rửa xong, Thẩm Tương Tường tựa vào đầu giường xem bản tin kinh tế, Bạch Thủy Ương dựa vào vai anh nghịch nghịch cái đuôi tóc của mình, thỉnh thoảng lại liếc Thẩm Tương Tường một cái, muốn nói nhưng lại không biết phải bắt đầu thế nào.

Thẩm Tương Tường bắt đắ dĩ thờ dài trong lòng, Bạch Thủy Ương vẫn không thể trực tiếp đối mặt với anh, anh tắt TV, lấy cái đuôi tóc ra khỏi tay cô.

“Em từ trên xuống dưới đều là của anh, biết không?”

Khuôn mặt trắng xanh của Bạch Thủy Ương lập tức đỏ lên, bây giờ còn chưa tắt đèn đi ngủ, làm sao lại nói những lời trắng trợn thế?

“Nói đi, muốn nói gì với anh hả?”

“Tương Tương, sao anh biết em có chuyện muốn nói với anh?” Bạch Thủy Ương ngạc nhiên nhìn Thẩm Tương Tương “Chẳng lẽ anh có thuật đọc tâm?”

“Anh không có thuật đọc tâm gì cả, chỉ hiểu rõ em thôi, chỉ cần em có chuyện gì phiền não là hành hạ đầu tóc của mình, anh không muốn Thủy Ương của anh sẽ bị trọc đầu.”

“Xi!” Một câu nói đùa đã giải tỏa tâm trạng của Bạch Thủy Ương, “Thật ra thì cũng không phải có chuyện gì quan trọng, hôm nay lúc em ở siêu thị ra, có người đưa tờ rơi, là bệnh viện trung tâm thành phố kêu gọi tình nguyện viên, anh cảm thấy thế nào?”

“Em muốn đi làm tình nguyện viên?” Thẩm Tương Tương nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang thận trọng liếc anh của Bạch Thủy Ương, thật vui mừng vì cô lại coi trọng ý kiến của anh như vậy.”

“Vâng, em muốn đi chăm sóc bọn trẻ con, dù sao thời gian cũng không tốn nhiều, sẽ không ảnh hưởng đến thời gian dọn dẹp nhà cửa và nấu cơm tối.” Bạch Thủy Ương còn giơ tay lên như muốn thề.

“Nếu anh không đồng ý thì sao?” Thẩm Tương Tương hỏi ngược lại

“Thì... Em sẽ cầu xin đến khi anh đồng ý mới thôi.”

Thẩm Tương Tương buồn cười nhìn bộ mặt tức giận của cô, tắt đèn ôm cô nằm xuống.

“Thế hãy cho anh xem năng lực cầu xin của em đi vợ yêu”.

“Vâng, chồng à, em nhất định sẽ làm anh vô cùng hài lòng.”

Mỗi lần chỉ cần Thẩm Tương Tương gọi cô là vợ, Bạch Thủy Ương cũng biết anh muốn gì, cũng chỉ khi đó cô mới gọi anh là chồng.

Đây xem như là bí mật nho nhỏ chỉ hai bọn họ biết.

Sau một phen “cố gắng”, Bạch Thủy Ương nhanh chóng trở thành tình nguyện viên của bệnh viện trung tâm thành phố. Ở bệnh viện có một số trẻ em phải trị liệu lâu dài, Bạch Thủy Ương nghe những tình nguyện viên khác nói có nhiều đứa thậm chí không có khả năng xuất viện, sinh mạng ngắn ngủi cứ chờ đợi trong viện chẳng biết ngày nào sẽ kết thúc.

Đầu tiên Bạch Thủy Ương phải học một lớp huấn luyện, học cách tiếp xúc dễ dàng với những em bé này, học cách dỗ dành khi bọn nhóc cáu bẳn, học cách lấy được sự tín nhiệm của bọn chúng.

Hôm nay là ngày đầu tiên Bạch Thủy Ương bắt tay vào làm việc, sáng sớm Thẩm Tương Tương đưa cô đến bệnh viện trung tâm thành phố.

“Không cần phải quá miễn cưỡng, nếu không quen thì về nhà, công ty cũng đã quyên góp rất nhiều tiền cho các tổ chức xã hội, không kém ai đâu.” Thẩm Tương Tương cảm nhận được sự căng thẳng của Bạch Thủy Ương, cảm thấy không yên lòng.

“Không sao, em nhất định có thể, anh cũng không thể đổi ý, sự đồng ý của anh tiếp thêm sinh khí cho em.”

Thẩm Tương Tương nhìn Bạch Thủy Ương kiên định đi vào bệnh viện rồi mới lái xe đi.

Cô đi thang máy lên tầng bảy, buổi sáng các y tá bác sĩ làm việc cũng không nhiều, bệnh nhân cũng không nhiều, trên một giường bệnh có một em bé khó thở, tất cả y tá đều vây quanh đó.

Bạch Thủy Ương vừa đến chưa kịp giới thiệu mình cũng chưa biết ai với ai, đành ngồi ở giường bên cạnh nhìn mọi người đi qua đi lại.

Phía xa hành lang truyền đến tiếng hít thở, trong không khí huyền ảo này đáng lẽ khó mà nghe thấy, nhưng rõ ràng Bạch Thủy Ương lại nghe được, cô bước về phía đó, ở toilet cuối hành lang, một bệnh nhi đang ngã dưới đất, ôm ngực thở dốc kịch liệt như không thể thở được.

Cô không biết phải làm gì, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của đứa bé, cảm thấy lòng quặn đau, không hề suy nghĩ, hai tay cô như có trí nhớ vừa cởi cúc cổ áo, nâng đầu đứa bé để nó dễ thở vừa an ủi nó.

“Đừng sợ, cứ từ từ thở, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, không phải vội.”

Lúc bác sĩ và y tá chạy đến, Bạch Thủy Ương đang vỗ về đứa bé, chờ đến khi bác sĩ và y tá đưa đứa bé vào phòng bệnh để chụp ống thở, Bạch Thủy Ương mới thở ra một hơi dài.

Một tình nguyện viên bên cạnh vỗ lưng cô. “Yên tâm, những chuyện như thế ở đây xảy ra thường xuyên, cô đã xử lý rất tốt.”

“Vâng, đứa bé này bị sao vậy?” Bạch Thủy Ương hỏi.

“Đứa bé này mười lăm tuổi rồi, không tin được phải không?”

Bạch Thủy Ương gật đầu, nhìn nó như chỉ tầm tám chín tuổi.

“Nó vừa sinh ra đã bị tim bẩm sinh, nghe nói lúc ấy gia cảnh còn đỡ, cả nhà tìm mọi cách chữa bệnh cho nó, đến sáu tuổi thì nó lại bị viêm màng não ảnh hưởng đến trí óc, nhưng gia đình vẫn không bỏ rơi, vẫn ra sức trị liệu, hi vọng nó sống lâu hơn.

Lúc nó được tám tuổi thì cha mẹ bị tai nạn mất mạng để lại nó và một cô chị gái, chị gái năm ấy mới 16 tuổi, đang học năm thứ hai trung học đã phải làm việc vất vả khắp nơi kiếm tiền chữa trị cho em, một đứa bé nuôi một đứa bé bệnh tật, khổ cực thế nào chỉ có chính bọn chúng mới hiểu.

Nửa năm trước bệnh tim của thằng bé phát tác, cô chị nhỏ bé của nó vay mượn khắp nơi đưa em vào viện, bác sĩ chẩn đoán phải phẫu thuật ghép tim, nếu không sẽ không sống quá hai tháng, nhưng tiền phẫu thuật làm sao có thể dựa vào làm thêm mà có, chị thằng bé hồn siêu phách lạc rời đi, sau đó cũng không trở về.”

“Bỏ rơi nó sao?” Bạch Thủy Ương nghe xong cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

“Bị chết, bị tai nạn chết, đứa bé này cuối cùng không còn người thân nào, cũng không biết có gọi là may mắn hay không, người gây ra tai nạn là người có tiền, sau khi biết tình hình đứa bé lập tức bỏ tiền cho nó làm phẫu thuật bây giờ mọi chi phí ở trong viện của thằng bé đều do người đó chi trả, thỉnh thoảng cũng thấy nó gọi chị, cũng không rõ nó thấy thật không hay chỉ là nhớ, nhưng chị nó thì không bao giờ trở về nữa.”

“Nó, nó tên là gì?”

“Giang Phán Xuân, Phán trong trông mong, Xuân trong mùa xuân.”

Nước mắt Bạch Thủy Ương rơi ra, cô không biết vì sao mình khóc, chỉ cảm thấy rất đau lòng, không khống chế nổi nước mắt, vì thương cho đứa bé, vì chị đứa bé đã chết, vì gia đình đáng thương này.

Bạch Thủy Ương ở viện cả ngày, Giang Phán Xuân vẫn chưa tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ tái nhợt chụp ống thở khiến người ta khó chịu.

Tiếng mở cửa truyền đến, Bạch Thủy Ương xoa xoa nước mắt.

Thẩm Tương Tường đến cổng nhưng không thấy vợ ra đón, bước vào nhà thì thấy Bạch Thủy Ương đang ngồi ở phòng khách quay lưng về phía anh, hình như đang lau nước mắt.

Anh tiến đến, quay người cô nhìn thẳng vào mắt mình “Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?”

“Huh u hu...” Cô nhào vào ngực anh, nước mắt không ngừng tuôn ra, cô không sao khống chế được, “Xin lỗi... Em quên nấu bữa rồi rồi.”

“Chỉ thế thôi à? Thế có đáng để em khóc thảm thiết như vậy không, chúng ta ra ngoài ăn là được.”

“Không phải, không phải vậy, là bệnh viện... Ở bệnh viện có một đứa bé rất đáng thương.” Bạch Thủy Ương khóc đến nghẹn ngào, vừa nói vừa nức nở.

Thẩm Tương Tường ôm Bạch Thủy Ương vào phòng tắm, lấy khăn ướt lau mặt cho cô, “Anh đồng ý cho em đi bệnh viện để giảm thời gian buồn chán, không phải hi vọng nhà bị ngập lụt.”

“Nhưng nó thực sự rất đáng thương, quá đáng thương.” Cô không ngừng nói rất đáng thương, nước mắt vừa lau khô lại chảy ra.

Thẩm Tương Tường bắt đầu cầm khăn mặt uy hiếp: “Em còn khóc nữa, anh sẽ không cho em đến bệnh viện làm tình nguyện viên nữa.”

Tiếng khóc nháy mắt nhỏ đi, Bạch Thủy Ương bấu môi không ngừng thút thít “Em không thèm nghe anh, em muốn đến bệnh viện.”

“Được rồi, đừng khóc đừng khóc, nó đáng thương, anh cũng rất đáng thương đây, chồng em khổ cực làm việc cả ngày, về nhà không có cơm ăn, còn phải vỗ về vợ khóc bù lu bù loa, em có thương anh không?” Thắm Tương Tường học giọng nói trẻ con của cô.

“Anh đói à?” Bạch Thủy Ương giương cặp mắt sưng vù lên hỏi, cô lại khóc đến quên thời gian.

“Đói, đói lắm, nhưng bây giờ vấn đề nghiêm trọng nhất của anh là đau tim.”

“Đau tim, anh phát bệnh à? Không được, chúng ta phải đến bệnh viện ngay, bệnh tim rất nghiêm trọng, nhất định phải kiểm tra tổng thể một lượt.”

Thắm Tương Tường thấy Bạch Thủy Ương vội vội vàng vàng vào liền ôm chặt lấy “Nước mắt của em đang nhỏ vào tim anh, em nói xem có đau không? Thủy Ương của anh chẳng lẽ làm bằng nước?”

“Xấu xa” Bạch Thủy Ương cười mắng.

7. Chương 7

Ngày hôm sau, Bạch Thủy Ương không có lớp học, nhưng Thắm Tương Tường vừa ra khỏi cửa, cô cũng đến bệnh viện, cô đến rất sớm, chào hỏi với các bác sĩ y tá đã biết hôm qua, cô ngồi bên giường đứa bé, nhìn cánh tay nhỏ bé đang cầm ống truyền dịch, hốc mắt cay cay, nhưng hôm nay cô không khóc, nếu khóc về nhà bị Thắm Tương Tường phát hiện, nhất định sẽ không cho cô đến bệnh viện nữa.

Cánh tay nhỏ bé của Giang Phán Xuân giật giật, Bạch Thủy Ương vui mừng thì thầm: “Em tỉnh chưa?”

Giang Phán Xuân nằm trên giường không nói tiếng nào, nhìn cô như muốn hỏi cô là ai?

“Chào em, chị là Bạch Thủy Ương, chị đến chăm sóc em, nếu em đồng ý, có thể gọi chị là chị, chị là con một trong gia đình, nếu em đồng ý làm em trai, chị sẽ rất vui.”

Cô nắm bàn tay có những ngón gầy guộc của thằng bé “Chúng ta bắt tay thống nhất nhé”

Bạch Thủy Ương nói chuyện qua với y tá về tình hình của Giang Phán Xuân, bác sĩ nói trừ phi tìm được tim thích hợp để phẫu thuật, nếu không cũng không dám đảm bảo đứa bé sống được đến khi nào.

Giang Phán Xuân trước kia vẫn nói, nhưng kể từ khi chị gái qua đời, nó vẫn đợi ở bệnh viện mà không hề nói gì, thỉnh thoảng có mở miệng cũng chỉ là gọi chị.

Bạch Thủy Ương gần như giành tất cả thời gian chăm sóc Giang Phán Xuân.

Thắm Tương Tường không thích cô suốt ngày đến bệnh viện, cho nên cô vừa phải lo làm việc nhà, vừa canh chừng ánh mắt sắc bén của Thắm Tương Tường. Bây giờ Bạch Thủy Ương cũng không dám tùy tiện khóc, không dám kể những chuyện ở bệnh viện cho Thắm Tương Tường nghe, sợ sơ hở bị anh phát hiện.

Cách lễ Noel ngày càng gần, bệnh viện chuẩn bị lễ Giáng sinh cho các bệnh nhi, Bạch Thủy Ương vừa góp tiền vừa góp sức tổ chức, cô rất muốn tham gia chương trình này, vấn đề là phải làm sao giải quyết người đàn ông kia.

Cô nằm trên người Thắm Tương Tường thở hổn hển, hai gò má đỏ ửng.

Thắm Tương Tường vuốt ve khuôn mặt ướm mồ hôi của cô, trở lại chuyện vừa rồi Bạch Thủy Ương cười trên người anh, nhấp nhồm trên dục vọng của anh, chuyện này đối với một người bảo thủ như vợ anh được xem là một bước đột phá không nhỏ.

“Hôm nay sao lại chủ động như vậy?” Thắm Tương Tường nhớ lại cảm giác tuyệt vời vừa rồi, thần kinh nhạy cảm đã phát hiện ra điều gì nhưng không muốn biết.

“Chồng à, anh thích không?” Bạch Thủy Ương ngẩng đầu cười với Thẩm Tương Tường, cười lấy lòng.

“Thích, em như vậy rất tuyệt.” Thẩm Tương Tường trả lời rất thành thật.

“Vậy anh muốn một lần nữa không?” Bạch Thủy Ương cong chân lên, dùng bắp chân cọ xát dọc vụng vừa phát tiết mà nằm xuống của Thẩm Tương Tường.

Thẩm Tương Tường đè lại chân Bạch Thủy Ương “Đủ rồi, cơ thể em sẽ không chịu nổi.”

Anh thương tiếc, vuốt ve quàng thâm dưới mắt cô, Bạch Thủy Ương da trắng, một chút xiu quàng thâm cũng nhìn thấy ngay, gần đây cô làm những gì không phải Thẩm Tương Tường không biết, chỉ không muốn vạch trần, nếu Bạch Thủy Ương muốn cứ để cho cô làm.

“Chồng à, mấy ngày nữa là đêm giáng sinh, em có thể tham gia vũ hội Noel ở bệnh viện không?”

Cuối cùng cũng nói ra việc chính, vợ anh nỗ lực cả buổi tối, chỉ để hi vọng anh đồng ý cho cô đi tham gia cái vũ hội Noel kia.

“Hả? Không muốn cùng anh sao?” Đây là Noel đầu tiên của bọn họ.

“Chồng à, em đảm bảo trước 12 giờ nhất định sẽ về đón giáng sinh cả đêm với anh, có được không chồng?”

“Ngủ đi”

“Chồng, có được không? Em chỉ đi một tí thôi, nhất định trước mười hai giờ sẽ về.”

“Em đã cố gắng như vậy rồi, em có thể nói không không.”

“Chồng à, anh là tốt nhất.”

Ông chồng có khó tính đến mấy cũng chẳng chịu nổi đòn tấn công dịu dàng như nước thế này.

Đêm trước giáng sinh, một đợt gió lạnh tăng cường khiến ủa đông thêm chút phong tình.

Ngày giáng sinh, lúc Thẩm Tương Tường ra khỏi cửa đi làm, Bạch Thủy Ương lấy chiếc khăn quàng cô tự đan quàng ra ngoài áo khoác, nhón chân hôn lên gương mặt căng thẳng của anh.

“Đừng quên lời hứa của em đấy.” Thẩm Tương Tường lạnh nhạt cầm lấy cặp tài liệu ra khỏi cửa.

“Sẽ không quên, tuyệt đối sẽ trở về trước mười hai giờ.” Bạch Thủy Ương vẫy vẫy tay với bóng lưng của Thẩm Tương Tường, mặc dù canh cánh trong lòng việc không thể cùng Thẩm Tương Tường đón giáng sinh nhưng cô thật sự muốn tham gia lễ hội ở bệnh viện, hoặc đúng hơn là cô muốn cùng Giang Phấn Xuân đón giáng sinh, đứa bé kia không ngờ lại khiến cô nặng lòng như vậy.

Bạch Thủy Ương ngâm nga một bài hát đi vào trong bếp, lấy thực phẩm đã chuẩn bị sẵn từ hôm qua bắt đầu chế biến, hôm nay cô phụ trách nấu cơm ở lễ hội, đồ ăn cho bọn trẻ đặc biệt chú trọng dinh dưỡng và vệ sinh, Bạch Thủy Ương không muốn mua đồ ăn ở ngoài, cho nên tự mình làm hết.

Bên kia Thẩm Tương Tường vừa đi vào thang máy kéo lại cái khăn quàng cổ, khoe miệng bắt giắc cong lên, lần đầu tiên Bạch Thủy Ương tặng quà cho anh, mùa đông giá rét này trở nên ấm áp lạ thường.

Tối hôm nay công ty có lễ hội, anh vốn đưa cô đi tham gia, nhưng lại bị Bạch Thủy Ương chiếm lịch trước, anh chẳng còn cơ hội mở miệng.

Buổi tối... Buổi tối nhất định phải làm cho cô biết bỏ rơi chồng sẽ có kết cục như thế nào.

Bạch Thủy Ương đi taxi đến bệnh viện, vừa xuống xe túi lớn túi nhỏ lủng củng nên cô đụng vào người đi bên đường.

“Ngại quá, xin lỗi đụng vào anh.” Bạch Thủy Ương vừa nói xin lỗi vừa nhìn đồng hồ trong túi, xác định không vấn đề gì mới yên tâm.

Người đàn ông bị đụng phải đang vội vã cúi đầu đi nghe thấy giọng Bạch Thủy Ương mới ngẩng đầu lên, người này đáng đáp không tệ chỉ có điều mặt mũi tiêu tụy, cằm đầy râu ria, trông như nghệ sĩ.

“Thủy Ương, là Thủy Ương.” Người đàn ông nhìn cô gái trắng thuần trước mặt, giày đế bằng, quần áo thoải mái, nếu không phải là giọng nói anh rất quen thuộc, anh dường như không thể nhận ra Bạch Thủy Ương hề ra đường phải mặc hàng hiệu, trang điểm tinh tế ngày nào.

Người đàn ông nhận ra Bạch Thủy Ương bị kinh động, quay đầu muốn đi.

“Anh là? Xin lỗi, tiên sinh, tôi không biết anh.” Cho là người quen của mình trước đây, Thủy Ương nhìn đi nhìn lại người này mấy lần.

Lời của Bạch Thủy Ương vừa dứt, người đàn ông sững sờ, không biết anh?

“Thủy Ương, sao em có thể không biết anh... Anh là Thanh Tuyền đây, Lưu Thanh Tuyền, em có nhớ không? Anh không biết cha mẹ em đã nói gì với em, nhưng anh... là người đàn ông em yêu nhất, sao em có thể không nhớ anh?” Lưu Thanh Tuyền kích động nắm tay cô không chịu buông, giống như việc cô quên anh là việc tày đình.

“Thật xin lỗi, tôi từng bị tai nạn, không nhớ gì chuyện trước đây, tiên sinh vui lòng buông tôi ra.” Bạch Thủy Ương giùng giàng lại lo cho đóng đồ trong tay, nhất thời không làm cách nào thoát khỏi cánh tay Lưu Thanh Tuyền.

Thật may là một tình nguyện viên nam đi tới, hét với người đang nắm tay Bạch Thủy Ương: “Này, anh đang làm gì thế, thả cô ấy ra.”

Lưu Thanh Tuyền bị người đàn ông cao lớn dọa sợ đến mức lập tức buông lỏng tay, vừa chạy vừa kêu: “Thủy Ương, anh sẽ quay lại tìm em.”

Cô ấy mất trí nhớ, cô thật sự mất trí nhớ, đây là ông trời cho anh một cơ hội nữa, trên mặt Lưu Thanh Tuyền trở nên kỳ dị khác thường.

“Không sao chứ? Người đàn ông kia không làm gì cô chứ?” Nam tình nguyện viên cầm lấy đồ trong tay Bạch Thủy Ương, hai người cùng nhau đi về phía bệnh viện.

“Cảm ơn anh, may quá gặp anh, nếu không tôi chẳng biết phải làm sao.” Bạch Thủy Ương lần nữa cảm ơn, đối phương cười vui vẻ.

“Không sao, xinh đẹp như cô cần phải coi chừng một chút.”

Ở bệnh viện, từ tối hôm trước các tình nguyện viên đã trang trí, treo rất nhiều bóng màu ruy băng, khiến cho phòng bệnh lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn nhiều.

Bạch Thủy Ương cất thức ăn xong, dắt Giang Phán Xuân đi tới chỗ câu thông Noel nói với cậu bé: “Đây là cây thông Noel, em có ước nguyện gì cứ cầu ở đây, nó sẽ hoàn thành nguyện vọng của em.”

Bạch Thủy Ương chỉ vào những chiếc thẻ treo trên cây thông giăng giải: “Em xem, đây là nguyện vọng của các bạn trẻ khác, nguyện vọng chính là thứ mà em muốn thực hiện, ví dụ như em rất muốn thứ gì đó, rất muốn gặp ai đó.”

Bàn tay nhỏ bé đang bị nắm run rẩy, Bạch Thủy Ương vui vẻ nói: “Giang Phán Xuân hiểu phải không? Chị biết Phán Xuân nói được, nói cho chị biết được không, Phán Xuân có nguyện vọng gì.”

Nhìn cây thông Noel màu xanh, trong đầu Giang Phán Xuân hiện lên rất nhiều hình ảnh, trong đôi mắt tĩnh lặng hiện lên một chút ánh sáng.

Giang Phán Xuân gơ ngón tay về phía ngôi sao trên đỉnh cây thông, má má môi không nói nên lời.

“Ch...” Một chữ trong cổ họng cậu bé thốt ra, Giang Phán Xuân rất cố gắng, nhưng vẫn không nói được, hơi thở cậu bé trở nên dồn dập.

“Phán Xuân muốn nói gì, nói cho chị nghe, từ từ nói không cần vội.”

“Ch... Ch...”

Mấy chữ vụn vặt không thành lời, Bạch Thủy Ương chỉ nghĩ được đến từ chị.

“Phán Xuân nhớ chị đúng không? Chị tin là chị của em nhất định cũng vô cùng nhớ Phán Xuân, cho nên nhất định em phải sống thật tốt, để chị em ở trên trời nhìn thấy em thật vui vẻ nhé.”

Giang Phán Xuân cái hiểu cái không gật đầu, yên lặng ngồi vào góc, nhìn cây thông Noel và ánh sao sáng đến mất hồn.

Các bệnh nhi phải ngủ sớm, nói là vũ hội nhưng bốn giờ chiều đã bắt đầu, một số bạn nhỏ lên sân khấu biểu diễn, hát múa, những bài hát điệu múa vô cùng non nớt.”

Sau đó, tình nguyện viên phát kẹo cho các bạn nhỏ, nhìn những khuôn mặt hồng hào, không thể nhìn ra đang bị những cơn bệnh hành hạ, tình nguyện viên và bọn trẻ cùng nhau cười vang.

Lễ hội chỉ kéo dài đến bảy giờ, trước tám giờ phải đưa tất cả bọn trẻ lên giường nghỉ ngơi, đây là yêu cầu của bác sĩ.

Bạch Thủy Ương đưa Giang Phán Xuân về giường, cho cậu uống thuốc xong lấy một gói quà đưa cho cậu bé.

“Phán Xuân, giáng sinh vui vẻ, đây là quà chị tặng em.”

Giang Phán Xuân vẫn không nhúc nhích, Bạch Thủy Ương vừa nói vừa nắn bàn tay nhỏ bé của cậu mở dây ruy băng.

“Tèn tèn tèn, em xem đây là một chiếc mũ, mùa đông rất lạnh, lúc đi ngủ Phán Xuân cũng phải đội mũ nha.” Bạch Thủy Ương đội mũ lên đầu cho Giang Phán Xuân “Rất ấm phải không?”

Giang Phán Xuân chỉ sờ sờ viền mũ.

Bạch Thủy Ương chạm vào đỉnh đầu cậu bé, đắp chăn cho nó, cuối cùng mới thần bí lấy từ trong túi ra một vật khác, là ngôi sao trên cây thông Noel.

“Đây là chị xin các anh chị tình nguyện viên cho Phán Xuân.” Bạch Thủy Ương đem ngôi sao sáng cầm lên đầu giường Giang Phán Xuân. “Chị treo ngôi sao ở chỗ này cho Phán Xuân, cho nên sáng nào tỉnh dậy em cũng nhìn được sao, Phán Xuân có vui không?”

Bạch Thủy Ương thao thao bất tuyệt nói chuyện với Giang Phán Xuân, cho đến khi đứa bé ngủ thiếp đi mới ra khỏi phòng bệnh, cùng những tình nguyện viên khác dọn dẹp nốt.

Lễ giáng sinh ở Bạch Thị từ trước đến giờ luôn có một bữa tiệc dành cho tất cả nhân viên, trước đây đều do Chủ tịch Bạch Tín Hùng tài trí mưu lược chỉ đạo, nhưng hôm nay Bạch Tín Hùng vắng mặt, nên việc chủ trì phải do Thẩm Tương Tường đảm nhiệm.

Kết thúc màn đọc diễn văn Thẩm Tương Tường liền trốn trong một góc, nhưng bất kể anh đứng ở chỗ nào cũng không ngừng có người đến mời rượu.

Người điều khiển chương trình rất nhiệt tình khơi gợi không khí cho bữa tiệc, trong lòng Thẩm Tương Tường lại lại hận không thể kết thúc nhanh nhanh cái bữa tiệc này.

“Sự kiện quan trọng thế này sao lại không thấy Thẩm phu nhân của chúng ta xuất hiện nhỉ?” Lâm Tử Lâm không biết từ đâu chui ra, cả thân tây trang anh tuấn, tay cầm một ly cocktail, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thẩm Tương Tường.

“Cô ấy có việc khác.”

“Thẩm tổng của chúng ta lại bị xếp xuống hạng dưới à?” Lâm Tử Lâm vẫn duy trì nụ cười lắc các như trước, “Không biết cái bữa tiệc này sẽ còn kéo dài bao lâu, Thẩm tổng của chúng ta là nóng lòng muốn về lắm rồi đấy nhỉ?”

Thẩm Tương Tường lờm một cái không nói gì.

“Đừng nói là bạn bè không giúp cậu.” Lâm Tử Lâm nhảy một cái lên sân khấu, cướp lấy Micro trong tay người dẫn chương trình “Sau đây tôi xin gửi đến mọi người bài hát...”

Tam thiếu gia của Lâm Thị đầy sức quyến rũ, trong nháy mắt Lâm Từ Lâm thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Thẩm Tương Tường né người đi ra khỏi hội trường, vừa ra khỏi cửa đã thấy một chiếc xe màu xanh dương đỗ sẵn.

Lấ ra chìa khóa trong tay, vừa rồi là Lâm Tử Lâm kín đáo đưa cho anh, dám đỗ xe tùy tiện như vậy cũng chỉ có mình hắn, Thẩm Tương Tường mở cửa xe, ngồi lênh ngênh ngang lái đi.

Bạch Thủy Ương và các tình nguyện viên khác dọn dẹp xong xuôi đã là mười giờ đêm, mọi người đứng ở cửa tạm biệt nhau, Bạch Thủy Ương từ chối ý tốt của một tình nguyện viên khác muốn đưa về, đứng bên đường chờ taxi.

Vì ngày lễ nên taxi cũng ít, Bạch Thủy Ương đứng ở ven đường không ngừng nhìn ngó xung quanh, mặc dù còn hai tiếng nữa mới đến mười hai giờ, nhưng cô vẫn hi vọng về sớm một chút.

Lưu Thanh Tuyền chờ ở cửa bệnh viện suốt một ngày trời không thấy Bạch Thủy Ương xuất hiện, cuối cùng đến tối cô cũng ra ngoài, lo lắng chuyện lúc sáng tái diễn, lần này Lưu Thanh Tuyền ở phía xa nhìn rất lâu, xác định chỉ còn lại một mình Bạch Thủy Ương mới tiến đến.

“Thủy Ương, đang đợi anh sao?” Lưu Thanh Tuyền thân mật ôm Bạch Thủy Ương vào lòng “Thủy Ương, anh đã về rồi.” Bạch Thủy Ương giật mình, đột nhiên bị một người xa lạ ôm lấy, cô cuống quýt giơ tay lên đập tui vào người Lưu Thanh Tuyền.”

“Thủy Ương, Thủy Ương đừng làm vậy, anh là Lưu Thanh Tuyền.” Lưu Thanh Tuyền lặp đi lặp lại tên mình.

Lưu Thanh Tuyền là một cái tên vô cùng quan trọng với thế giới của Bạch Thủy Ương trước kia, nhưng với Bạch Thủy Ương hiện tại, cũng chỉ là một cái tên xa lạ.

Lưu Thanh Tuyền dùng sức mạnh đàn ông giữ tay Bạch Thủy Ương lại, lấy tấm hình ở trong ví của mình ra cho cô xem.

“Thủy Ương, nhìn rõ đi, quan hệ của chúng ta là như thế này.”

Đèn đường chiếu sáng tấm ảnh, trong đó là một cặp nam nữ, Bạch Thủy Ương liếc mắt một cái là nhận ra là mình cùng người đàn ông này, trong ảnh hai người thân mật hôn nhau, trông rất ngọt ngào hạnh phúc.

Bạch Thủy Ương cầm tấm hình, đôi tay run rẩy, cô nhìn đi nhìn lại người đàn ông trước mặt, bọn họ đã từng chụp tấm ảnh thân mật đến vậy sao, vì sao cô chẳng hề có chút ấn tượng nào với anh?

“Thủy Ương, anh biết em bị tai nạn, em không nhớ anh, anh không trách em, nhưng em không thể xóa đi sự thật là chúng ta đã từng yêu nhau.” Lưu Thanh Tuyền khổ sở nói với cô, giống như việc cô làm với anh là tày trời.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi thật sự không nhớ ra, tôi không biết, tôi không biết

...” Bạch Thủy Ương không biết đã từng có người như vậy từng xuất hiện trong cuộc sống của mình.

“Thủy Ương, lúc em bị tai nạn, gia đình em ngăn cản anh gặp em, họ khinh thường anh chỉ là một họa sĩ không có tên tuổi, muốn nhờ chuyện tai nạn này để chia cách anh và em, muốn cột em lại với Thẩm Tương Tường, nhưng Thủy Ương, chúng ta mới là người thực sự yêu thương nhau, anh luôn chờ đợi em, nhưng vì sao em không đến? Chúng ta hẹn ước cùng nhau bỏ trốn, anh đã chờ em mãi.” Lưu Thanh Tuyền khổ sở ôm đầu không ngừng gào thét, nước mắt rơi ra từ khóe mắt người đàn ông.

“Thật như vậy sao? Tôi không biết, tôi không nhớ.” Bạch Thủy Ương không biết phải an ủi người đàn ông khốn khổ vì tình này.

“Thủy Ương, cho anh một giờ được không? Cho anh một giờ thôi, anh dẫn em đến một nơi, để nói với em chuyện lúc trước của chúng ta.” Lưu Thanh TUYÊN không ngừng cầu xin Bạch Thủy Ương.

“Nhưng...” Bạch Thủy Ương nhìn đồng hồ, bây giờ là 10 giờ 15 phút, nếu trong vòng một giờ có thể giải quyết, cô vẫn kịp chạy về nhà.

“Thủy Ương, chẳng lẽ bây giờ đến một tiếng đồng hồ em cũng không thể cho anh sao?”

“Được, nhưng chỉ đúng một giờ thôi, sau đó tôi nhất định phải về.” Bạch Thủy Ương miễn cưỡng đồng ý đề nghị của Lưu Thanh Tuyền.

“Được, Thủy Ương, một giờ là đủ rồi, cảm ơn Thủy Ương, anh nhất định sẽ làm em nhớ ra chuyện trước đây.” Lưu Thanh Tuyền không ngừng cảm ơn Bạch Thủy Ương, diễn hoàn hảo vai một người đàn ông thâm tình, hẳn không nên là họa sĩ, nên đi làm diễn viên mới đúng.

Cách bọn họ không xa, một chiếc xe màu xanh dương từ từ ngừng lại, Lưu Thanh Tuyền dường như liếc thấy rõ người ngồi trong xe.

“Thủy Ương, anh có thể cầm tay em không?”

Bạch Thủy Ương có chút khó xử, vừa định từ chối, hẳn ta đã nắm lấy tay cô.

“Thủy Ương, chỉ cần từng chút là được rồi, anh chỉ nắm tay để biết em vẫn ở bên cạnh anh mà thôi.”

Một người đàn ông hạ thấp sĩ diện trước mặt như vậy, Bạch Thủy Ương cũng không nỡ từ chối.

Lưu Thanh Tuyền đưa cô đến chỗ hẳn ở, một căn phòng đơn sơ chỉ có một cái giường và một đồng dụng cụ vẽ tranh.

Cô nghe Lưu Thanh Tuyền kể lại một câu chuyện tình vừa dài vừa đẹp, một đôi tình nhân si mê quấn quýt bất chấp sự khác biệt thân phận, bất chấp sự chia cắt của quyền thế, không hề chia lìa.

Lưu Thanh Tuyền nói họ quen nhau ở trường đại học, cô yêu mến tài năng của hắn, hắn thích sự dịu dàng xinh đẹp của cô, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, ra ngoài xã hội Bạch Thủy Ương là một đại tiểu thư kiêu kỳ, còn hắn chỉ là một họa sĩ không chút tiếng tăm, cô vẫn không hề ghét bỏ, vẫn yêu thương hắn, nhưng tình yêu của họ bị cha mẹ cô phát hiện, bọn họ cực lực phản đối, thậm chí dùng tính mạng uy hiếp Bạch Thủy Ương, yêu cầu cô phải kết hôn với Thẩm Tương Tường.

Trước mặt cha mẹ Bạch Thủy Ương chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, đồng ý kết hôn với Thẩm Tương Tường.

Sau khi kết hôn Lưu Thanh Tuyền nói bọn họ thật sự chia tay, nhưng hôn nhân của cô không hạnh phúc, Thẩm Tương Tường cũng không phải là người chồng tốt, cậy mạnh, bá đạo, vô lý thậm chí vô cùng nặng tay với Bạch Thủy Ương, mỗi lần như vậy cô lại khóc chạy đến tìm anh, bọn họ lại từ từ quay lại với nhau.

Bạch Thủy Ương từng nói chuyện ly hôn với Thẩm Tương Tường, nhưng Thẩm Tương Tường không đồng ý, không còn cách nào khác bọn họ định bỏ trốn.

Ngày họ hẹn nhau chính là ngày Bạch Thủy Ương xảy ra tai nạn, Lưu Thanh Tuyền đợi ở nơi hẹn, nhưng mãi không thấy Bạch Thủy Ương đến, lâu sau đó hắn mới biết cô bị tai nạn không đến được.

Sau đó hắn đi tìm cha mẹ cô, hi vọng bọn họ sẽ cho phép nhưng bị đuổi ra.

Lưu Thanh Tuyền bị cắt đứt mọi tin tức của cô, nếu không phải hôm nay gặp ở trên đường, hẳn cũng không biết hiện giờ cô còn ở thành phố này, thậm chí ở ngay gần hắn.

Đối với chuyện cũ của Lưu Thanh Tuyền, đặc biệt là đoạn liên quan đến Thẩm Tương Tường, Bạch Thủy Ương vẫn có thái độ hoài nghi, nhưng đối với tình yêu giữa cô và anh ta, cô lại không thể không tin, , trong kho đồ nhà Lưu Thanh Tuyền có rất nhiều tranh vẽ, trong đó người mẫu đều là cô, các tư thế, có tấm chùng mực, có tấm lộ liễu chỉ người yêu mới có thể nhìn được.

Sau một giờ, Lưu Thanh Tuyền rất chùng mực tiễn cô ra ngoài, không yêu cầu Bạch Thủy Ương phải tiếp tục ở lại.

“Thủy Ương, anh không muốn cầu xin em bây giờ có thể nhớ ra tất cả những chuyện của chúng ta trước đây, nhưng sau khi trở về em hãy cố gắng, nếu em không tin tưởng lời anh nói, có thể hỏi Thẩm Tương Tường hoặc cha mẹ em, em nhất định sẽ có được câu trả lời, lúc còn yêu nhau, anh đã tặng em rất nhiều tranh vẽ, những bức tranh đó có thể chứng minh tình yêu của chúng ta, chúng nhất định còn ở chỗ của em, Thủy Ương, xin em, nhất định phải nhớ ra anh.”

Lưu Thanh Tuyền dùng ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn Bạch Thủy Ương, cuối cùng vẫn lưu luyến không rời buông tay.

Hắn đưa cô lên xe, không ngừng vẫy tay với cô, muốn cô đi tìm ký ức của họ.

Sự xuất hiện đột ngột của Lưu Thanh Tuyền giống như một tảng đá lớn đè lên ngực Bạch Thủy Ương.

Về đến nhà, cách mười hai giờ có mười phút, hôm nay là đêm Giáng sinh, cũng là dịp cô và Thẩm Tương Tường mong đợi từ lâu, cô cũng không muốn vào đêm này hỏi han anh cái gì, đối với Lưu Thanh Tuyền cô cũng chưa dám xác định.

Bạch Thủy Ương bắt đầu ném Lưu Thanh Tuyền ra khỏi đầu, mở cửa thay giày.

“Xin lỗi, em về trễ, nhưng vẫn chưa đến mười hai giờ, em vẫn giữ đúng lời hứa.” Cả căn phòng đen đặc u ám, Bạch Thủy Ương bật đèn phòng khách, không có ai, mở cửa phòng ngủ, cũng không có ai.

“Gừ” Rõ ràng yêu cầu cô phải về trước mười hai giờ, mà bản thân thì giờ này cũng chưa thềm về, Bạch Thủy Ương oán trách, đợi chút nhất định phải mượn cớ cười nhạo anh.

Quá mười hai giờ, Bạch Thủy Ương gọi điện cho Thẩm Tương Tường nhưng cuộc gọi vẫn chuyển vào hộp thư thoại.

Không phải có chuyện gì xảy ra chứ?

Những suy nghĩ không tốt hiện lên trong đầu Bạch Thủy Ương, cô gọi điện thoại cho anh hết lần này đến lần khác, rồi gửi tin nhắn, ngồi chờ trên sofa phòng khách, uống say cũng được, bị người khác quán lấy cũng được, Thẩm Tương Tường ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé.

Đêm giáng sinh của Bạch Thủy Ương trôi qua không một chút bình an.

8. Chương 8

Lâm Tử Lâm đang chơi vui vẻ ở bữa tiệc Giáng sinh của Bạch Thị, không ngờ phụ nữ của Bạch Thị lại nhiều người xinh đẹp thế, sao trước đây anh không phát hiện ra nhỉ?

Nhưng đúng lúc anh say sưa cuồng nhiệt thì cái điện thoại đáng ghét lại đổ chuông, Lâm Tử Lâm nhận cuộc gọi tức giận: “Kẻ có mắt không trông nào dám quấy rầy ông đây vui vẻ thế?”

“Lâm Tử Lâm ra ngoài, mình chờ cậu ở quán bar mọi khi.” Nói xong đối phương lập tức cúp điện thoại.

Lâm Tử Lâm nhìn nhật ký có rất nhiều cuộc gọi, mẹ kiếp, thật sự là Thẩm Tương Tường, tên này chẳng phải nên về nhà ôm vợ rồi, lúc này còn gọi điện làm gì?

Anh mở vòng vây phụ nữ dày đặc, một chút lưu luyến cũng chẳng có, nhanh chóng ra khỏi hội trường.

Ra đến ngoài Lâm Tử Lâm mới nhớ ra, xe của mình đã sớm bị Thẩm Tương Tường lái mất rồi. Tam thiếu gia của Lâm gia đành phải hạ thấp địa vị gọi một chiếc taxi, đọc địa chỉ quán bar Thẩm Tương Tường đang chờ.

Vừa vào tới quán bar, Lâm Tử Lâm liếc mắt một cái cũng nhận ra Thẩm Tương Tường đang say rượu nằm bò ở quầy bar. Thẩm Tương Tường, làm bạn cậu ta hai mấy năm trời, đây là lần đầu tiên anh thấy một Thẩm Tương Tường khỗn khổ như vậy.

Thấy Thẩm Tương Tường say khướt, thậm chí còn va vào khách uống rượu khác, Lâm Tử Lâm cuống quýt đi tới cười làm hòa.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, bạn tôi uống say quá không cố ý, các vị cứ tiếp tục.” Lâm Tử Lâm kéo Thẩm Tương Tường vào một góc, vì mừng ngày lễ, quán đông đúc hơn nhiều, phải vất vả lắm mới kiếm được một chỗ trống, Lâm Tử Lâm ném thẳng bạn xuống.

“Mẹ kiếp, cậu ở đây làm gì, ở nhà có vợ xinh đẹp như thế chắc đang ngồi chờ, cậu mò ra quán bar làm gì?”

“Không có, chẳng có gì cả, cô ấy không chờ mình.”

“Cô ấy là vợ cậu, không đợi cậu thì đợi ai?” Lâm Tử Lâm trừng mắt nhìn anh, “Không phải cậu bị ngộ độc rượu, hỏng cả não rồi chứ?”

“Cô ấy nhớ ra rồi, cô ấy nhớ lại tất cả rồi...” Thẩm Tương Tường khổ sở ôm đầu gào lên với Lâm Tử Lâm: “Cô ấy nhớ rồi cậu có hiểu không? Cô ấy nhớ ra rồi!”

“Nhớ ai? Tên khốn Lưu Thanh Tuyền kia?” Lâm Tử Lâm đoán bừa, không ngờ sắc mặt của Thẩm Tương Tường trong nháy mắt trắng bệch.

“Không phải thật chứ...” Lâm Tử Lâm cũng bị dọa, hấn đứng là quạ đen

“Thời gian vừa rồi chẳng phải vẫn tốt sao? Sao tự nhiên lại nhớ ra? Còn nữa, Thẩm Tương Tường cậu muốn hình dáng có hình dáng, muốn tài hoa có tài hoa, chẳng lẽ không thắng nổi Lưu Thanh Tuyền, đừng lo lắng, biết đâu người Bạch Thủy Ương thích bây giờ lại là cậu.”

Chính anh nhìn thấy họ nắm tay nhau trên đường, còn tốt thế nào được nữa.

Còn nói tham gia tiệc giáng sinh ở bệnh viện cái gì, dối trá, đều là dối trá, rõ ràng cô ấy hẹn hò với tên kia.

Thẩm Tương Tường không nói ra, đau lòng đến mức không thể mở miệng, trong thế giới của Bạch Thủy Ương, anh vẫn chỉ là một kẻ dư thừa.

“Về nhà, trời lạnh thế này, về nhà đi, có chuyện gì thì nói rõ ràng với cô ấy.” Lâm Tử Lâm đỡ Thẩm Tương Tường, khăn quàng cổ của Thẩm Tương Tường từ trên cổ rút xuống.

“Khăn quàng cổ, khăn của mình.” Anh muốn đưa tay ra tóm lại bị người đi qua gạt phải.

Lâm Tử Lâm lôi anh “Chỉ là cái khăn thôi, cậu muốn máy cái mình đưa cho, thích vút thì vút, không muốn vút cũng vút, cần gì.”

Vút thì vút, cần gì...

Anh lặp lại những lời của Lâm Tử Lâm rồi cười, nhưng nụ cười không đọng trong khóe mắt, đôi mắt thâm trầm hiện lên sự bi thương trước nay chưa thấy.

Anh không thể không nghĩ Bạch Thủy Ương sẽ khôi phục trí nhớ, nhưng không ngờ lại nhanh thế, đúng lúc họ đang ngọt ngào nhất, khi anh chưa hề chuẩn bị, đã giáng một đòn mạnh vào trái tim anh.

Lúc Lâm Tử Lâm đưa Thẩm Tương Tường về nhà trời đã rạng sáng, nghe tiếng động ngoài cửa, Bạch Thủy Ương lê đôi chân tê dại ra mở, nhìn thấy Thẩm Tương Tường say khướt nồng nặc mùi rượu gục trên vai Lâm Tử Lâm.

Cô nhờ Lâm Tử Lâm đưa Thẩm Tương Tường vào phòng ngủ của bọn họ, lúc đưa Lâm Tử Lâm ra cửa, thấy anh nhìn cô mấy lần ngập ngừng, lần này không thấy gọi cô là chị dâu nữa.

“Nếu... Nếu có thể, đừng làm cậu ấy quá tổn thương.”

Lâm Tử Lâm quẳng lại mấy lời này rồi quay đầu bỏ đi, cũng không để Bạch Thủy Ương hỏi gì.

Bạch Thủy Ương không hiểu gì nhìn bóng lưng Lâm Tử Lâm rời đi, cô đóng cửa lại, trở về phòng ngủ xử lý người đàn ông say bết nhè kia, cởi giày tất giúp anh, cởi áo khoác ngoài, cố sức nâng nửa người trên của anh lên.

“Lớn thế này rồi? Uống rượu còn không biết chừng mực? Uống không được nữa thì thôi, uống nhiều quá hại gan ra.”

Bạch Thủy Ương vừa oán giận vừa cởi quần áo trên người anh xuống, để anh ngủ được thoải mái.

Anh tựa đầu trên vai cô cười khùng khục.

“Cười, còn biết cười, người khổ là em đây.”

Giúp anh cởi hết chỉ còn lại áo sơ mi, đắp kín chắn, bật điều hòa ấm, cô lấy một chậu nước ấm từ phòng tắm, giặt khăn đắp lên trán anh, giặt một cái khăn khác lau mặt, lau cổ cho anh.

Chiếc khăn lạnh giảm bớt mùi rượu và cái nóng ran trên khuôn mặt, cũng làm cho lý trí của Thẩm Tương Tường dần khôi phục, anh hé mắt nhìn Bạch Thủy Ương ngồi bên cạnh.

Bạch Thủy Ương không biết Thẩm Tương Tường đã tỉnh táo một nửa, vừa lau người cho anh vừa tự lẩm bẩm.

“May là không sao, anh biết em sợ như thế nào không? Gọi điện thoại không được, cũng không biết liên lạc thế nào, lại muộn như thế, nếu anh ở bên ngoài xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Cái tên khốn kiếp này, về muộn cũng phải gọi điện báo chứ, anh biết em lo lắng lắm không? Còn bắt người ta về trước mười hai giờ, mình thì thất hẹn, giờ hơn một giờ rồi, qua mất đêm Giáng sinh rồi.”

Bạch Thủy Ương cởi quần dài của anh ra, lau hai chân và bàn chân cho anh, lúc đem khăn và nước trở lại phòng tắm, cô mới tạm thở phào.

Thủy Ương nằm trên giường, dùng ngón tay sờ lên cái mũi đẹp của Thẩm Tương Tường, vuốt ve chóp mũi kiên định của anh, con của anh sau này chắc chắn sẽ vô cùng đẹp trai.

Chỉ là tưởng tượng, Bạch Thủy Ương cũng cười ra tiếng, cô cúi người nói vào tai anh “Giáng sinh vui vẻ”

Lại đứng dậy in một nụ hôn xuống môi anh.

Đôi môi anh hơi lạnh, đôi môi cô lại nóng hừng hực.

Cô vừa định ngẩng lên thì đã bị một bàn tay giữ chặt gáy, nụ hôn vốn chỉ chạm nhẹ lập tức biến thành sâu sắc thân mật.

Anh thô lỗ xâm nhập vào miệng cô, đầu lưỡi cuộn cuộn của hai người quấn quýt, trong cổ họng Thẩm Tương Tường mùi rượu nồng nặc, Bạch Thủy Ương cau mày nhưng không từ chối.

Sự tức giận trong lòng bị Thẩm Tương Tường đổ lên nụ hôn này, hết ngậm lại gặm cắn đôi môi cô, chỉ sợ nếu buông ra cô sẽ biến mất.

“Tương Tường, đau...” Bạch Thủy Ương bị đau muốn lùi ra, nhưng bị bàn tay giữ chặt gáy không làm gì được.

Anh lật người đè cô trên giường, thô bạo xé rách quần áo cô, đôi mắt bị dục vọng đốt cháy chăm chú nhìn khuôn ngực đầy đặn của cô.

“Chỗ này là của anh đấy!” Anh cúi đầu gặm cắn đỉnh hồng trên đôi tuyết trắng, một động tác cởi cả quần lót lẫn quần dài, hai chân cường tráng chen vào giữa chân Bạch Thủy Ương, nâng hai chân cô lên.

“Đừng...” Bạch Thủy Ương cảm thấy từ bắp đùi dội lên cảm giác nóng ran, cô khó nhịn lắc đầu.

Ngón tay thon dài của anh chặn nguồn dịch của cô, chỉ để rút ra một chút ướt át.

Thẩm Tương Tường ngẩng đầu cắn môi dưới Bạch Thủy Ương châm biếm: “Em thật ướt át, đúng là một thân thể dâm dăng”

“Không phải...” Cô không phải là thân thể dâm dăng gì.

“Còn không thừa nhận? Xem chỗ này của em đi, anh chỉ cần vài cái đã cứng rắn thế này rồi.” Thẩm Tương Tường một tay đưa bốn đầu vú đã bị anh xoa nắn cứng đờ lên, một tay cởi nốt quần áo của cô ra.

“Muốn không?” Dục vọng của anh bình đến dưới thành, trực ở lối vào vườn hoa bí mật của cô.”

“ừm...” Ngón tay anh nhét vào miệng khiến cô không nói nên lời.

“Anh biết là em muốn mà.” Thẩm Tương Tường không làm việc dư thừa nữa, thực dục vọng to lớn vào hoa huyết.

Đau quá... Bạch Thủy Ương căng cứng cơ thể.

Thẩm Tương Tường bị rượu làm mê loạn thần trí không để ý được nhiều, bàn tay nắm lấy hông cô bắt đầu chạy nước rút.

Một đêm điên loạn giờ mới bắt đầu. Tầng sáng nay vô cùng yên tĩnh.

Bạch Thủy Ương mở mắt ra nhìn thấy Thẩm Tương Tường bên cạnh cũng đã tỉnh, đôi mắt anh vô hồn nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

Cô cự mình một chút, đau đớn từ hai chân tràn qua, đêm qua, Thẩm Tương Tường kích động như một dã thú hung mãnh, như hận không thể nghiền nát cơ thể cô, không còn chút dịu dàng nào của ngày thường, một Thẩm Tương Tường như vậy khiến cô thấy xa lạ, cô không thích.

“Tương Tường, sau này anh đừng uống rượu nữa được không?” Bạch Thủy Ương nhìn anh năn nỉ, máy thảng chung sông, chỉ cần cô mở miệng, Thẩm Tương Tường đều đáp ứng.

Mặt anh nhẵn lại, khe rãnh giữa lông mày thêm sâu, nhưng vẫn im lặng, đôi mắt sâu thẳm khiến người ta không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Bạch Thủy Ương không hiểu, lúc cô đưa tay vuốt lên chỗ nếp nhăn thì Thẩm Tương Tường hất đầu, lạnh lùng từ chối hành động lấy lòng của cô.

Tay của cô rơi vào khoảng không, vì sự lạnh lùng của anh, tim Bạch Thủy Ương như bị bóp nghẹt.

Rốt cuộc là vì sao? Điều gì biến Thẩm Tương Tường thành bộ dạng này? Đêm qua thô bạo, hôm nay lạnh lùng, cô đã làm sai điều gì? Hay công ty xảy ra chuyện gì?

Mặt cô cũng buồn rười rượi, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Thẩm Tương Tường đứng dậy, nhanh chóng thay bộ ple mới, vừa thắt cà vạt vừa đi ra ngoài, quảng lại mấy từ “Anh đi làm”

Ánh mắt lạnh lùng của anh khiến Bạch Thủy Ương rét run, như thể cô buông lỏng tay Thẩm Tương Tường sẽ biến mất.

Cô vội bò xuống giường, mặc vội quần áo đuổi theo, đôi mắt có phần bối rối chăm chú nhìn theo Thẩm Tương Tường.

“Anh chờ em chút, em làm bữa sáng ngay đây.” Bạch Thủy Ương loay hoay trong phòng bếp, không biết phải làm gì trước.

“Không cần, anh ăn ở ngoài.”

Không đợi Bạch Thủy Ương, Thẩm Tương Tường đã xách cặp tài liệu ra cửa, đang thay giày, bàn tay cầm chảo cu Bạch Thủy Ương cứng đờ, cô lau tay vào tạp dề, cầm áo khoác ra đưa cho anh.

“Gần đây trời lạnh, anh mặc thêm đi.” Bạch Thủy Ương cố gắng điều chỉnh tâm trạng, không nhìn đến sự lạnh lùng của Thẩm Tương Tường, cô nỗ lực nhón chân khoác áo lên người anh, “Bữa tối anh muốn ăn gì?”

Bạch Thủy Ương ngẩng lên nhìn chồng, giấu đôi bàn tay luống cuống đang xoắn lấy nhau sau lưng, chỉ như vậy cô mới có thể cố tỏ ra bình tĩnh không để mình chảy nước mắt.

Thẩm Tương Tường cứng người, đôi chân muốn nhanh chóng rời đi lại ngừng lại như mọc rễ, bởi vì anh thấy Bạch Thủy Ương cười như sắp khóc.

Anh nhìn cô chăm chăm, trên thương trường anh đã gặp vô số người muôn hình muôn vẻ, bất luận họ có lòng dạ gì, anh đều có thể nhìn rõ, chỉ riêng người phụ nữ trước mắt này anh không thể nhìn thấu.

Cô vì mất trí nhớ mới từ một cô gái kiêu kỳ quen thói được chiều chuộng trở thành một người vợ hiền dịu, chỉ vì mất trí nhớ mà quên đi người yêu cũ, trao cho anh tất cả tình cảm.

Khi anh đắm chìm với tình cảm này, ông trời lại như cười vào mặt anh.

Cô rõ ràng gặp lại người tình cũ, anh không tin Lưu Thanh Tuyền không nói chuyện lại quan hệ giữa họ cho cô biết, nếu đã biết, cô...

Bạch Thủy Ương, rõ ràng cái gì em cũng biết, sao vẫn ở trước mặt anh diễn vai người vợ tốt như thế. Cô có biết rằng như thế càng làm anh thêm đau lòng không?

Mối tương tư của Bạch Thủy Ương cuối cùng cũng không thuộc về anh.

Thẩm Tương Tường cứng rắn buộc mình xoay người, xách cặp tài liệu đi ra lại bị một đôi tay lạnh lẽo nhỏ bé bắt lại.

Cô bị ánh mắt anh dọa cho sợ.

Tay cô càng lạnh hơn, như thể muốn tố cáo tất cả đều vì anh.

“Tương Tường, có phải em đã làm sai điều gì không? Em xin lỗi, anh đừng giận em được không?” Bạch Thủy Ương bất lực cắn môi dưới, đôi mắt to ngấn nước chăm chăm nhìn Thẩm Tương Tường, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống.

Đôi mắt đen như mực của Thẩm Tương Tường tránh ánh mắt của Bạch Thủy Ương, nhìn chăm chăm đôi môi bị cắn sắp bật máu.

Cô gái này thật sự thích mình, thậm chí vứt bỏ tự ái cúi đầu nhận lỗi trước anh, trong lòng Thẩm Tương Tường không thể nghĩ ra cái gì, tay anh bị cô nắm chặt, cô không muốn buông tay, anh cũng không phải không như vậy.

Vậy cứ đánh cuộc một lần đi, biết đâu anh lại có cơ hội thắng.

Anh cúi đầu đôi môi nóng rực cắn nuốt đôi môi đỏ tươi của cô, đầu lưỡi bá đạo xuyên thủng phòng tuyến, thăm dò vào nguồn suối ướt át.

Bạch Thủy Ương nhắm mắt lại, hàng lông mi ướt thật dài tạo thành hàng bóng nho nhỏ, cô đáp lại nhiệt tình của anh, mặc cho anh dây dưa đầu lưỡi mềm mại.

Cặp tài liệu rơi xuống đất, không ai buồn để ý, bàn tay dài rộng của anh vung làn váy của cô lên, vuốt ve thân thể không còn mảnh vải bên trong.

Nụ hôn của anh vừa bá đạo lại thâm tình.

Bởi vì kích tình đêm trước, cơ thể cô vẫn ở trạng thái nhạy cảm, chỉ vài cái vuốt ve nhẹ nhàng đã khiến cô hỗn hển, hai chân như nhũn ra, nếu không phải anh ôm lấy eo thì cô đỡ sớm ngã xuống đất.

Không gian tràn ngập hơi thở ý loạn tình mê, biết cô ở trong ngực mình lạnh run lên một cái, Thẩm Tương Tường mới chậm rãi buông ra.

Hai người vẫn dính chặt vào nhau, có thể nghe được hơi thở của người kia.

Thẩm Tương Tường một tay bế cô lên đi về phía phòng ngủ của họ.

“A” trọng tâm bị thay đổi đột ngột, Bạch Thủy Ương vội vàng ôm chặt cổ anh, cảm nhận lồng ngực và vòng tay rắn chắc, không biết vào ngày kết hôn có phải anh cũng đã ôm cô như thế, thứ ảo tưởng mắc có đó khiến hai gò má cô ửng hồng.

Trong phòng tắm rào rào tiếng nước chảy, hơi nước bốc lên mù mịt, Thẩm Tương Tường ngâm Bạch Thủy Ương trong nước ấm, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đừng đi bệnh viện nữa, nếu em muốn làm việc, anh có thể sắp xếp ở công ty cho em.” Ánh mắt nóng rực của anh liếc qua da thịt trắng nõn dưới nước của Bạch Thủy Ương, cổ họng căng thẳng.

“Tại sao? Rõ...” Rõ ràng anh đã đồng ý với cô.

Câu hỏi của Bạch Thủy Ương bị đôi môi mỏng của Thẩm Tương Tường nuốt gọn, dưới làn nước anh nhẹ nhàng gặm cắn môi cô, mút mát sự ướt át, hận không thể nuốt chửng cô vào bụng.

“Đồng ý với anh...” Anh thì thầm ra lệnh.

“Vâng” ý thức cô không rõ ràng, đáp lại dưới môi anh.

Lấy được câu trả lời của Bạch Thủy Ương, anh hết lần này đến lần khác chạm lên môi cô, ý loạn tình mê.

Đến khi Bạch Thủy Ương kịp hồi hồn, Thẩm Tương Tường đã rời khỏi đây từ lúc nào.

Dòng nước lạnh dội qua, nhiệt độ giảm đột ngột.

Bạch Thủy Ương ngồi trên ghế ở ban công nhìn cảnh sát qua cửa sổ “Haizzz...” Lại một tiếng thở dài bật ra từ môi cô.

Trong phòng, ấm nước sôi sùng sục trà ra, mùi thức ăn thơm lừng nhưng không hấp dẫn được người nào đó.

Ngày thứ sáu, sau khi Thẩm Tương Tường đi hôm đó, buổi trưa anh gọi điện cho Bạch Thủy Ương nói chỉ nhánh ở nước ngoài gặp vấn đề, anh phải bay sang giải quyết, hôm nay đã là ngày thứ sáu.

Trong sáu ngày qua, cô không hề nhận được một cuộc điện thoại nào của Thẩm Tương Tường, chẳng lẽ anh vẫn vì chuyện ngày đó mà không vui?

Ngày đó rõ ràng cô giữ lời hứa trở về nhà trước mười hai giờ, sao anh lại tức giận như vậy?

Bạch Thủy Ương nghĩ vỡ cả đầu cũng không nghĩ ra tại sao.

Mấy ngày nay sợ bỏ qua điện thoại của Thẩm Tương Tường, Bạch Thủy Ương không dám ra khỏi nhà quá lâu, thỉnh thoảng lại giả di động ra xem, thậm chí hoài nghi điện thoại của mình có phải hỏng rồi không.

Cô cười tự giễu, hóa ra tương tư là như thế này.

Anh không thích cô đi bệnh viện làm tình nguyện viên, cô tạm thời thỏa hiệp, xin nghỉ, nhưng cô không bỏ được Giang Phán Xuân, cũng may cô có quan hệ khá tốt với y tá bệnh viện, họ thường xuyên nói với cô tình hình Giang Phán Xuân.

Đứa bé này giống như có cùng dòng máu với cô vậy.

Bạch Thủy Ương vừa bước ra khỏi phòng tắm thì nghe thấy tiếng điện thoại kêu không ngừng, hưng phấn xông lên nghe.

“Alo, Tương Tường à?” Cô kích động dùng cả hai tay nắm chặt điện thoại di động.

“Thẩm phu nhân phải không? Là tình nguyện viên Thẩm phu nhân phải không?” Đầu bên kia là giọng nói quen thuộc của cô y tá.

“Là tôi” Lòng Bạch Thủy Ương trầm xuống “Có phải Giang Phán Xuân xảy ra chuyện gì không?”

“Bệnh tình Giang Phán Xuân đột nhiên chuyển biến xấu, đã được sắp xếp đưa vào phòng phẫu thuật rồi, cô nên đến thăm cậu bé chứ?” Tiếng cô y tá lẫn với âm thanh những dụng cụ y tế lách cách.

Bạch Thủy Ương lập tức gạt đầu “Tôi tới ngay”

Cô vội vội vàng vàng thay quần áo, cầm túi xách chạy ra ngoài.

Khi Bạch Thủy Ương đến bệnh viện, Giang Phán Xuân đã được đưa vào phòng phẫu thuật, mặc dù cuộc phẫu thuật lần trước rất thành công, nhưng bản thân cơ thể Giang Phán Xuân không tốt, không thể chịu đựng được tình hình bệnh tình cứ lên xuống thất thường như vậy.

“Thẩm phu nhân, sáng sớm nay Phán Xuân đột nhiên xuống giường chạy đi khắp nơi, như đang tìm kiếm ai, chúng tôi cũng không bắt kịp, cậu bé la lối suốt nên đến tối tình trạng trở nên xấu.” Cô y tá liếc sắc mặt trắng bệch của Thủy Ương, đỡ cô ngồi xuống ghế trước phòng mổ.

“Tình trạng cơ thể của Phán Xuân cô cũng rõ, cơ thể cậu bé không chịu nổi cuộc phẫu thuật thứ hai, cho nên bác sĩ vẫn hoãn trị liệu đối phó, nhưng những thứ này đều không trị được tận gốc, việc duy nhất có thể làm là kéo dài tính mạng của nó.” Cô y tá chuyển xong lời thầy thuốc lập tức quay lại nơi làm việc.

Mặc dù không rõ vì sao Bạch Thủy Ương quan tâm đến một Giang Phán Xuân xa lạ như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt đau khổ của Bạch Thủy Ương, cô y tá đã chứng kiến bao cảnh sinh tử cũng không khỏi cầu nguyện trong lòng cho Giang Phán Xuân.

Cuộc phẫu thuật kéo dài bảy, tám tiếng, Bạch Thủy Ương cũng ở ngoài cửa chờ gần ấy thời gian.

Sau khi phẫu thuật, Giang Phấn Xuân lại lập tức được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt dành cho bệnh hiểm nghèo, Bạch Thủy Ương chỉ có thể nhìn cơ thể cắm đầy dây dợ qua lớp thủy tinh dày.

Ngày hôm sau cô y tá kia tới làm vẫn thấy Bạch Thủy Ương với khuôn mặt tiêu tụy ngồi ở hành lang bệnh viện.

“Thăm phu nhân, Phấn Xuân ở bệnh viện không việc gì đâu, cô cứ về nhà nghỉ ngơi chút.” Cô y tá không đành lòng khuyen nhủ.

Về mặt Bạch Thủy Ương có phần hoảng hốt khẽ gật đầu, ngày hôm qua lúc đi vội vàng ngay cả điện thoại cũng quên mang, thật sự cô phải về qua nhà một chút.

“Cảm ơn cô.”

9. Chương 9

Lưu Thanh Tuyền không biết chỗ ở của Bạch Thủy Ương đành phải đứng ở cổng bệnh viện ôm cây đợi thỏ, lần trước hần nhận tiền của Bạch Tín Hùng, đồng ý giả chết để Bạch Thủy Ương từ bỏ, nhưng tấm chi phiếu kia sao đủ cho hần xài, qua lại sòng bạc vài lần là hết bay.

Không ngờ đứa ngốc Bạch Thủy Ương kia lại vì hần mà lái xe tự tử, còn quên sạch chuyện trước đó, đây chính là cơ hội tốt, Bạch Thủy Ương chính là túi tiền của hần.

Hần có thể làm cho Bạch Thủy Ương thích hần một lần, cũng có thể làm lại lần thứ hai.

Rời khỏi bệnh viện không xa, Bạch Thủy Ương lại gặp phải người mình không muốn gặp.

“Thủy Ương, cuối cùng đã gặp được em, sắc mặt em tệ quá, em mệt sao?” Lưu Thanh Tuyền thân mật vuốt ve trán Bạch Thủy Ương.

Bạch Thủy Ương đầu óc đang choáng váng, không kịp né tránh, mặc dù khuôn mặt Lưu Thanh Tuyền thanh tú sáng sủa, có vẻ thư sinh, nhưng sự đụng chạm của hần lại khiến Bạch Thủy Ương cảm thấy ghê tởm.

“Đừng đụng vào tôi.” Bạch Thủy Ương né tránh Lưu Thanh Tuyền định đỡ tay cô, “Lưu tiên sinh, tôi thật sự không nhớ ra cũng không biết anh.”

Lưu Thanh Tuyền còn định nói thêm với Bạch Thủy Ương, nhưng cô đã nhanh chóng nhảy lên taxi.

“Bác lái xe, làm ơn đi nhanh một chút.” Bạch Thủy Ương vừa lên xe yêu cầu lái xe chạy đi, mặc cho Lưu Thanh Tuyền bên ngoài gào thét tên cô, cô cũng không muốn dây dưa với anh ta.

Nhìn Bạch Thủy Ương ngồi lên taxi nghênh ngang bỏ đi, Lưu Thanh Tuyền hận đến nghiến răng nghiến lợi, hần nảy sinh âm mưu nhảy lên một chiếc xe taxi khác.

Bạch Thủy Ương vừa về đến nhà, ở ngay cửa đã thấy đôi giày da nam đã lâu không nhìn thấy.

“Tương Tường, anh về rồi.” Quả nhiên cô vừa ngẩng đầu đã thấy người đàn ông cô nhung nhớ đứng trước mặt.

Bạch Thủy Ương kích động nhào vào ngực người này, cô có bao nhiêu điều muốn nói với anh, cô muốn nói cho anh biết, mấy ngày nay cô nhớ anh biết nhường nào, cô muốn nói với anh chuyện của Giang Phấn Xuân, cô thực sự coi cậu bé như em ruột mình, cô rất sợ Phấn Xuân cứ thế mà đi.

Thắm Tương Tường bị cô ôm nhưng lại tỏ ra lạnh lùng, không đáp lại sự nhiệt tình ấy.

Bạch Thủy Ương phát hiện có gì bất thường, ngẩng đầu nhìn Thắm Tương Tường, chỉ thấy anh lạnh lùng nhìn phía sau cô, theo tầm mắt anh nhìn ra đằng sau, Lưu Thanh TUYÊN sao hần lại xuất hiện ở đây? Hần đi theo cô.

Anh lạnh lùng kéo đôi tay Bạch Thủy Ương đang ôm mình, quay người vào trong phòng, không muốn nhìn thêm nữa.

Tối hôm qua Thẩm Tương Tường trở về, không thông báo trước muốn cho Bạch Thủy Ương một kinh hỉ (vui mừng kinh ngạc), nhưng quả nhiên tất cả vui mừng đều kinh sợ.

Sau khi về nhà không thấy Bạch Thủy Ương, anh gọi điện thoại thì phát hiện di động rơi trong phòng, anh ngồi trên sofa đợi cô, càng về khuya anh càng thấp thỏm, đợi cả đêm kết cục không ngờ như thế này.

“Thủy Ương...” Bạch Thủy Ương muốn ôm lấy Thẩm Tương Tường lại bị Lưu Thanh Tuyền giữ tay lại.

“Lưu tiên sinh, tôi thật sự không biết anh... anh đừng quẩn lấy tôi nữa.” Bạch Thủy Ương biết là Thẩm Tương Tường hiểu lầm, cô phải nhanh chóng giải thích rõ, vất vả lắm cô mới thoát khỏi Lưu Thanh Tuyền, đóng cửa lại đẩy hấn ra khỏi cửa.

“Tương Tường, không phải như vậy, nghe em giải thích, em căn bản không biết cái tên Lưu tiên sinh đó, tại hấn cứ dây dưa tìm em, trong bệnh viện có một em nhỏ bị bệnh nguy kịch, em vội vã đến xem nó thế nào, cả đêm đợi ở viện, sáng sớm nay vừa ra khỏi viện thì đụng phải tên Lưu tiên sinh đó, em không biết vì sao hấn ta lại theo em về đây, em thật sự không biết mà.” Bạch Thủy Ương hoảng hồn, chỉ biết không ngừng nói, hi vọng Thẩm Tương Tường có thể tin tưởng cô.

Nhưng ánh mắt trách cứ của Thẩm Tương Tường như đẩy cô xuống mười tám tầng địa ngục.

“Bạch Thủy Ương cô không cần lừa mình dối người nữa, cô định gạt tôi hay muốn tự gạt bản thân mình? Trong lòng cô vẫn luôn chỉ có tên Lưu Thanh Tuyền đó, tôi cũng chỉ là công cụ để cô lợi dụng mà thôi.” Thẩm Tương Tường khổ sở cau mày, không ngờ anh lại ngu xuẩn như vậy bị cô lừa lần thứ hai.

“Tương Tường... Anh nói gì em không hiểu, cái gì là lợi dụng, không lợi dụng, em không hề muốn lợi dụng anh.” Bạch Thủy Ương không hiểu ý của Thẩm Tương Tường là gì.

“Ban đầu cô đồng ý kết hôn với tôi vì cô và Lưu Thanh Tuyền gây gổ chia tay, cô muốn trả thù người đàn ông kia mới kết hôn với tôi, đêm tân hôn người đàn ông kia lại quay lại cầu xin, muốn cô trở về bên hấn, cô không thèm nhìn tôi – người vừa trở thành chồng cô lấy một cái, đã lao vào lòng tình nhân, Bạch Thủy Ương, cô nói xem đây không phải là lợi dụng thì là cái gì?” Thẩm Tương Tường đang cười, cười sự mỉa mai ngu ngốc của bản thân, cười mình đã cho rằng Bạch Thủy Ương thay đổi, người dù thế nào, tim cũng sẽ không thay đổi.

“Bạch Thủy Ương, người cô yêu, người cô thích vẫn luôn là cái tên Lưu Thanh Tuyền đó, tại sao còn muốn trêu đùa tôi?”

“Không phải vậy, ngồi em yêu không phải hấn, em không biết hấn là ai sao thích hấn được? Tương Tường, người em yêu là anh chứ không phải hấn.” Bạch Thủy Ương thật sự sợ Thẩm Tương Tường như vậy, muốn túm lấy tay áo anh nhưng lại sợ bị anh hất ra lần nữa.

“Không biết? Bạch Thủy Ương, không có trí nhớ, tại sao cô nói cô không thích Lưu Thanh Tuyền, tại sao nói yêu tôi? Bây giờ cô thích, nếu sau này cô nhớ lại mọi chuyện, phát hiện mình vẫn thích tên Lưu Thanh Tuyền đó, vậy cô định xử lý thế nào với tôi? Biến tôi thành cục đá mà ly hôn sao?”

“Trước kia, chuyện trước kia thật quan trọng thế sao?”

Thẩm Tương Tường dẫn Bạch Thủy Ương tới cánh cửa phòng vẫn luôn khóa kín trước đây.

“Thủy Ương, cô biết trong này là cái gì không?” Thẩm Tương Tường lấy chìa khóa, nhẹ nhàng xoay nắm cửa.

“Không, em không muốn biết, em không muốn biết.” Cô túm lấy tay anh không muốn mở cánh cửa kia ra.

Tiếng khóa cửa rất rõ ràng, cửa mở ra rồi, trong phòng treo chính tề toàn là tranh, tranh lôa của Bạch Thủy Ương.

Chẳng lẽ đây đều là những bức tranh trước đây Lưu Thanh Tuyền vẽ Bạch Thủy Ương? Bạch Thủy Ương sợ ngây người.

“Cô nhìn rõ những bức tranh này đi, đây đều là người đàn ông có tình cảm chân thành đó vẽ cho cô, nếu không phải yêu sâu đậm thì một Bạch đại tiểu thư kiêu ngạo sao có thể cho người khác vẽ nhiều tranh lứa đôi của cô ta như thế?” Thẩm Tương Tường đi ra khỏi căn phòng khiến anh không thể thở nổi đó.

“Bạch Thủy Ương cô quá tàn nhẫn, cô muốn thích ai thì thích, nhưng không hề để ý chút nào đến sự đau đớn của người khác, cô yêu như vậy tôi không chịu nổi, không cần chờ cô đá văng... tôi tự mình đi, Bạch Thủy Ương, chúng ta ly hôn đi, tôi thua rồi, thua thảm hại, lại yêu cô đến hai lần, tôi buông tay, tùy cô đi.”

Thẩm Tương Tường lặng lẽ rời đi, lần này Bạch Thủy Ương không phản ứng gì, cô thật sự bị sự thật trước mắt tác động mạnh.

Đúng như Thẩm Tương Tường nói, một người không có kỷ ức như cô không có tư cách nói yêu anh.

Căn phòng trống trải, nước mắt Bạch Thủy Ương rơi như mưa.

Cô thật sự không nhớ nổi chuyện lúc trước, nhưng cô biết mình thật sự rất thích rất thích người đàn ông tên là Thẩm Tương Tường.

Thẩm Tương Tường bỏ đi, Lưu Thanh Tuyền vẫn chưa đi.

Lợi dụng Thẩm Tương Tường không khóa cửa, hắn đi vào nhà, nghe được tiếng khóc của Bạch Thủy Ương.

“Thủy Ương...” Ngón tay hắn vừa chạm vào vai Bạch Thủy Ương, Bạch Thủy Ương né tránh như bị điện giật.

Lưu Thanh Tuyền cau mày vẫn nhẫn nại khuyên nhủ: “Thủy Ương, mặt đất lạnh lắm, chúng ta đứng lên nói chuyện.”

“Anh tránh ra, đừng động vào tôi.” Bạch Thủy Ương lùi về phía sau, không muốn ở quá gần với Lưu Thanh Tuyền, nếu không có người đàn ông này, cô và Thẩm Tương Tường cũng không biến thành như vậy.”

“Thủy Ương, em cũng thấy những bức tranh này rồi, đây đều là lúc trước anh vẽ em đấy, đều là minh chứng cho tình yêu trước đây của chúng ta.” Lưu Thanh Tuyền kích động, không để ý sự giãy giụa của Bạch Thủy Ương, ôm cô vào lòng.

“Anh nói dối (bản convert dùng từ chém gió, nhưng mình thấy hài quá không sài nổi), tôi không yêu anh, tôi không thèm yêu anh, người tôi yêu là Tương Tường, không phải anh.” Hai tay Bạch Thủy Ương không ngừng giãy giụa, muốn thoát ra khỏi sự trói buộc của hắn mà không được, cô hung hăng quăng cho Lưu Thanh Tuyền một cái bạt tai.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra, tôi phải giải thích với Tương Tường, tôi không hề yêu anh.”

Khuông mặt thanh tú của Lưu Thanh Tuyền bắt đầu nhăn nhó, “Tương Tường, Tương Tường, gọi thân mật quá nhỉ, cô cho rằng người đàn ông đó sẽ thích loại giẻ rách như cô sao? Cô trước đây là người phụ nữ của Lưu Thanh Tuyền tôi, bây giờ cũng thế mà thôi.”

Lưu Thanh Tuyền bị kích động đột nhiên nổi điên, đẩy Bạch Thủy Ương xuống đất, bắt đầu điên cuồng xé rách quần áo cô.

“Không, đừng, anh rút ra!” Bạch Thủy Ương bị dọa không ngừng gào thét.

“Bạch Thủy Ương, cô chẳng qua chỉ là cái giày rách tôi đã xỏ qua, cô có tư cách gì mà yêu hắn? Hơn nữa cô chính là hung thủ giết người, chắc cô không biết lúc mình bị tai nạn đã đụng chết người, Thẩm Tương Tường tên đàn ông kia đã xử lý giúp cô?” Lưu Thanh Tuyền điên cuồng cười to.

Bạch Thủy Ương nhân cơ hội vớ được bình hoa đập mạnh vào đầu Lưu Thanh Tuyền, máu đỏ tươi tuôn ra từ trán Lưu Thanh Tuyền, hắn không tin nổi trợn mắt, không thể tin người phụ nữ vì mình đi tự tử lại dám làm như vậy.

Bịch! Lưu Thanh Tuyền ngã lăn ra đất.

Bạch Thủy Ương vừa run run vừa bò đến phòng khách tìm được điện thoại di động của mình.

“Cha... cha...” Tay cô luồn cuống, cầm điện thoại mà không biết phải nói sao.

“Thủy Ương, con đừng vội, con đang ở nhà phải không? Ba lập tức tới, con đừng lo lắng, đừng sợ, ba tới ngay đây.” Bạch Tín Hùng nghe được giọng nói hoảng hốt của con gái lập tức ý thức được cô đã xảy ra chuyện.

Nghe được giọng Bạch Tín Hùng, Bạch Thủy Ương dần dần bình tĩnh lại, mới vừa cúp điện thoại, di động lại đổ chuông, là y tá ở bệnh viện.

“Thẩm phu nhân, cô mau đến đây, Phán Xuân không xong rồi, cô nên tới nhìn cậu bé lần cuối.” Nóc nhà thung còn gặp mưa suốt đêm.

Chuyện tốt không có thành đôi, chuyện xấu liên tiếp không ngừng.

Bạch Thủy Ương không để ý đến sự sợ hãi của bản thân lập tức chạy tới bệnh viện, cô vọt tới phòng bệnh của Giang Phán Xuân, nắm bàn tay nhỏ bé của cậu không rời.

“Phán Xuân, Phán Xuân sao rồi? Phán Xuân, chị tới rồi.” Bạch Thủy Ương liên tục vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Phán Xuân. “Phán Xuân, không có việc gì đâu, Phán Xuân em phải kiên cường, phải sống, nhất định phải sống.”

Bác sĩ ở một bên muốn ngăn lại sự xúc động của Bạch Thủy Ương, nhưng bị y tá cản, “Kệ cô ấy đi, để cô ấy xả ra những bi thương cũng tốt.”

Trong phòng bệnh chỉ còn lại tiếng khóc của Bạch Thủy Ương và tiếng máy móc kêu tí tách.

Giang Phán Xuân như từ cơn mơ tỉnh dậy, trong tiếng gọi không ngừng của Bạch Thủy Ương, đôi lông mi run run từ từ mở ra, đôi môi dưới ống thở run rẩy, phát ra âm thanh yếu đuối.

“Chị...”

Tưởng tượng sao... Bạch Thủy Ương còn chưa kịp trả lời, máy móc bên cạnh đã phát ra âm thanh sắc bén.

Giang Phán Xuân gọi cô là chị, vô số mảnh ghép hình ảnh chạy qua đầu Bạch Thủy Ương, Giang Phán Xuân ngã xuống đất khóc oe oe, Giang Phán Xuân đói đòi ăn, Giang Phán Xuân bị bỏ tập nói, Giang Phán Xuân lảo lảo bước đến gần cô, Giang Phán Xuân bị bệnh nằm trên giường, quanh người cắm đầy dây dợ... Trong trí nhớ của cô tràn đầy hình ảnh Giang Phán Xuân, nhưng không có bất cứ chuyện gì liên quan đến nhà họ Bạch.

Bởi vì cô căn bản không phải Bạch Thủy Ương, mà là Giang Noãn Đông. Bạch Thủy Ương bị kéo ra, bác sĩ lập tức cấp cứu kích tim cho Giang Phán Xuân.

Giang Phán Xuân tử vong lúc 9 giờ 45', sinh mệnh nhỏ bé của cậu thiếu niên đã kết thúc tại đây.

Tám năm trước, ở một khu chung cư cao cấp của Đài Bắc, sắp hoàng hôn, ánh mặt trời đỏ rực nửa trời phía tây, những tia sáng cuối cùng chói lóa, đẹp hút mắt.

Những tia nắng chiếu lên khu biệt thự nhưng ai bị hấp dẫn để thưởng thức cảnh đẹp.

“Chị ơi, bọn họ đang làm gì thế?” Giang Phán Xuân nắm tay chị đứng ở cửa phòng mình, không hiểu sao lại có nhiều người lạ ra vào nhà mình thế.

“Bọn họ chuyển nhà.” Giang Noãn Đông nắm tay em trai, vành mắt ửng hồng đang nhìn căn nhà mình ở mười sáu năm, bây giờ nó không còn là nhà cô nữa.

“Chuyển nhà, chuyển nhà là gì?” Năm đó Giang Phán Xuân đã tám tuổi rồi, nhưng trí não chỉ ngang với đứa bé bốn năm tuổi, cậu bé mở to đôi mắt đen láy nhìn người chị thân yêu nhất của mình.

“Chuyển nhà chính là chúng ta không thể ở đây nữa, phải đi chỗ khác thôi.” Giang Noãn Đông ngồi xổm xuống nhìn thẳng Giang Phán Xuân, vuốt ve khuôn mặt non nớt của cậu bé.

Năm đó cô cũng mới mười sáu tuổi.

“Ba mẹ đâu rồi? Có phải họ cũng chuyển nhà như chúng mình không?” Giang Phán Xuân hét nhìn đồng lại nhìn tây, nhìn hết những người đang đi tới đi lui trong nhà mà không thấy cha mẹ đâu.

Lời nói vô tâm của Giang Phán Xuân lại lần nữa làm đỏ khốe mắt Giang Noãn Đông, người em trai số khổ này của cô vừa sinh ra đã bị tim bẩm sinh, suốt từ nhỏ hơn nửa thời gian ở trong bệnh viện, khi sáu tuổi lại bị lây bệnh viêm màng não, ảnh hưởng sự phát triển của trí não, nhưng cha mẹ cô cho tới giờ chưa từng ghét bỏ nó, luôn coi như bảo bối, tìm thầy thuốc khắp nơi chữa bệnh cho Giang Phán Xuân.

Giang Noãn Đông kéo thân thể nhỏ bé vào ngực mình, “Không phải, ba mẹ đến chỗ khác, chúng ta ở với nhau.”

“Tại sao? Tại sao ba mẹ không ở với chúng ta?” Giang Phán Xuân ngả đầu lên vai cô hỏi một cách nghi ngờ.

“Bởi vì... Bọn họ muốn đến một nơi tốt hơn, nơi đó không thể cho trẻ con ở được.” Hai tuần trước, một vụ tai nạn đã vô tình cướp đi sinh mạng vợ chồng họ Giang, chỉ để lại hai đứa con một trai một gái Giang Noãn Đông và Giang Phán Xuân.

“Còn chị? Chị sẽ ở cùng Phán Xuân chứ?” Giang Phán Xuân lo lắng nắm áo cô, vì kích động mà hơi thở dồn dập.

Vợ chồng họ Giang trong lúc lặn lội kiếm tiền chữa bệnh cho con trai, Giang Noãn Đông luôn luôn là người chăm sóc bên cạnh Giang Phán Xuân, cô chị gái bé nhỏ này trong lòng Giang Phán Xuân là người thân nhất, người gần gũi nhất để cậu dựa dẫm.

“Đừng vội, thở từ từ, chị sẽ không rời khỏi Phán Xuân, chị cũng là trẻ con, trẻ con phải ở cùng nhau.” Giang Noãn Đông thuần thục vỗ lưng, an ủi tinh thần cậu bé.

Hai bóng dáng nho nhỏ dựa vào nhau ở nơi họ đã sống từ bé tới giờ, tràn đầy cảm thương ly biệt.

Những thứ xem là đáng giá trong nhà gần như đã được mang đi hết, lúc chỉ còn lại căn nhà trống, một người đàn ông trung niên chỉ huy nhóm khuân vác mang đi thứ đồ cuối cùng lướt qua hai chị em.

“Noãn Đông, chuyện ba con ở công ty tham ô công quỹ chú đã nói với con rồi, ông chủ định kiện các người, nếu không phải chú ra sức năn nỉ, các người chắc đã sớm bị vào tù.” Người đàn ông thô lỗ nhổ một bãi đờm ra đất, nhìn chăm chăm hai chị em.

“Cảm ơn chú.” Giang Noãn Đông biết khi ba còn sống đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc ở một công ty nào đấy, gia cảnh cũng không tệ lắm, vì bệnh tình của Giang Phán Xuân nên ông rất ít qua lại với họ hàng thân thích, ba mẹ vừa xảy ra chuyện, người tự xưng là chú này lập tức xuất hiện ở nhà cô, hơn nữa còn mang theo cả bà vợ và đứa con gái hung dữ, lấy quần áo của cô mặc, lấy hết đồ trang sức của mẹ cô, lại còn bắt nạt em trai cô.

Tang sự của cha mẹ vừa xong, ông chú nói với cô, cha cô tham ô công quỹ bị phát hiện, lấy hết tiền gửi ngân hàng của nhà cô cũng không đủ, còn phải bán nhà trả nợ, nếu không ba cô sẽ bị kiện ra tòa.

Giang Noãn Đông bị dọa chết khiếp, ba cô đã yên tĩnh dưới lòng đất rồi, cô không muốn ba mình sau khi chết vẫn phải đội cái nón ô danh, cô xin chú giải quyết giúp, chú cô vốn có bộ dạng không muốn đâu, nhưng vì cô khẩn cầu nên mới đồng ý đấy.

Giang Phán Xuân rất sợ cái ông chú này, đã núp sau lưng Giang Noãn Đông từ lâu, không dám nhìn về phía ông chú.

“Tên đàn ông chết tiết kia còn không mau tới giúp một tay? Tôi cảm không nổi rồi đây.” Trong phòng truyền ra giọng bà Thím kèm theo những âm thanh loảng xoảng, ông chú lập tức quay ra lái xe vào trong, sau đó là tiếng hai vợ chồng tranh cãi.

“Đồ đàn bà chết tiết, tôi đã bảo với bà cái thứ này không đáng giá, lấy làm gì.” Ông nóng nảy quát.

“Ông nói không đáng là không đáng à, anh ông có nhiều tiền như thế, cái gì bày trong nhà chắc chắn có thể bán được nhiều tiền, dù sao cũng đã thuê công ty chuyển nhà rồi, lấy được sao không lấy.” Giọng nữ chua chát chửi lại không chút yếu thế.

Sau một loạt tiếng lạch xạch, Giang Noãn Đông thấy bức tranh treo ở phòng khách nhà họ được mang ra xe tải.

Trong phòng chỉ còn lại hai bóng dáng nho nhỏ, là hai đứa con của chú Giang.

“Anh, anh xem em mặc cái này có đẹp không?” Cô em họ mới mười hai tuổi, mặc bộ váy liền mẹ Giang Noãn Đông mua cho cô lúc sinh nhật, bộ váy rất đẹp nhưng dài rộng, làn váy lê trên mặt đất kéo theo đầy bụi bặm.

Giang Noãn Đông cuống lên lập tức đến gần cô em họ “Cái này là mẹ chị...”

Giang Noãn Đông còn chưa nói hết, bị thằng em họ mười bốn tuổi huých ột cái, lão đảo ngã lăn ra đất, thằng em họ kém cô hai tuổi nhưng rất cao lớn, nói chuyện cũng thô lỗ y như bố nó.

“Cái gì mà của cô, mặc trên nó, người em gái tôi thì là của em gái tôi.” Thằng em họ sờ túi nó lấy ra một chiếc vòng cổ đá đưa cho cô em gái “Em xem cái này đẹp không? Anh mua cho em đây.”

Nói vậy, rõ ràng cái này là quà Noel của cô, Giang Noãn Đông nhìn sợi dây chuyền, dưới ánh mắt trợn trừng của thằng em họ cũng không giám giải thích gì.

“Tránh ra, đồ nhóc con” Thằng em đập cho Giang Phán Xuân đang cản đường một phát, kéo em gái đi về phía nhà xe, “Anh đã bảo em, cái xe này là xe nổi tiếng, anh lớn thế này còn chưa bao giờ ngồi trên một chiếc xe xịn như thế bao giờ, chờ anh thi bằng lái xong nhất định sẽ mang đến trường khoe.”

Giang Noãn Đông vội vàng đỡ thân thể lung lay của Giang Phán Xuân, nghe cái giọng cuồng ngạo của thằng em họ càng cắn chặt răng, nuốt mọi uất ức vào bụng.

Lúc cô em họ đi qua người, Giang Noãn Đông mới nhìn thấy sau lưng nó còn vắt theo con gấu bông đã cũ, nhìn cũng biết là chơi lâu rồi.

“Đừng lấy đi, đó là của chị” Giang Noãn Đông túm được con gấu bông không chịu buông tay.

“Oa oa...” Cô em họ đột nhiên nghe tiếng hét của cô bị dọa, dẫm lên váy ngã xuống đất.

Cách nhà họ Giang hai ngõ, một thiếu niên trẻ tuổi đang đứng trước một căn biệt thự, ưu sầu nhìn lại nhà mình.

“Tương Tương, mọi đồ vật trong nhà đều giữ nguyên, chú sẽ bảo nhân viên vệ sinh đến quét dọn thường xuyên, con không phải lo lắng.” Một người đàn ông trung niên trầm ổn đứng cạnh, cậu thanh niên nghiêm túc này vừa mất đi cha mẹ, ông không biết phải an ủi thế nào.

“Cảm ơn chú Bạch” Cậu thiếu niên đó là Thẩm Tương Tương, 18 tuổi đi thi kỳ thi quốc gia, tai nạn máy bay đã cướp đi cả cha lẫn mẹ, cũng không còn ai thân thích.

Người tên Bạch Tín Hùng này là bạn thân của cha cậu, sau khi cha cậu qua đời đã xử lý tất cả mọi việc, thậm chí cả chuyện công ty cho ba cậu.

Thì ra là công ty của cha cậu vì đầu tư sai lầm thiếu vốn, thậm chí thua lỗ cả năm trời, cha cậu cứ miễn cưỡng duy trì, khi ông qua đời, các món nợ cũng ùn ùn kéo đến.

“Không phải lo lắng, món nợ công ty cha con đã trả xong rồi, sẽ không ai bắt bán căn nhà này đâu.” Bạch Tín Hùng nhìn thấy Thẩm Tương Tương quẩn luyện căn nhà, quẩn luyện nơi ba người gia đình cậu đã cùng chung sống.

“Chú Bạch, cháu muốn đi du học.” Thẩm Tương Tương 18 tuổi, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

“Được, mọi thứ cứ để chú Bạch lo.” Bạch Tín Hùng gật đầu, ông nhìn thấy hình ảnh người bạn thân của mình qua hình dáng cậu thiếu niên này, không ngờ ông bạn cường tráng như vậy lại đột ngột ra đi, ngấm lại cũng khiến ông cảm thấy chua xót.

“Công ty chú còn có việc, chú để tài xế ở lại đây với con, con muốn ở lại thêm hoặc đi loanh quanh chút cũng được, chú về trước nhé.” Bạch Tín Hùng vỗ vỗ vai Thẩm Tương Tương, để lại cho cậu một không gian yên tĩnh, mấy ngày nay chưa từng thấy cậu nhỏ một giọt nước mắt, đứa bé này quật cường khiến người ta đau lòng.

Sau khi Bạch Tín Hùng đi, Thẩm Tương Tường nhìn đám mây phía tây đến mất hồn, cậu cứ chạy theo đám mây về phía tây, không ngờ trời chiều lại đến nhanh như vậy, mặt trời hôm nay lặn, cậu sẽ phải rời khỏi đây.

Cậu cứ chạy mãi cho đến khi nghe được tiếng khóc.

Đây là khu chung cư cao cấp, người ở đều là người có học thức và lịch sự, hầu như không xuất hiện tiếng ồn ào như vậy.

Phía xa xa cậu nhìn thấy một cô bé bị ngã dưới đất, khom người che cho thứ đồ bên dưới, hai đứa trẻ khác một nam một nữ không ngừng vừa đá vừa mắng đứa bé dưới đất, cách đó không xa một đứa bé trai ngồi trên đất không ngừng khóc.

“Chị, các người đừng đánh chị tôi.” Giang Phán Xuân giùng giàng muốn bỏ về phía Giang Noãn Đông.

“Đừng, Phán Xuân em đừng tới đây.” Giang Noãn Đông che chở cho con thú bông trong ngực, những thứ khác bọn họ có thể lấy, cái này không được, tuyệt đối không thể nhường cho bọn họ.

“Anh, nó mỗi ngày đi ngủ đều ôm con gấu bông này, chắc chắn đây là đồ chơi đắt tiền, nếu không vì sao nó chết không chịu buông ra như thế.” Thăng con trai nghe lời em gái cũng cảm thấy có lý, cúi người muốn giật con gấu bông của Giang Noãn Đông.

Giang Noãn Đông nằm dưới đất được đỡ dậy tránh được bàn tay của thăng em họ.

“Mày là ai?”

“Ranh con không lo học, chỉ lo bắt nạt người khác.” Thẩm Tương Tường kéo Giang Noãn Đông ra sau lưng che chở, đối mắt với thăng em họ cô, thăng em họ bị người thanh niên cao hơn mình một cái đầu nghiêm mặt nhìn, cảm thấy sợ hãi.

“Là nó lấy đồ của em trước.” Cô em họ thấy anh trai bị sưng lại lập tức mở miệng.

“Nói láo, đây là gấu bông của tôi, mẹ tôi mua cho tôi lúc em trai tôi ra đời, mẹ nói nếu sau này mãi chăm sóc em trai không có thời gian chơi với Noãn Đông, con gấu này sẽ chơi đùa và ngủ chung với Noãn Đông.” Giang Noãn Đông núp sau lưng Thẩm Tương Tường, nhờ vào khí thế của anh lần đầu tiên dám cãi lại người nhà ông chú.

“Mày...” Không ngờ Giang Noãn Đông phản kích, cô em họ tức giận đỏ bừng cả mặt.

Xa xa truyền đến tiếng gọi của bà thím: “Mấy đứa thôi kia, từ hôm qua đã bảo chúng mày thấy cái gì đáng giá thì lấy, bây giờ âm ỉ cái gì? Còn không mau lên xe đi.”

“Xem như mày tốt số, nếu không tao đánh chết rồi.” Thăng em họ lớn tiếng quát, vừa nói vừa kéo em gái về phía nhà xe.

Lúc cả nhà chú Giang lái chiếc xe nổi tiếng của bố Giang Noãn Đông đi qua, ông chú còn thò mặt ra khỏi cửa nói, “Ngoan ngoan đợi ở đây, người của cô nhi viện sẽ đến đón”

Chiếc xe nghênh ngang rời đi.

“Phán Xuân, Phán Xuân em không sao chứ?” Giang Noãn Đông không để ý vết thương trên người mình, sửa sang lại quần áo xộc xệch của em trai, kiểm tra thấy cậu không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chị, người xấu đi rồi, chị đừng sợ.” Mặc dù không thông minh nhưng Giang Phán Xuân cũng cảm thấy cả nhà người chú này không hề có ý tốt.

“Chị không sợ, Phán Xuân cũng đừng sợ.” Giang Noãn Đông để cho em trai nắm lấy bàn tay xước xát của mình, quay lại nói cảm ơn với Thẩm Tương Tường, “Vừa rồi cảm ơn anh”

“Không cần cảm ơn, chỉ nhắc tay một cái thôi mà.” Vừa rồi rõ ràng Thẩm Tương Tường nghe được từ Cô nhi viện, nghĩa là hai chị em nhà này cũng giống như mình chỉ còn lại trợ trợ.

Dưới sắc chiều tối dần, Thẩm Tương Tường không yên lòng đứng cùng hai đứa trẻ bên đường, cho đến khi xe của cô nhi viện đến đón họ đi.

Giang Noãn Đông len lén thả một thứ vào lòng bàn tay Thẩm Tương Tường, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt nở nụ cười nhẹ: “Em là Giang Noãn Đông, anh à cảm ơn, anh vui vẻ nhé.”

Cô bé dẫn em trai lên xe, từ từ biến mất khỏi tầm mắt Thẩm Tương Tường.

Thẩm Tương Tường mở lòng bàn tay, đó là một viên kẹo hình ngôi sao đã chảy nước.

Bốn năm trước Thẩm Tương Tường du học trở về vào làm việc trong Bạch Thị, trở thành tay trái tay phải của Bạch Tín Hùng, bắt đầu xuất hiện trên cái trang tin tức của báo chí, Giang Noãn Đông lập tức nhận ra đây chính là người thiếu niên đã giúp đỡ mình.

Một sự thâm mẩn nhen nhóm trong lòng, nhưng cô không có quyền theo đuổi hạnh phúc, cô còn cậu em trai cần chăm sóc.

Cô Nhi viện không thể nào gánh được chi phí chữa bệnh cho Giang Phán Xuân, hai năm trước bệnh tình của Giang Phán Xuân lại tái phát, tất cả gánh nặng đều đặt lên vai Giang Noãn Đông.

Hai năm trước Thẩm Tương Tường kết hôn với con gái Chủ tịch công ty Bạch Thị - Bạch Tín Hùng, Giang Noãn Đông dù đau lòng vẫn thầm chúc phúc cho anh.

Bệnh tình của Giang Phán Xuân không ngừng chuyển biến xấu, cô đã không còn rảnh để chú ý đến mộng tưởng nhỏ bé của mình nữa.

Đầu năm nay bệnh viện thông báo, nếu không làm phẫu thuật tim, em cô không sống được quá ba ngày...

Cô đã nợ bệnh viện một số tiền lớn, lấy đâu ra tiền để làm phẫu thuật nữa, nếu em trai cô phải đi, vậy thì cô cũng đi cùng em là xong.

Ôm ý định tự tử, Giang Noãn Đông bị xe của Bạch Thủy Ương đụng vào mới cảm thấy thoải mái như thế.

10. Chương 10

“Thẩm phu nhân, thẩm phu nhân cô tỉnh rồi.” Giang Noãn Đông vừa mở mắt thấy một màu trắng xóa, mùi thuốc khử trùng đậm đặc.

Bệnh viện... Cô đã nhớ lại, cuối cùng cô đã nhớ lại.

“Gương, cho tôi mượn cái gương, cho tôi mượn cái gương.” Cô vội vã nhảy xuống khỏi giường, nhìn đồng nhìn tây, tìm kiếm bất kỳ thứ gì có thể phản chiếu gương mặt mình.

Cô y tá bị cô dọa sợ, vội vàng móc từ trong ví ra một cái gương.

Trong gương là gương mặt một người đẹp hơn Giang Noãn Đông rất nhiều, vì gương mặt này cô được Thẩm Tương Tường sủng ái, vì thân thể này mà Bạch Tín Hùng yêu thương.

Cô căn bản không phải Bạch Thủy Ương, cô là Giang Noãn Đông, cô là một tên trộm vô sỉ.

Cô trộm cha mẹ, chồng, gia đình của Bạch Thủy Ương, còn trộm cả sự dịu dàng săn sóc của bọn họ nữa.

Nước mắt không khống chế nổi tuôn rơi, cô khóc như một đứa bé.

“Thẩm phu nhân, cô đừng quá đau lòng, Giang Phán Xuân mặc dù đã đi, nhưng đối với cậu bé đó không phải là một chuyện xấu, Phán Xuân ngoan như vậy, trên trời nhất định có nhiều người thích cậu bé.” Một tình nguyện viên tưởng Giang Noãn Đông vì chuyện của Giang Phán Xuân mà khóc đau lòng như vậy, vội vàng an ủi.

Giang Noãn Đông liên tục lắc đầu, vẫn khóc như diên đại, kể từ sau khi cha mẹ ra đi, vì chăm sóc em trai cô buộc bản thân phải kiên cường, chưa từng chảy một giọt nước mắt, bây giờ để cho cô khóc đi, để cho nước mắt tích tụ bao lâu nay chảy ra đi, như vậy cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Hôm sau Giang Noãn Đông rời khỏi bệnh viện.

Cô không đi tìm Thẩm Tương Tường, cũng không đi tìm cha mẹ Bạch, cô không dám ăn trộm những cái tốt dành cho Bạch Thủy Ương, cô không phải là Bạch Thủy Ương của họ, không có phúc hưởng những yêu thương này.

Cô tin là những người họ Bạch nhất định sẽ xử lý hậu sự cho Giang Phán Xuân thật tốt, cô có thể yên tâm mà đi, trở lại cuộc sống của Giang Noãn Đông trước kia.

Giang Noãn Đông thuê một gian phòng trọ nho nhỏ, tìm một việc làm ở tiệm ăn nhanh, thời gian đầu thử việc vất vả cô chịu đựng không chút oán hận, cửa hàng trưởng nói biểu hiện của cô rất tốt, tháng sau có thể thành nhân viên chính thức, tiền lương tăng gấp đôi.

Mỗi ngày sáu giờ dậy, bảy giờ phải đến mở cửa tiệm ăn nhanh, nếu như không có người thay ca, mười giờ tối mới xong việc, tuy công việc khổ cực nhưng Giang Noãn Đông vẫn hài lòng, mặc dù lúc đêm khuya yên tĩnh cô vẫn nhớ Thẩm Tương Tường và vợ chồng Bạch Tín Hùng, cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, nhưng cô đã nhớ lại rồi, sao có thể tiếp tục chiếm đoạt như vậy.

Cũng có những lúc nhớ Thẩm Tương Tường quá, Giang Noãn Đông cũng chỉ vui trong chăn, cắn răng khóc thầm, ngày hôm sau vẫn đi làm bình thường.

Cô cố gắng kiếm tiền, hi vọng có thể trả lại số tiền gia đình họ Bạch đã tiêu cho em trai, mặc dù không biết khi nào mới có thể trả hết.

Thật ra đây cũng chỉ là tạo ình mục tiêu để sống mà thôi.

Sau 10 giờ sáng, tiệm ăn nhanh sẽ bận rộn chuẩn bị cho bữa trưa.

Hôm nay trong tiệm ăn nhanh lại có một đôi vợ chồng trung niên xông vào, người đàn ông nghiêm túc, người phụ nữ quý phái khiến ọi người đều phải liếc nhìn, nếu ai thường xuyên đọc báo kinh tế không chừng nhìn thấy bọn họ còn phát hoảng.

Giang Noãn Đông đang cúi đầu đối chiếu sổ sách lúc sáng, cảm thấy có người tới lập tức ngừng đầu nỏ nụ cười chuyên nghiệp “Xin chào quý khách, xin hỏi cần gì?”

“Thủy Ương, con khỏe không?” bà Bạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhất bên dưới cái mũ lưỡi trai, viền mắt hồng lên, cảm cũng nhơn thế, đứa bé này không biết tự chăm sóc mình à.

Thủy Ương... Lâu lắm rồi không ai gọi cô bằng cái tên này.

Giang Noãn Đông ngẩn người một lúc mới phục hồi tinh thần, gật đầu với vợ chồng Bạch Tín Hùng, xin phép cửa hàng trưởng một tiếng đồng hồ, đưa hai người sang quán café bên cạnh.

“Thủy Ương, con gầy quá.” Bà Bạch không ngừng vuốt ve tay con gái, ánh mắt trìu mến khiến Giang Noãn Đông không ngừng chột dạ.

“Xin lỗi, xin lỗi, con không phải Bạch Thủy Ương, con không phải là con gái của hai người.” Cô cúi đầu không ngừng nói lời xin lỗi với vợ chồng Bạch Thủy Ương, môi dưới run rẩy, muốn giải thích nhưng lại không biết nói thế nào, bọn họ có thể tin tưởng chuyện tráo đổi linh hồn hoang đường này sao?

“Đứa gốc, con không phải là con gái chúng ta thì là ai?” Bà Bạch vuốt ve cái gáy đang cúi thấp của Giang Noãn Đông, nhìn chồng một cái rồi chậm rãi nói.

“Chúng ta thật là cha mẹ có phúc, mặc dù không có đứa con gái Thủy Ương nữa, nhưng lại có một cô con gái hiếu thuận, cùng mẹ nấu ăn, dọn áo len cho ba, ba con rất thích, nhất định không chịu rời ra.” Bà Bạch vừa nói vừa giữu cợt chồng, khuôn mặt nghiêm túc của Bạch Tín Hùng phiếm phiếm hồng.

Giang Noãn Đông không hiểu nhìn đôi vợ chồng này như thế bọn họ nói thứ ngôn ngữ cô không hiểu gì.

“Đứa bé gốc, mẹ là người hiểu rõ con gái mình nhất, chẳng lẽ con cho rằng mẹ không cảm giác được sự thay đổi của con gái mình sao? Đầu tiên chúng ta cũng không muốn tin, cũng không tiếp nhận được một Thủy Ương xa cách như thế vào nhà, nhưng sự thân thiết của con khiến chúng ta không thể nào không yêu thương con, đứa gốc này, bây giờ có thể nói ẹ biết tên con không?”

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, ngay từ khi Giang Noãn Đông chưa nhớ ra mọi thứ bà Bạch đã nghi ngờ, nhưng không phải là ông trời bồi thường cho họ đây sao? Sau khi Bạch Thủy Ương đi lại cho họ một cô con gái đáng yêu như vậy.

“Mẹ...” Giang Noãn Đông ôm vai bà Bạch khóc nức lên, tâm trạng bất ổn lập tức lắng xuống.

“Đứa bé ngốc này.” Lần này Bạch Tín Hùng vỗ vỗ bả vai gầy yếu của con gái “Về nhà thôi”

“Cha...” Cuối cùng cũng hiểu cái gì là vui rút nước mắt.

Thế là Giang Noãn Đông lại dùng thân phận Bạch Thủy Ương trở về nhà họ Bạch, nhưng gọi là Giang Noãn Đông.

Mẹ sợ trong lòng cô không thoải mái, ra lệnh cho tất cả người hầu gọi cô là tiểu thư Noãn Đông.

Bà Bạch kể từ lúc cô đi, Thẩm Tương Tường vô cùng đau khổ, không thèm về nhà, cứ ở lý công ty.

Giang Noãn Đông rất muốn hỏi chuyện liên quan đến Thẩm Tương Tường, nhưng bà Bạch không chịu nói cho cô biết, hơn nữa cô lại không tự tin với chính mình, trước kia cô nghĩ mình là Bạch Thủy Ương, là vợ anh, có thể giành được sự yêu thương của anh, nhưng bây giờ cô là Giang Noãn Đông, có lý do gì mà đến gần anh chứ?

Bà Bạch dường như thấu hiểu sự lo lắng của cô, “Thẩm Tương Tường là người thông minh, tuyệt đối không ngã hai lần cùng một chỗ, lần đầu tiên nó thích Thủy Ương là vì vẻ ngoài xinh đẹp của nó, kết hôn là muốn đền đáp ân tình của chúng ta trước đây, nhưng Thủy Ương đã khiến nó đau lòng thất vọng, lần thứ hai nó sẽ tiếp tục thích Thủy Ương vì bề ngoài của con bé sao? Là vì con đấy đứa ngốc ạ.”

Lần thứ hai thích là vì những ngày Giang Noãn Đông biến thành Bạch Thủy Ương sao.

“Thủy Ương với con như nước với lửa, sự nhiệt tình của Thủy Ương không thể ngăn cản, dùng Phương pháp kịch liệt để theo đuổi tình yêu của mình, con lại như dòng nước dịu dàng, Tương Tường sớm mất cha mẹ, luôn mơ ước về một gia đình, nó hi vọng có thể tìm được một người phụ nữ dịu dàng như mẹ mình để lập gia đình, Thủy Ương không thể cho nó những thứ con có thể cho, thế thì sao nó không thích con cho được?”

Giang Noãn Đông nghe bà Bạch nói vậy đỏ cả mặt.

“Con đã muốn biết nó sống tốt hay không, phải đến công ty tìm nó.” Bà Bạch cố tình trêu chọc Giang Noãn Đông, “Biết đâu các con tiểu biệt thăng tân hôn, còn sớm sinh cho chúng ta một đứa cháu ngoại cũng nên.”

Mặc dù không muốn thừa nhận ra miệng, nhưng cuối cùng Giang Noãn Đông vẫn bị bà Bạch đoán trúng, cô muốn đi gặp anh.

Giang Noãn Đông núp ở cửa phòng tổng giám đốc, ngó nghiêng dáo dác, hết nhìn đông lại nhìn tây, thư ký đã nhận được lệnh của chủ tịch không được ngăn cản tiểu thư, vốn không định xem hành động quái dị của cô, cuối cùng vẫn không nhịn được nhắc nhở: “Thẩm phu nhân, Tổng giám đốc đang họp, không có trong phòng làm việc đâu.”

“À, thế sao?” Giang Noãn Đông lúng túng cười, đem cái hộp đang giấu sau lưng đưa cho thư ký, “À...ừm, làm phiền cô đưa cái này cho anh ấy.”

Anh ấy trong miệng cô ngoài Thẩm Tương Tường ra thì còn có thể là ai.

Vừa nói xong, Giang Noãn Đông đã chạy biến khỏi hiện trường, lúc cô không để ý một bóng dáng cao lớn từ lối rẽ đi ra.

“Tổng giám đốc, tôi đã nói với Thẩm phu nhân theo lời anh dặn.” Thư ký nhìn vẻ mặt bí ẩn của Thẩm Tương Tường, đôi vợ chồng này không hiểu đang làm cái trò gì? Hại cô bị kẹt giữa hai bên, vừa muốn nghe Chủ tịch vừa muốn nghe Tổng giám đốc.

“Cái này là Thẩm phu nhân bảo tôi đưa cho anh.”

“Ừ”

Cô quay về, buổi tối đầu tiên Giang Noãn Đông trở về nhà họ Bạch, Thẩm Tương Tường cũng nhận được tin tức, tin tức này đương nhiên là ngài chủ tịch nghỉ hưu ở nhà không có việc gì làm, vừa rồi Thẩm Tương Tường nhìn khuôn mặt cô, gầy quá, cô gái chết tiết này rốt cuộc có biết chăm sóc bản thân mình hay không?

Anh biết cô chưa từng chung đụng với Lưu Thanh Tuyền, anh biết cô đốt hết

đồng tranh hấn vẽ, anh biết cô vẫn còn là tình nguyện viên ở bệnh viện, nhưng anh không biết cô có yêu anh không.

Thẩm Tương Tường đã nhìn chằm chằm cái hộp của Giang Noãn Đông đưa nửa giờ, cuối cùng vẫn quyết định mở nó ra, bên trong là một viên kẹo đã chảy một nửa.

Ngày thứ hai vô vấn gửi qua thư ký cho anh một con gấu bông cũ rách.

Thẩm Tương Tường ném nó trên ghế salon phòng làm việc, ánh mắt không khống chế được cứ liếc qua, nhìn đến mất hồn.

Ngày thứ ba anh nhận được một tấm hình, trong hình là một căn nhà đẹp nhưng có phần cũ kỹ, cảnh vật xung quanh khiến anh thấy quen mắt.

Ngày thứ tư, trên bàn anh là một hộp tiện lợi, đều là những món anh thích ăn, đáng chết là mùi vị này thừa khiến anh biết do ai nấu, anh chỉ động một miếng rồi đưa thư ký trả lại Giang Noãn Đông.

Sau mấy ngày, những hương vị mới mẻ cứ liên tục bốc lên trên bàn làm việc của anh, thậm chí cả bữa trưa lẫn bữa tối, cô gái kia rốt cuộc mua được bao nhiêu người đưa hộp cơm cho anh.

Phô trương nhất chính là một buổi sáng anh lái xe vào tầng hầm, nhân viên quản lý ở bãi xe cũng cầm ra một hộp cơm, “Thẩm tổng, cái này là bữa sáng Thẩm phu nhân nhờ tôi chuyển cho anh.”

Anh lúng túng nhận lấy, vừa đến phòng làm việc lập tức nghiêng răng nghiêng lợi với cái hộp, nhưng khi anh tỉnh hồn thì chiếc bánh sandwich đã vào bụng anh mất rồi.

Có lần đầu tiên, lần thứ hai, thứ ba là thuận nước đẩy thuyền.

Bọn họ cứ như chơi trò mèo vờn chuột, anh cứ trốn tránh gặp cô, cô lại không ngừng gửi hộp cơm cho anh.

Nhìn cái hộp cơm bị anh như hổ đói ăn sạch sẽ, Thẩm Tương Tường thở dài lần thứ N, ngày mai anh nhất định phải trả lại hộp còn nguyên cho cô gái kia.

Chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, là Bạch Tín Hùng gọi.

“Cha”

“Tương Tường, tối về nhà ăn cơm, mẹ con nhớ con.”

Về nhà sẽ gặp cô ấy, mấy ngày nay những việc cô làm là để nịnh nọt mình sao? Nếu cô không muốn tự mình gặp anh, nếu anh về cũng là sự phản kích với cô.

Đàn ông đang yêu rất là ngây thơ.

“Vâng, hôm nay con sẽ về ăn cơm.”

Khi Thẩm Tương Tường đi vào nhà họ Bạch, rồi đến lúc ăn cơm anh vẫn không nhìn thấy người muốn gặp.

Trên bàn ăn chỉ có anh và vợ chồng Bạch Tín Hùng.

“Đừng tìm, con bé không ở đây.” Bạch Tín Hùng nhìn đứa con mồ côi của ông bạn do một tay mình bồi dưỡng thành tay trái phải, không ngờ Thẩm Tương Tường lại giống bố mình đến thế, vừa động đến chuyện tình cảm là loạn hết cả lên.

Thẩm Tương Tường lúng túng cụp mắt, cúi đầu ăn cơm.

“Thủy Ương không có ở đây.” Bà Bạch gấp đầy thức ăn vào bát Thắm Tương Tương, Giang Noãn Đông là con gái bà, Thắm Tương Tương càng giống con trai bà, nhìn hai đứa trẻ cứ lạc trong mê cung tình yêu không tìm thấy lối, hai người mới nghĩ cách để họ tìm thấy nhau.

Không ở đây ư? Thế cô ấy còn nơi nào để đi?

Sau khi ăn xong, Bạch Tín Hùng gọi anh đến thư phòng, “Tương Tương, con lúc nào cũng là người thông minh tự tin, con cũng là người ở cùng Thủy Ương lâu nhất, thân cận nhất, đừng để chuyện lúc trước che mắt, Thủy Ương đã thay đổi suy nghĩ của chúng ta, con bé làm những thứ mình thích, tự tìm việc để làm, chẳng lẽ con chưa bao giờ nghĩ tới vì sao nó lại làm như vậy sao?”

Hôm sau Thắm Tương Tương không nhận được hộp cơm nào, chỉ nhận được một tấm hình.

Trong hình, Bạch Thủy Ương đứng ở trong vườn hoa một căn biệt thự, đang cầm bình nước tưới hoa, vui vẻ nhìn ống kính làm dấu tay chữ V, trên mặt là nụ cười rạng rỡ.

Sau tấm hình viết một hàng chữ, Xin chào, em là Giang Noãn Đông.

Đây là chỗ bây giờ cô ấy ở sao? Nhìn như là đã thấy ở đâu.

Giang Noãn Đông, cái tên quen quá, hình như nghe thấy ở đâu rồi.

Giang Noãn Đông, Giang Noãn Đông, Giang Noãn Đông... Không phải là cô gái bị Bạch Thủy Ương đâm chết trong tai nạn sao?

Con gấu bông rơi từ trên salon xuống gây sự chú ý của Thắm Tương Tương.

Giang Noãn Đông là cô bé dẫn theo em trai.

Đứa trẻ qua đời trong bệnh viện là Giang Phán Xuân.

Vậy thì tất cả đã rõ ràng, cô không phải là Bạch Thủy Ương...

Hoang đường, thật hoang đường, nhưng anh thật sự vui vẻ, rất vui vẻ.

Là thế phải không? Anh có thể hiểu như vậy không?

Những nghi vấn đầy một bụng khiến Thắm Tương Tương kích động, lập tức chạy tới địa chỉ trong hình, đó là nhà anh, nơi anh đã từng sống bên bố mẹ, Bạch Tín Hùng giúp anh giữ lại căn nhà mà anh không dám đổi mặt.

Giống như trong ảnh, vườn hoa hoang phế giờ đã tràn đầy sức sống.

Cửa chính hé mở, anh đẩy vào thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đang bò trên mặt đất lau chùi, cô cột tóc đuôi ngựa, mặc tạp dề, và một bộ quần áo ở nhà đơn giản, giống như bao bà chủ bình thường trên đời này.

Nhìn thấy anh cô mỉm cười.

“Anh về rồi.” Giang Noãn Đông không kịp để khăn lau xuống, một sức mạnh đã ập đến.

Anh và cô cùng ngã lăn ra sàn, Thắm Tương Tương chôn mặt giữa cổ cô run rẩy.

Cô ôm lấy bờ vai anh, mặc cho toàn bộ sức nặng cơ thể anh đè lên người mình, thì thầm bên tai Thắm Tương Tương:

“Anh nói em không nhớ gì hết không có tư cách yêu anh, cho nên em đã tìm lại quá khứ của mình, tìm về rồi em phát hiện ra em yêu anh hơn, anh nói em phải làm sao bây giờ?”

Em chỉ có thể mặt dày bắt đầu theo đuổi anh, anh biết em không có sở trường gì, giỏi nhất là giặt giũ nấu cơm, cho nên chỉ biết không ngừng gửi ơm cho anh, nắm bắt dạ dày anh rồi nắm bắt anh, Thắm Tương Tương, lần này anh không còn lý do gì đẩy em ra. Xin chào, em là Giang Noãn Đông, em yêu anh.”

Giang Noãn Đông cảm thấy cổ mình hơi ươn ướt, khóe mắt cô cũng ướt, người đàn ông này nhiều năm trước lúc gia đình cô náo loạn đã giúp cô, người này khiến cô muốn được ở gần đến già, hôm nay đang ở bên cô.

“Xin chào, anh là Thắm Tương Tương, anh cũng yêu em.”

11. Chương 11: Ngoại Truyện

Sáng sớm, trên ngọn cây còn đọng sương, nắng sớm chiếu những tia sáng đẹp đẽ lên khu vườn nhỏ, luống hồng dọc theo bờ rào được chủ nhân chăm sóc chu đáo đã nở rộ, hồng phấn, hồng mạn chín, hồng đỏ tươi mặc kệ mùa đông vẫn nở bung, dưới ánh mặt trời đẹp động lòng người.

Giang Noãn Đông tắt vòi nước, khước miệng mỉm cười, bốn năm trước, sau khi mọi chuyện sáng tỏ, cuối cùng cô cũng được sống dưới cái tên Giang Noãn Đông mà không còn gánh nặng gì.

“Mẹ.” Một viên thịt nhỏ bước những bước chệnh choạng tới, cuối cùng cũng ngã xuống ôm lấy bắp chân Giang Noãn Đông.

Đây là Thẩm Hạo con của cô và Thẩm Tương Tường, năm nay ba tuổi.

“Hạo Hạo dậy rồi à?” Giang Noãn Đông cúi người ôm lấy cục thịt nhỏ, trong vườn hoa hơi lạnh, đứa bé chỉ mặc áo ngủ, cô ôm con đi vào trong nhà.

“Không thấy mẹ đâu.” Thẩm Hạo nằm trên bả vai Giang Noãn Đông ngáp, ngón tay út mồm mồm dụi dụi mắt, bộ dạng ngủ chưa đã.

“Hạo Hạo muốn về ngủ tiếp không?” Giang Noãn Đông nhìn bộ dạng oán trách của cậu con trai xinh xắn, nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán.

Thẩm Hạo lắc đầu, cọ cọ vào cổ Giang Noãn Đông, cứ nằm trong ngực cô không chịu xuống.

“Mẹ, ba về rồi.” Thẩm Hạo tỉnh mắt nhìn thấy xe Thẩm Tương Tường, kêu lên.

“Đúng, ba về rồi.” Giang Noãn Đông mặc áo khoác cho con trai, vẫn còn sớm để đến vườn trẻ, chờ ăn sáng xong rồi mặc đồng phục cho bé.

Cuối năm công ty bận rộn túi bụi, thân là cấp trên, Thẩm Tương Tường làm gương ở lại làm thêm giờ, tối qua mấy giờ anh về cô cũng không biết.

“Ba đâu? Trong phòng không có ba.” Thẩm Hạo đi lại trong phòng, nhìn đông ngó tây, mấy ngày nay Thẩm Tương Tường không ở cùng cũng không ngủ cùng cậu và Giang Noãn Đông, sáng ra không thấy ba, vừa rồi trong phòng khách cũng không thấy.

Mặc cho con trai xong, Giang Noãn Đông dắt tay bé, “Được rồi, chúng ta đi tìm ba.”

“Lên đường”

Ra khỏi phòng ngủ của hai vợ chồng, Giang Noãn Đông mở cửa căn phòng bên cạnh.

“Mẹ, đó là phòng của con.” Thẩm Hạo thắc mắc, chẳng lẽ ba ở trong này?

Phòng Thẩm Hạo là một gian phòng nhỏ màu lam nhạt xen lẫn xanh lá cây, mát mẻ, xinh xắn, trên đất còn nhiều đồ chơi bừa bãi, giường cũng chỉ là của trẻ con, trên chiếc giường nhỏ xíu, một người đàn ông vẫn đóng nguyên bộ âu phục đang nằm.

“Mẹ, đúng là ba.” Ba thế mà lại ngủ trong phòng mình.

“Ừ” Giang Noãn Đông trấn an tâm tình kích động của con trai, hai mẹ con nhìn nhau cười, xếp hàng bên cạnh giường nhìn Thẩm Tương Tường đang ngủ.

Năm tháng thật ưu ái người đàn ông này, gần như không lưu lại chút dấu vết nào trên mặt anh, vẫn đẹp trai phong độ, nhưng mấy ngày làm thâu đêm khiến cằm anh mọc ra ít râu nhạt màu.

Giang Noãn Đông vuốt ve cái cằm râu ria của Thẩm Tương Tường, cảm giác lòng bàn tay buồn buồn.

Thẩm Hạo cũng bắt chước mẹ vuốt cằm ba.

Cổ Giang Noãn Đông đột nhiên bị một cánh tay mạnh mẽ ôm, còn chưa kịp phản ứng, môi cô đã bị nóng bỏng cắn nuốt, đầu lưỡi bị quấn chặt.

Nụ hôn kim nén dục vọng cuồng nhiệt, thâm tình, cô không giãy giụa, thuận thể hưởng thụ nụ hôn buổi sáng trên vai Thẩm Tương Tường.

Đêm qua hai giờ Thẩm Tương Tường mới về, phòng khách vẫn bật đèn sáng, nồi cơm điện vẫn hâm bữa tối cho anh, hai mẹ con lại ôm nhau ngủ trên giường lớn, nhìn con trai cướp mất vị trí của mình, anh véo nhẹ lên má cậu bé, không quấy rầy giấc ngủ hai mẹ con.

Thật ra anh không ngủ say, lúc hai mẹ con mở cửa vào anh đã tỉnh, nghe họ nói chuyện, kệ họ vuốt ve cảm mình.

Đây là vợ và con trai anh, hai người quan trọng nhất đều ở bên cạnh anh.

“Mẹ mẹ, buông con ra.” Bị kẹp giữa hai vợ chồng, cậu bé khó chịu bắt đầu giãy giụa, bị mẹ chèn ép, không biết người lớn đang làm chuyện con nít không nên xem.

Hai vợ chồng làm chuyện xấu hời lâu mới tách ra, nhìn ánh mắt ngập tràn dục vọng của Thẩm Tương Tường, Giang Noãn Đông xấu hổ né tránh.

“Mẹ không khỏe à? Mặt đỏ quá”

Lời nói ngây ngô của Thẩm Hạo khiến Giang Noãn Đông vốn đang ngượng ngùng trợn mắt lườm chồng một cái.

“Nhanh đi rửa mặt nào, đợi chút được ăn bữa sáng ngon lành của mẹ rồi.” Thẩm Tương Tường vỗ vỗ mông con trai, giải cứu vợ yêu bị con nhạo báng.

“Mẹ con muốn bánh bao và xúc xích” Vừa nghe đến ăn, Thẩm hạo đã chạy nhanh vào toilet.

Thẩm Tương Tường ôm vợ vào lòng thật chặt, hưởng thụ sự an bình buổi sáng sớm.

Cô nghịch nghịch cúc áo sơ mi của anh: “Tương Tường, nếu thai nhi là con gái, chúng ta gọi con bé là Thủy Ương được không?”

Thẩm Tương Tường vừa kinh ngạc vừa vui mừng trợn to hai mắt, ôm Giang Noãn Đông thật chặt, không thể tin anh lại sắp làm cha.

Lúc này ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng chói rực rỡ, mùa đông năm nay chắc là một mùa đông ấm áp, y như tâm tình của anh vậy.

.....HẾT.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-phuc-vo-tren-giuong>